

1. Апокалипса – мп, ћир.
2. Археологија потврђује Библију – мп, ћир.
3. Библија увек – мп, лат.
4. Библијски рад – тп, ћир.
5. Бићете ми сведоци – мп, лат.
6. Бог је изабрао Елен – мп, ћир.
7. Божија задивљујућа благодат – мп, ћир.
8. Буди другачији – мп, ћир.
9. Царство благодати – мп, лат.
10. Црква будућности – мп, лат.
11. Чекајући блажена нада – мп, ћир.
12. Чуда у Лома Линди – мп, ћир.
13. Да ли је Соломун погрешио? – мп, лат.
14. Да ли је то кула стражара? – мп, лат.
15. Дан када ће ишчезнути зло – мп, лат.
16. Десет дана у горњој соби – мп, лат.
17. Дневник борца за слободу – мп, лат.
18. Двехиљадита и после ње – мп, лат.
19. Екуменизам И – мп, ћир.
20. Екуменизам ИИ – мп, ћир.
21. Елен Вајт на удару – мп, лат.
22. Еванђеоски радници – мп, лат.
23. Христос – победник – ЕГВ – мп, ћир.
24. Христос наша праведност – мп, лат.
25. Христов крст – мп, лат.
26. И ти можеш ходати по води – мп, лат.
27. Исус Крст јагње Божије – мп, лат.
28. Исус реч Божија – мп, лат.
29. Исус величанство које је сишло са неба – мп, лат.
30. Како се припремити за глобалну кризу – мп, лат.
31. Ко је одговоран за порекло зла? – мп, ћир.
32. Кораци ка следбеништву – мп, ћир.
33. Лаодикија – мп, ћир.
34. Мала књига о темељима брака – мп, лат.
35. Мисија у градовима – мп, лат.
36. Мост над понором – мп, ћир.
37. Мостови живота – мп, лат.
38. Мрежа над безданом – мп, ћир.
39. На путу светлости – мп, лат.
40. New age – мп, лат.
41. Неупоредиви Исус – мп, ћир.
42. Недеља долази – мп, ћир.
43. Оаза мира – мп, лат.
44. Очев величанствени дар И, ИИ, ИИИ – мп, лат.
45. Од срца срцу – мп, ћир.
46. Од визије до система – мп, лат.
47. Поклон – опрез жив је! – мп, лат.
48. Породични албум – мп, лат.
49. Последња суза – мп, лат.
50. Последња три сата – мп, ћир.
51. Последњи позив – мп, ћир.
52. Позитивна црква у негативном свету – мп, лат.
53. Права и погрешна мерила – мп, лат.
54. Проследи даље – мп, лат.
55. Псалам 23 – мп, лат.
56. Рат на Спектруму – стрип
57. Сабирање жетве – мп, лат.
58. Следбеништво на делу – мп, лат.
59. Стићи до врха – мп, ћир.
60. Сусрети са Господаром – мп, лат.
61. Васиона у Библији – мп, лат.
62. За венац нераспадљиви – мп, ћир.
63. Заштићени у време Армагедона? – мп, лат.
64. Зашто поделе у хришћанству? – мп, ћир.

мп – мек повез; тп – тврд повез; ћир – ћирилица; лат – латиница;

ЈЕДИНСТВО У ХРИСТУ

Јул, август, септембар 2018.

Садржај:

1. Стварање и пад	5
2. Узроци нејединства	13
3. »Да сви једно буду...«	21
4. Кључ јединства	29
5. Искуство јединства у Раној цркви	37
6. Сlike о јединству	45
7. Када наступи сукоб	53
8. Јединство у вери	61
9. Најуверљивији доказ	69
10. Јединство и нарушени односи	77
11. Јединство у служби Богу	85
12. Црквена организација и јединство	93
13. Коначно обнављање јединства	101

ЈЕДИНСТВО У ХРИСТУ

Аутор: Денис Фортин

Број 4/2018.

Припрема:

Хришћанска адвентистичка црква, Одељење за суботну школу

www.subotnaskola.org

Одговара: Игор Боснић, Београд, Радослава Грујића 4

Превод: Драгана Тодоран

Лектура: Томислав Стефановић

Прелом: Гордана Ардељан

Издаје: »Препород«, Београд

За издавача: Ђорђе Трајковски, 11000 Београд, Радослава Грујића 4

Штампа: »EURO DREAM«, Нова Пазова, 2018.

Тираж: 2750

Табеле припрема Одељење за суботну школу

© [2018] Генерална конференција Хришћанске адвентистичке цркве*. Сва права придржана. Ниједно лице или установа не може да мења, преправља, прилагођава, преводи, репродукује или објављује ниједан део библијске поуке без претходног писменог одобрења Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве*. Одељенске службе Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* су овлашћене да се побрину за превод библијске поуке, у складу са посебним смерницама. Ауторска права таквих превода и њихово објављивање и даље су у надлежности Генералне конференције. Изрази »Хришћанска адвентистичка«, »Адвентистичка« и лого са пламеном су регистроване ознаке Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* и не могу се користити без претходног одобрења Генералне конференције.

УВОД

ЈЕДИНСТВО У ХРИСТУ

Црква је Божја породица на Земљи, која заједно служи, проучава и одржава богослужења. Гледајући на Исуса као свог Вођу и Откупитеља, Црква је позвана да однесе Радосну вест о спасењу свим људима.

Дванаесто основно веровање Хришћанске адвентистичке цркве делом гласи: »Црква је заједница верника који признају Исуса Христа за Господа и Спаситеља. Настављајући за Божјим народом из старозаветног доба, позвани смо из света; и скупљамо се ради богослужења, братске заједнице, проучавања Божје речи, прослављања Вечере Господње, службе целом људском роду и објављивања Јеванђеља целом свету.« (Адвентистички хришћани верују [Boise, Idaho: Pacific Press Publishing Association, 2005], стр. 163. оригинал)

Међутим, шта подразумевамо под Црквом? Ко припада Цркви? Одговор на ова питања делимично зависи од наше дефиниције Цркве.

За Цркву сигурно можемо рећи да је локална заједница верника послушних Господу, која се окупља ради богослужења и службе. Могу се окупљати у кућним црквама или већим скуповима (Римљанима 16,10.11). Под Црквом, такође, подразумевамо зграду у којој се хришћани окупљају. Међутим, ово није најбоља дефиниција Цркве. Појам Црква односи се најпре на људе, не грађевине.

На Цркву се понекад у Новом завету указује као на групу верника у одређеној географској области. Према томе, када се Павле обраћа Цркви у Галатији, он се обраћа многим локалним заједницама у градовима и селима у тој области (Галатима 1,2; види: 1. Петрова 1,1). Појмом Црква, такође, понекад подразумевамо групу људи која припада

одређеној вероисповести или која се због својих веровања и наслеђа назива одређеним именом.

Ипак, све ове дефиниције су непотпуне. Црква као појам представља Божји народ широм света. Иако Христос има верне следбенике у различитим вероисповестима (од којих ће се многи у последњој кризи придружити Божјем остатку (Откривење 18,1-4), овог тромесечја усресредићемо се на нашу Цркву, Хришћанску адвентистичку цркву, и шта јединство у Христу значи за нас.

Четрнаесто основно веровање, под називом *Јединство у Христовом телу*, гласи: »Црква је једно тело са многим верницима позваним из сваког народа, племена, језика. У Христу смо нова створења; разлике међу нама не смеју бити по раси, култури, образовању и националности, као ни разлике између високих и једноставних, богатих и сиромашних, мушкараца и жена. Сви смо ми једнаки у Христу, који нас је једним Духом повезао у једну заједницу са Собом и једне са другима; ми треба да служимо и да нам се служи без икакве подвојености и уздржаности. Откривењем Исуса Христа у Светоме писму делимо исту веру и наду, и допиремо до свих једним сведочењем. Ово заједништво има свој извор у јединству тројединог Бога, који нас је усвојио као своју децу.« (*Адвентистички хришћани верују*, стр. 201. оригинал)

Циљ ове библијске поуке је да нама, адвентистичким хришћанима, који се сада, као и увек, суочавамо са изазовима везаним за јединство, и суочаваћемо се до краја времена, пружи библијска упутства на тему хришћанског јединства. Међутим, у Писму проналазимо многа упутства и поуке како да живимо у складу са Божјим даром јединства у Христу. Ова упутства и поуке о томе како да доживимо јединство које нам је дато и како да га изразимо у својој Цркви јесу средишња тема овог тромесечја.

Денис Фортин је професор теологије на Адвентистичком теолошком факултету на Ендрус Универзитету, Бериен Спрингс, Мичиген. Откако је отпочео свој рад на Теолошком факултету 1994. године, Фортин је био директор мастер програма (1999-2001), помоћник декана (2000-2004), управник Катедре за теологију и хришћанску филозофију (2006), и донедавно декан (2006-2013).

СТВАРАЊЕ И ПАД

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Мојсијева 1,26.27; 1. Јованова 4,7.8.16; 1. Мојсијева 3,16-19; 1. Мојсијева 11,1-9; Галатима 3,29; 5. Мојсијева 7,6-11.

Текст за памћење: »Па га изведе напоље и рече му: Погледај на небо и преброј звијезде, ако их можеш пребројати. И рече му: Тако ће бити потомство твоје. И повјерова Аврам Богу, а Он му прими то у правдсу.« (1. Мојсијева 15,5.6)

Извештај о Божјем народу започиње стварањем људског рода и његовим трагичним падом у грех. Сваки покушај да схватимо природу јединства у Цркви мора почети разумевањем Божјег првобитног плана приликом стварања, а затим и потребе за обновом после пада.

Прва поглавља у Библији откривају да је према Божјој намери, човечанство требало да буде једна породица. Нажалост, ово јединство било је угрожено после трагедије насталом падом у грех. У самом греху појавили су се корени нејединства и поделе, рђавих последица непослушности. Наговештај ове поделе назиремо у непосредном међусобном односу Адама и Еве у време када им се Бог први пут обратио када су окусили род са забрањеног дрвета (види: 1. Мојсијева 3,11). Отуда важан циљ, између свега осталог што ће планом спасења бити остварено, такође представља обнављање првобитног јединства.

Аврам, отац Божјег народа, добио је кључну улогу у Божјем плану спасења. Приказан је у Писму као велики пример »оправдања вером«, оним обликом вере која уједињава Божји народ међусобно и са Господом. Бог делује преко народа да би обновио јединство и објавио своју вољу изгубљеном човечанству.

ЉУБАВ КАО ТЕМЕЉ ЈЕДИНСТВА

Из извештаја о стварању, из првог и другог поглавља у 1. Мојсијевој, произилази јасна порука да је на крају седмице стварања владао општи склад. Божје последње речи да је све било »веома добро« (1. Мојсијева 1,31), када је завршио стварање овог света и људи, који су требало да га настане, односиле су се не само на естетску лепоту, већ и на одсуство сваког елемента зла или несклада. Божја првобитна жеља приликом стварања обухватала је складно, заједничко постојање и међусобну зависност свих облика живота. Предиван свет био је створен за људску породицу. Све је било савршено и достојно свог Створитеља. Божји идеал и првобитна намера за свет били су склад, јединство и љубав.

Прочитајте следећи текст: 1. Мојсијева 1,26.27. Чему нас ови стихови уче о јединствености људског рода у односу на остала дела стварања на Земљи, као што је описано у 1. и 2. поглављу 1. Мојсијевој?

Бог је према 1. Мојсијевој створио људски род по свом обличју, што у извештају о стварању ни за шта друго није речено. »Потом рече Бог: Да начинимо човјека по својему обличју, као што смо Ми... И створи Бог човјека по обличју својему, по обличју Божијему створи га; мушко и женско створи их.« (1. Мојсијева 1,26.27) Иако теолози вековима расправљају о правој природи овог обличја, и природи самог Бога, многи библијски текстови приказују Божју природу као љубав.

Како нам следећи стихови помажу да схватимо како смо створени и како је то утицало на првобитно јединство установљено приликом стварања? 1. Јованова 4,7.8.16.

Пошто је Бог Љубав и пошто људи, такође, могу да воле (на начин на који остала земаљска створења не могу), бити створен по Његовом обличју сигурно укључује способност показивања љубави. Ипак, љубав може да постоји само у односу са другима. Према томе, шта год друго да бити створен по Божјем обличју повлачи за собом, мора обухватати способност исказивања љубави.

Последице пада биле су неизмерно велике. Непослушност Адама и Еве нарушила је складан међусобан однос свих бића. Што је још горе, подстакла је нејединство, несклад и поделе међу људским бићима које постоје и данас. Несклад уочавамо у тренутку у коме Адам и Ева настоје да кривицу за пад пребаце на неког другог (1. Мојсијева 3,12,13). Прилике су се од тада само још више погоршавале.

Прочитајте следеће текстове: 1. Мојсијева 3,16-19; 1. Мојсијева 4,1-15. Шта у овим стиховима указује на последице греха и његов утицај на складан свет који је Бог створио?

Адамова непослушност проузроковала је многе догађаје и последице које су временом утицале на целокупно Божје дело стварања. Природан свет почео је да пати од последица греха. Људски односи су, такође, били погођени. Два брата, Каин и Авељ, уместо да се воле и брину један о другоме, отуђили су се, јер је један желео да следи своје себичне склоности уместо облик богослужења који је Бог одредио. Ово отуђење проузроковало је насиље и смрт. Међутим, Каинова реакција била је више усмерена према Богу него према Авељу. Он је био гневан на Бога (1. Мојсијева 4,5), овај гнев изазвао је љутњу према Авељу. Непослушност је све више нарушавала људске односе.

»И Господ видећи да је неваљалство људско велико на земљи, и да су све мисли срца њихова свагда само зле.« (1. Мојсијева 6,5) Зло је на крају проузроковало Потоп и невероватно уништење Божјих првобитних дела стварања, која су нестала у Потопу. Међутим, чак ни тада Бог није одустао од људског рода, већ је оставио Остатак, Ноја и његову породицу, да поново започну људску историју.

Бог је Ноју и његовој породици после Потопа дао једно обећање. Дуга на небу увек их је подсећала на Његово старање и обећања, Његову доброту и милост (1. Мојсијева 9,12-17; Исаија 54,7-10). Бог је установио завет са Нојем и тиме поново покренуо свој првобитни план да има уједињену људску породицу верну Њему и Његовој речи.

Како грех доноси несклад? Какве одлуке управо сада можете донети да бисте обновили склад међу онима на које ваше одлуке могу извршити снажан утицај?

ДАЉЕ НЕЈЕДИНСТВО И РАЗДВАЈАЊЕ

Прочитајте следећи текст: 1. Мојсијева 11,1-9. Шта се догодило према овом тексту што је погоршало проблем раздвајања и нејединства?

Догађаји забележени у Библији који су уследили после Потопа јесу изградња Вавилонске куле, пометња језика и расејавање људи који су до тада говорили једним језиком. Можда привучени лепотом земље која се простирала између река Еуфрата и Тигра, и њеном плодношћу, поједини Нојеви потомци одлучили су да изграде град и високу кулу у земљи Сенар, данашњем јужном Ираку (1. Мојсијева 11,2).

Археолошким истраживањима утврђено је да је Месопотамија од најранијих историјских времена била густо насељена област. Међу тамошњим становницима било је Сумера, који се сматрају зачетницима писања на глиненим плочама. Градили су добро конструисане куће и били мајстори у производњи накита, алата и кућног посуђа. Ископавања су, такође, открила многе храмове у облику кула посвећене обожавању различитих божанстава.

Нојеви потомци, који су се населили у земљи Сенар, ускоро су заборавили Нојевог Бога и обећање да свет више никада неће бити уништен Потопом. Изградња Вавилонске куле представљала је споменик њиховој истакнутој мудрости и вештинама. Њихова жеља за славом и угледом, »да стекну себи име« (1. Мојсијева 11,4), била је један од разлога овог градитељског подухвата. »Људи су према божанској намери могли да сачувају јединство захваљујући вези са правом религијом. Када су идолопоклонство и политеизам раскинули ову унутрашњу духовну везу, не само да су изгубили јединство религије, већ и дух братске заједнице. План попут изградње куле није могао да успе, јер да би се нешто споља одржало, било је потребно унутрашње јединство, које се изгубило.« (*The SDA Bible Commentary*, 5. свеска, стр. 284.285)

Пад Адама и Еве уништио је јединство људског рода и Божји првобитни план. То је довело до пометње у вези са богослужењем; ширење зла и неморала широм Земље; и на крају поделе људског рода на многе различите културе, језике и расе, које су од тада често у међусобном сукобу.

Какве практичне кораке можемо предузети да бисмо помогли да се ублаже поделе на расе, културе и језике, које нас повређују чак и у цркви?

АВРАМ, ОТАЦ БОЖЈЕГ НАРОДА

Три велике монотеистичке светске религије, јудаизам, хришћанство и ислам, сматрају Аврама својим оцем. За хришћане, ова повезаност је духовне природе. Када је био позван да напусти своју земљу у Месопотамији, Авраму је речено да ће у њему »бити благословена сва племена на Земљи« (1. Мојсијева 12,3; види: 1. Мојсијева 18,18; 22,18). Благослов је дошао преко Исуса.

Прочитајте следеће текстове: Јеврејима 11,8-19; Римљанима 4,1-3; Галатима 3,29. Који су елементи Авраамове вере споменути у овим текстовима, и како се односе према идеји хришћанског јединства? Односно, шта нам у овим текстовима данас може помоћи да схватимо шта треба да представља важан саставни део хришћанског јединства?

Као отац свих верника, Аврам нам даје пример неких од основних елемената хришћанског јединства. Прво, био је послушан. »Вјером послуша Авраам кад би позван да изиђе у земљу коју шћаше да прими у наслеђство, и изиђе не знајући куда иде.« (Јеврејима 11,8) Друго, полагао је наду у Божја обећања. »Вјером дође Авраам у земљу обећану, као у туђу, и у шаторима живљаше с Исаком и Јаковом, сунасъедницима обећања тога. Јер чекаше Град који има темеље, којему је Зидар и Творац Бог.« (Јеврејима 11,9.10) Треће, веровао је да ће му Бог подарити сина и да ће његови потомци једнога дана бити бројни попут звезда. На основу овог одговора, Бог га је оправдао вером (Римљанима 4,1-3). Четврто, веровао је у Божји план спасења. Највећа проба Авраамове вере наступила је када је Бог од њега затражио да Исака принесе на жртву на гори Морији (1. Мојсијева 22,1-19; Јеврејима 11,17-19).

Аврам је у Старом завету описан као Божји пријатељ (2. Дневника 20,7; Исаија 41,8). Његов живот вере, његова непоколебљива послушност и поверење у Божја обећања учинили су га примером какав наш хришћански живот сада треба да буде.

Размишљајте о својим речима и делима неколико следећих дана. Како можете постићи да све што кажете или учините одражава стварност ваше вере?

БОЖЈИ ИЗАБРАНИ НАРОД

Позивајући Аврама да Му буде слуга, Бог је изабрао народ који ће Га представљати у свету. Овај позив и избор био је чин Божје љубави и благодати. Божји позив упућен Израилу био је важан део Његовог плана обнављања целог човечанства после разорних последица и нејединства изазваних падом у грех. Света историја бави се Божјим деловањем у правцу тог обновљења, а главни чинилац тог плана био је заветни израиљски народ.

**Зашто је Бог назвао Израил својим народом? 5. Мојсијева 7,6-11.
Зашто је Аврамове потомке одабрао за свој народ?**

Божја љубав према људском роду налази се у средишту извештаја о бирању Израилу као Божјег народа. Бог је учинио завет са Аврамом и његовим потомцима да би преко свог народа сачувао знање о Себи и постигао откупљење људског рода (Псалми 67,2). Узвишени чин љубави је покренуо Бога да изабере Израил, тако да Аврамови потомци нису имали чиме да се похвале да би затражили Божју незаслужену љубав. »Не зато што би вас било више него других народа, прихвати вас Господ и изабра вас; јер вас бијаше мање него икојега другог народа.« (5. Мојсијева 7,7)

Бог приликом бирања свог народа примењује обрнути систем вредности. Док људи бирају вође на основу моћи, мудрости и самопоуздања, Бог не бира снажне и моћне да Му служе, већ оне који осећају или признају своју слабост, погрешке и ништавост, да се нико не би хвалио пред Њим (1. Коринћанима 1,26-31).

Ипак, погледајте њихове предности: »Бог је желео да Му Његов народ Израил буде на славу и хвалу. Зато му је дао све духовне предности. Није му ускратио ништа што би могло повољно да утиче на изградњу карактера којим ће Њега представљати свету.

Послушност Божјем закону осигурала би Израилцима благостање коме би се дивили сви народи света. Онај исти који је могао да им да мудрост и вештину у свакоме послу и даље би остао њихов Учитељ и оплемењивао би их и уздизао преко послушности своме Закону. Под условом да буду послушни, били би сачувани од болести које су мучиле остале народе и обдарени посебном оштрином ума. Божја слава, Његово величанство и Његова моћ изражавали би се преко њиховог благостања. Требало је да буду царство свештеника и кнезова. Бог им је даровао сва средства да постану најзначајнији народ на Земљи.« (Поуке великог Учитеља, стр. 288. оригинал)

Какве сличности можемо пронаћи између онога што је Бог учинио за стари Израил, и позива који им је упутио, и онога што чини за нас, и позива који нам је упутио као адвентистичким хришћанима?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте следећа поглавља у књизи Елен Вајт *Стварање, патријарси и пророци*: »Стварање«, стр. 44-51. оригинал; »Позивање Аврама«, стр. 125-131. оригинал.

Божја првобитна намера приликом стварања људског рода, такође, се одражава у институцији породице (1. Мојсијева 2,21-24) и Суботе. Субота је била намењена целом људском роду, као што је Исус јасно указао у тексту Марко 2,27.28. У ствари, њен свеопшти карактер видимо у самом извештају о стварању, када је Бог издвојио седми дан, не само пре позивања Израиља као свог заветног народа, већ чак и пре појаве греха. Каква је силна, уједињавајућа сила Субота могла бити да су је сви људи светковали. Био је то дан одмора који је према Божјој намери требало да подсећа потомке Адама и Еве на њихову заједничку везу са Њим и једног са другим. »И Субота и породица установљени су у Едему, и Божја жеља је да остану нераскидиво повезани. Ми тога дана, више него иједног другог, можемо живети едемским животом. Према Божјем плану чланови породице треба да буду удружени у раду и проучавању, на богослужењу и рекреацији, отац као свештеник у своме дому, а оба родитеља као учитељи и пријатељи својој деци.« (Елен Вајт, *Child Guidance*, стр. 535)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Како извештај о стварању жене од Адамовог ребра у 1. Мојсијевој открива блиску и тесну везу која треба да постоји између супружника? Зашто Бог у целој Библији користи слику мужа и жене као пример заједнице коју Он жели да оствари са својим народом?
2. Иако нам извештај о Вавилонској кули говори да етничка и језичка разноликост није била део Божјег првобитног плана за човечанство, како данас можемо превазићи такве природне поделе? Како Црква, ипак, може доживети јединство и склад, иако је састављена од људи који припадају различитим народима и говоре различитим језицима?
3. Какве сличности проналазите између позива упућеног старом Израиљу и позива упућеном нама адвентистичким хришћанима? Што је још важније, какве поуке можемо научити од њих, које нам могу помоћи да будемо верни божанском позиву?

Закључак: Божји првобитни план приликом стварања био је да људи живе складно и јединствено као једна породица. Непослушност наших првих родитеља нарушила је тај Божји план. Ипак, Бог је позвао Аврама да оснује народ преко кога ће одржати обећање о обновљењу утемељеном само у Христу.

МОЈИ ЗАКЉУЧЦИ И ОДЛУКЕ:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

УЗРОЦИ НЕЈЕДИНСТВА

Текстови за проучавање у току седмице: 5. Мојсијева 28,1-14; Јеремија 3,14-18; Судије 17,6; 1. О царевима 12,1-16; 1. Коринћанима 1,10-17; Дела 20,25-31.

Текст за памћење: »Почетак је мудрости страх Господњи, и знање је светијех ствари разум.« (Приче 9,10)

Старозаветни пророци више пута позивали су израиљски народ да буде послушан Божјим наложима. Непослушност и немарност одводили су у отпадништво и нејединство. Послушност Божјим законима требало је да сачува народ од природних последица греха и да их посвети усред многих страних народа. Извршавање Божје воље стварало је склад у народу и јачало одлучност заједнице да се одупре упливу незнабожачких и злих богослужбених обичаја, који су их окржавали скоро са свих страна. Божја жеља била је да Његов народ буде свет и да сведочи околним народима.

Мојсије им је после ослобођења из Египта рекао: »Гле, учио сам вас уредбама и законима, као што ми заповједи Господ Бог мој, да бисте тако творили у земљи у коју идете да је наслиједите. Држите, дакле, и извршујте их, јер је то мудрост ваша и разум ваш пред народима, који ће кад чују све ове уредбе рећи: Само је овај велики народ, народ мудар и разуман.« (5. Мојсијева 4,5.6)

Нема сумње, да је остао веран, Божји народ примао би обилне благослове и био би благослов другима. Неверност, са друге стране, ствара многе проблеме, а нејединство је само један од њих.

ВРАТИТЕ СЕ, СИНОВИ ОДМЕТНИЦИ

Историја израиљског народа препуна је извештаја о непослушности и безакоњу, затим о повратку Богу и послушности, а онда опет о још већој непослушности и сукобима. Овај образац се стално понавља. Сваки пут када је Божји народ савесно следио Његову вољу, били су благословени мирним животом. Сваки пут када су били непослушни и ишли својим путем, њихов живот био је испуњен јадом, ратовима и сукобима. Чак и пре него што је Израиљ ушао у Обећану земљу, Бог је предвидео овај образац и понудио решење како могу да избегну тешке последице у свом животу.

Какви би се благослови излили на Израиљ уколико су послушни Божјој вољи? 5. Мојсијева 28,1-14.

Шта учимо из Божјег позива упућеног Израиљу да се покаје и врати Њему? Шта то говори о Божјој љубави и стрпљењу према свом народу? Јеремија 3,14-18.

У Књизи пророка Јеремије задивљујуће је то што је Бог брижан, милостив и великодушан према припадницима свога народа упркос њиховој побуни, поделама и идолопоклонству. Бог непрестано позива свој народ да Му се врати и покаје због својих самовољних поступака. Бог је стално обећавао будуће обновљење и наду.

»Врати се, одметнице Израиљу, вели Господ, и нећу пустити да падне гњев Мој на вас, јер сам милостив, вели Господ, нећу се гњевити довијека. Само познај безакоње своје, да си се одметнула од Господа Бога својега, ти си тумарала к туђима под свако дрво зелено, и нијесте слушали гласа Мојега, вели Господ.« (Јеремија 3,12.13)

Јеремијине речи биле су изговорене у време општег занемаривања Божје речи. Иако су одређене реформе започете у време цара Јосије, већина народа није осећала духовну жељу да и даље буде верна и послушна Богу. Њихови греси, идолопоклонство и себичан живот изазивали су духовну и политичку пропаст. Што су се више удаљавали од извршавања Божје воље, то су њихови изгледи за будућност били страшнији. Ипак, Бог им је преко Јеремије упућивао молбу. Планирао је бољу будућност за њих, и чезнуо да их врати напретку, јединству и здрављу. Међутим, то је могло да се догоди једино ако вером живе и у складу са свим што искрена вера обухвата.

Шта разлика између послушности и непослушности значи у вашем животу?

Извештаји из Књиге о судијама указују на бројне негативне последице које су уследиле, јер Израил није чинио Господњу вољу. Ускоро после уласка у Ханан, израиљски народ почео је да гради свој духовни живот по угледу на лажне религије Хананеја из њиховог окружења – управо оно што им је речено да не чине. Нажалост, то није био једини проблем са којим су се суочили.

Прочитајте следеће текстове: Судије 17,6; Судије 21,25. Шта ови текстови говоре о даљим проблемима насталим у Божјем народу?

Разговарајте о томе како се могу решити поделе и нејединство у Божјем народу. Јединство израиљског народа требало је да буде утемељено на њиховој оданости и послушности Господу завета, завета који су склопили са Богом. Међутим, чинећи оно што је исправно у њиховим очима – нарочито када су потпали под утицај околних народа – налазили су се на путу пропасти. Сви смо пала бића, и ако се препустимо својим замислима, ако следимо склоности свога срца, сигурно ћемо заћи са стазе на коју нас Бог позива.

Шта следећи текстови говоре о духовном стању и друштвеним приликама у Израиљу у време судија?

Судије 2,11-13. _____

Судије 3,5- 7. _____

»Господ је преко Мојсија показао свом народу и последице неверства. Одбијајући да држе Његов завет, они ће се одвојити од живота који долази од Бога и Његови благослови неће се изливати на њих. Понекад, кад су слушали ове опомене, богати благослови изливали су се на јеврејски народ, а преко њих и на околне народе. Међутим, у својој историји често су заборављали Бога и губили из вида неограничене предности које су имали као Његови представници. Ускраћивали су Му службу коју је очекивао од њих, а и својим ближњима ускраћивали су верско усмерење и свети пример. Желели су да само за себе искористе плодове винограда над којим су били постављени као пристави. Њихова похлепност и гражљивост учиниле су да су их чак и незнабошци почели презирати. Тако је незнабожачки свет добио прилику да погрешно тумачи Божји карактер и законе Његовог царства.« (Елен Вајт, *Историја пророка и царева*, стр. 20.21. оригинал)

Како наши поступци као Цркве утичу на људе око нас? Шта запажања међу адвентистичким хришћанима, што би у позитивном смислу оставило утисак на њих?

ПОДЕЛА ЈЕВРЕЈСКОГ НАРОДА

Отпадништво и његове тешке последице нису се догодиле преко ноћи. Погрешни избори и одлуке који су се умножили у току дугих векова коначно су довели до погубних последица за Божји народ.

Прочитајте извештај о цару Ровоаму из 1. О царевима 12,1-16. Шта је изазвало ову страшну поделу међу Божјим народом?

»Да су Ровоам и његови неискусни саветници схватили божанску намеру с Израиљем, прихватили би захтев народа за извођење одлучне реформе у начину владавине. Међутим, у тренутку одлуке за време састанка у Сихему, нису били у стању да сагледају положај, полазећи од узрока према последицама, па су тако заувек ослабили свој утицај на велики део народа. Њихова обелодањена одлучност да наставе и појачају тлачење, уведено у току Соломунове владавине, била је у потпуној супротности с Божјим планом за Израиљ, дајући људима велику прилику да посумњају у искреност њихових побуда. Тим немудрим и несмотреним покушајем да покажу снагу, цар и његови изабрани саветници само су открили колико су постали охоли због свог положаја и власти.« (Елен Вајт, *Историја пророка и царева*, стр. 90. оригинал)

Шта следећи стихови говоре о потреби за мудрошћу у доношењу исправних одлука? Где је извор праве мудрости?

Приче 4,1-9. _____

Приче 9,10. _____

Јаков 1,5. _____

Извештај о Ровоаму и његовој наглој и безумној одлуци да свом народу наметне додатни присилан рад представља жалостан догађај у животу израиљског цара. Цар је тражио савет две групе саветника, али његова коначна одлука да послуша савет неискусних младића својих година, донела је тешкоће царству које су његов отац Соломун и деда Давид градили у току протеклих 80 година. Савет да цар треба да застраши мноштво објављујући да је оштрији од свог оца није био мудар. Млади саветници веровали су да бити саосећајан према захтевима народа у вези са мање напорним радом није начин управљања који цар треба да усвоји. Рекли су да треба да се представи као немилосрдан и суров. На крају, показао се као безуман и недостојан оданости и верности народа. Зато су наступиле поделе међу Божјим народом до којих никада није требало да дође, што никада није ни био Божји план за Његов народ.

РАСКОЛ У КОРИНТУ

Нажалост, питање нејединства међу Божјим народом није се завршило чак ни у новозаветно време.

На пример, прва четири поглавља Павлове Прве посланице Коринћанима представљају позив на јединство. Док се налазио у Ефесу, Павле је чуо да су у коринтској цркви настале различите поделе. Из тог разлога, он почиње своју посланицу дугачким обраћањем о црквеном јединству и потреби да се избегне раскол. Павле је забринут због развоја ових догађаја и настоји да пружи надахнут савет да би поправио ове несрећне прилике.

Шта према тексту из 1. Коринћанима 1,10-17. чини узрок нејединства, подела и расправа?

Павле се забринуо за своју браћу и сестре у Коринту, када му је неко од Хлојиних укућана рекао о поделама и расправама које владају међу њима. Његове уводне речи показују дубину његове забринутости: »Молим вас пак, браћо, именом Господа нашега Исуса Христа да сви једно говорите, и да не буду међу вама распре, него да будете утврђени у једном разуму и у једној мисли.« (1. Коринћанима 1,10) Шта год да је довело до ових сукоба и разједињености, Павле је желео да то заустави.

Павле подсећа Коринћане да су хришћани позвани да следе Христа, не човека – без обзира на његову талентованост и обдареност. Док су се они приклањали различитим странама, апостол је недвосмислено тврдио да таква подела није по Христовој вољи. Изјавио је да се хришћанско јединство темељи на Христу и Његовој жртви на крсту (1. Коринћанима 1,13).

Извор хришћанског јединства почива у истини откривеној у Исусу Христу, и то распетоме, и ни у коме другом, без обзира колико »достојан« саветник, говорник или вођа био. У подножју крста сви смо исти. Наше крштење је у Исусу, који нас једино може очистити од греха. Међутим, на практичне начине морамо радити на овом јединству у Христу.

Ми као адвентистички хришћани не можемо своје јединство вере и мисије узимати »здрово за готово«. Поделе и расправе могу данас поткопати јединство наше Цркве уколико нас Христова љубав и власт не уједине са Њим.

Како можемо избећи опасности којима се Павле овде бави? Зашто увек морамо бити пажљиви у вези са тим колико оданости поклањамо некој другој особи уместо Христу?

»ДОЋИ ЋЕ ВУЦИ...«

Прочитајте текст из Дела 20,25-31. На шта је Павле упозорио старешине из Ефеса? Шта је требало да учине да би спречили да се то догоди?

Пошто се у току своје службе Павле често суочавао са противљењима, знао је да ће бити тешко сачувати чистоту Јеванђеља Исуса Христа. У свом поздраву старешинама из Ефеса, у коме користи подударности са стражарима из Књиге пророка Језекиља (Језекиљ 33,1-6), поручио је вођама да на њима, такође, лежи одговорност за очување Јеванђеља. Требало је да буду верни пастири својој заједници.

Павлова употреба израза »тешки вуци« приликом описивања лажних учитеља (Дела 20,29) подсећа на Исусово слично упозорење да ће лажни учитељи доћи у овчијем оделу (Матеј 7,15). Ускоро након што је Павле изговорио ову опомену, лажни учитељи заиста су се појавили, ловећи свој плен међу верницима у азијским црквама које је он основао. У Ефесцима 5,6-14. и Колошанима 2,8. запажамо поједина Павлова упозорења упућена црквама у Малој Азији.

У Другој посланици Тимотију, Павле упозорава и Тимотија, који се стара о цркви у Ефесу, на грешке у цркви и безбожност у последњим данима.

Прочитајте следеће текстове: 2.Тимотију 2,14-19; 2. Тимотију 3,12-17. Шта Павле саветује Тимотију о томе како да се супротстави лажним учитељима и сачува јединство Цркве?

Прво, Тимотије треба да познаје Библију и да »право управља ричеју истине« (2. Тимотију 2,15). Решење за бескорисне расправе и нагађања јесте исправно схватање и поучавање Божје речи. Библијске истине морају бити исправно тумачене да ниједан део Писма не би био у супротности са целокупном сликом приказаном у Библији, да би се спречило ширење лажних учења како појединци не би изгубили веру у Исуса. Неважне појединости и споредна питања треба покорити начелима Божје речи које ће заправо припремити вернике да живе победоносним животом у Христу. Павлов други савет упућен је лично Тимотију да се »поганијех празнијех разговора клони« (2. Тимотију 2,16). Неважне и сумњиве теме не треба да буду део Тимотијеве службе поучавања ако жели да буде сматран достојним и верним радником. Овакви разговори воде само у безбоштво и не изграђују веру верника (2.Тимотију 2,16). Само истина води побожности и складу међу верницима. Разлог зашто Тимотије мора да избегава такве грешке и да подстиче вернике да их избегавају јесте што се оне шире Црквом попут болести (2. Тимотију 2,17). На крају, послушност Божјој речи лек је за лажно учење (2. Тимотију 3,14-17), које може да угрози јединство Цркве.

Како се ми као Црква можемо заштитити од сличних људи, који лажним учењима могу унети поделе међу нама?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте следеће текстове: Елен Вајт, *Историја пророка и царева*, »Распадање царства«, стр. 87-98. оригинал; *Апостолска црква – Христовим трагом*, »Порука упозорења и усрдне молбе«, стр. 298-308. оригинал.

»Господ жели да Његове изабране слуге науче како да се уједине у складном напору. Некоме може да изгледа да је разлика између његовог дара и дарова његових сарадника тако велика да им не дозвољава да се уједине у складном напору; али, када се сете да постоје разни услови којима се треба приближити и да ће неки одбацити истину коју ће им објавити један радник, само да би отворили своје срце Божјој истини када је на другачији начин буде представио други радник, ипак ће у нади покушати да раде заједнички и да се међусобно ускладе. Њихови таланти, ма колико различити, могу да буду под управом једног истог Духа. У свакој речи и сваком делу треба да се показује љубазност и љубав; и када сваки радник буде верно заузео место које му је одређено, Христова молитва за јединство Његових следбеника биће услышена и свет ће сазнати да су Његови ученици.« (Елен Вајт, *Еванђеоски радници*, стр. 483. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Није ништа ново да појединци чине што је право у њиховим очима. Постмодернизам, који доводи у питање идеју о главном или свеобухватном интелектуалном или моралном ауторитету, може да поплоча пут врсти моралног безвлашћа на коју Библија упозорава. Како се ми као хришћани, и као Црква у целини, супротстављамо оваквом изазову?
2. Размишљајте о извештају о цару Ровоаму и разједињености Израила (1. О царевима 12). Какве поуке за себе данас ту проналазимо?
3. Шта црквене вође и верници могу да учине да би спречили сукобе и груписања у месној цркви? Колико је важно зауставити оваква кретања пре него што проблем нарасте и рашири се? Како као верници Цркве можемо бити опрезни да не упаднемо у замку попут верника у Коринту?
4. Проучите оквир текста који говори о раздору: Приче 6,16-19. Шта можете научити из овога да бисте спречили раздор у својој месној цркви?

Закључак: У Библији се сусрећемо са приликама у којима влада нејединство. Када Божји народ живи верно и послушно, опасности нејединства су у великој мери смањене. Рђаве одлуке из времена судија и владавине цара Ровоама отварају врата поделама. Чак и у новозаветно време, постојала је могућност појаве нејединства. Правилно схватање Божје речи и посвећени напори да је извршимо најбоља су заштита од нејединства и раскола међу нама.

»ДА СВИ ЈЕДНО БУДУ...«

Текстови за проучавање у току седмице: Јован 17,1-26; 1. Јованова 5,19; Јован 13,18-30; Јован 5,20-23; Марко 9,38-41; Откривење 18,4; 1. Јованова 2,3-6.

Текст за памћење: »Не молим пак само за њих, него и за оне који Ме узвјерују њихове ријечи ради. Да сви једно буду, као Ти, Оче, што си у Мени и Ја у Теби; да и они у Нама једно буду, да и свијет вјерује да си Ме Ти послао.« (Јован 17,20.21)

Јеванђеље по Јовану пружа нам увид у Исусове бриге у време када се Његова издаја и смрт надвила над Њим. У пет кључних поглавља (Јован 13-17) примамо Исусове последње речи поуке, које су се завршиле познатом »првосвештеничком молитвом« (Јован 17).

»То је одговарајући назив, јер наш Господ у овој молитви посвећује Себе за приношење жртве у коме је истовремено и свештеник и жртва. У исто време, то је молитва посвећења у корист оних за које се жртва приноси – ученике који су били у Горњој соби и оне који ће касније поверовати захваљујући њиховом сведочанству.« (Ф. Ф. Брус, *The Gospel of John* [Grand Rapids: Eerdmans, 1983], стр. 328)

У средишту ове молитве јесте Исусова забринутост за јединство међу ученицима и онима који ће касније поверовати у Њега. Била је то кључна тема у Његовој молитви: »Ја се за њих молим: Не молим се за свијет, него за оне које си Ми дао, јер су Твоји. И Моје све је Твоје, и Твоје Моје; и Ја се прославих у њима.« (Јован 17,9.10)

Ниједан значајан разговор о јединству Цркве, о нашем јединству у Христу, не може бити потпун уколико не посветимо посебну пажњу овој молитви. За шта се Исус молио, за кога се молио и шта ова молитва значи за нас данас?

ИСУС СЕ МОЛИ ЗА СЕБЕ

Првосвештеничка молитва подељена је на три дела. У првом делу Исус се моли за Себе (Јован 17,1-5), у другом за своје ученике (Јован 17,6-19), и на крају за оне који ће касније поверовати у Њега (Јован 17,20-26).

Шта је суштина Његове молитве и шта она значи за нас? Јован 17,1-5.

Исус се прво моли за Себе. У претходним догађајима у Јеванђељу по Јовану, Исус је наговестио да Његов час још није дошао (Јован 2,4; Јован 7,30; Јован 8,20). Међутим, сада зна да се приближио час да принесе Себе на жртву. Дошао је тренутак за драматичан завршетак Његовог земаљског живота, и била Му је потребна снага да изврши своју мисију. Било је време за молитву.

Исус је прославио свога Оца чинећи Његову вољу, чак и ако је то значило да мора поднети крст. Његово прихватање крста није било неки облик фатализма, већ заправо начин на који примењује власт коју Му је Отац дао. Он није умро мученичком смрћу, већ је радо прославио свог Оца испуњавајући разлог свог утеловљења: умро је на крсту за грехе света.

Шта је вечни живот према тексту Јован 17,3? Шта значи познавати Бога?

Прво и најважније, Исус каже да се вечни живот састоји од личног познавања Бога. Ту није реч о спасењу делима или знању, већ искуству познавања Господа захваљујући ономе што је Исус учинио на крсту за нас. Ово знање стиче се личном заједницом са Оцем. Човек је склон да ограничи знање чињеницама и појединостима, али Исус овде упућује на нешто дубље и потпуније: лични однос са Богом. Исусов први долазак имао је за циљ да поведе човечанство у његовој потрази за смисленијим и спасоноснијим знањем о Богу, које ће подстаћи међусобно јединство.

У чему је разлика између знања о Богу и личног познавања Бога?

Каква искуства су вам помогла да упознате Бога?

ИСУС СЕ МОЛИ ЗА СВОЈЕ УЧЕНИКЕ

За шта се Исус посебно моли кад је реч о Његовим ученицима? Јован 17,9-19.

Исус се затим моли за своје ученике, који су у великој опасности да у наредним данима изгубе своју веру у Њега, када Он више не буде са њима у телу. Исус их зато предаје Оцу на старање.

Исусова молитва упућена је за њихову заштиту у свету. У молитви као таквој, Исус се не моли за свет, јер зна да се он суштински супротставља Очевој вољи (1. Јованова 5,19). Пошто је свет место у коме ће ученици обављати своју службу, Исус се моли да буду сачувани од зла које влада у њему. Исус брине и за свет, јер је Он његов Спаситељ. Међутим, ширење Јеванђеља повезано је са сведочењем оних који ће проповедати Радосну вест. Из тог разлога Исус посредује за њих да их зли не би поразиле (Матеј 6,13).

Један ученик је, међутим, био поражен. Раније те вечери, Исус је споменуо да је један од њих одлучио да Га изда (Јован 13,18-30). Иако Исус указује на чињеницу да је Писмо предвидело Јудину издају (Псалам 41,9), Јуда није био жртва судбине. У току последње вечере, Исус му се обратио показујући љубав и пријатељство (Јован 13,26-30). »Исус је на пасхалној вечери пружио доказ о свом божанству тиме што је открио издајничкову намеру. Нежно је уврстио и Јуду у службу коју је обавио за ученике. Али последњи позив љубави остао је без одговора.« (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 720. оригинал)

Знајући да завист и љубомора могу разјединити ученике, као што се догодило једном ранијом приликом, Исус се моли за њихово јединство. »Оче Свети, сачувај их у Име своје, оне које си Ми дао, да буду једно као и Ми.« (Јован 17,11) Овакво јединство човек не може сам да оствари. Оно може бити резултат и дар једино божанске благодати. Њихово јединство утемељено је на јединству Оца и Сина, и оно је неопходан предуслов за успешну будућу службу.

Њихова посвећеност у истини, такође, је неопходна за службу. Деловање Божје благодати на срца ученика довешће до њиховог преображења. Уколико желе да сведоче о Божјој истини, сами морају бити преображени њоме.

Шта значи »не бити од овога света«? Шта је то у нама, у нашем животу и начину живота што чини да »не будемо од овога света«?

»ЗА ОНЕ КОЈИ МЕ УЗВЈЕРУЈУ.«

Када се Исус помолио за своје ученике, наставио је своју молитву и споменуо: »Оне који Ме узвјерују њихове ријечи ради...« (Јован 17,20)

Шта је била Исусова највећа жеља за оне који ће касније поверовати у еванђеоску поруку? Зашто је толико важно да ова молитва буде услышена? Јован 17,20-26.

Исус се молио да будући верници буду једно као што су Отац и Син једно. Исус на неколико места у Јеванђељу по Јовану указује на јединство Оца и Сина. Они никада не делују независно један од другог, већ су увек уједињени у свему што чине (Јован 5,20-23). Они деле заједничку љубав према палом човечанству до те мере да је Отац био спреман да подари свог Сина за овај свет, а Син да положи свој живот за њега.

Јединство о коме Исус говори у својој молитви јесте јединство љубави и намере какво постоји између Оца и Сина. »По том ће сви познати да сте Моји ученици ако узимате љубав међу собом.« (Јован 13,35) Откривање овог јединства у љубави пружиће отворени доказ о њиховом односу са Исусом и Оцем. »Испољавање њиховог искреног јединства треба да пружи убедљиво сведочанство о истини Јеванђеља.« (Андреас Ј. Костенбергер, *Baker Exegetical Commentary on the New Testament* [Grand Rapids: Baker Academic, 2004], стр. 498) На овај начин свет ће сазнати да је Исус Спаситељ. Другим речима, ово јединство за које се Исус молио не може остати непримећено. Како свет може бити уверен у истинитост Јеванђеља, уколико се не може уочити љубав и јединство међу Божјим народом?

»Бог изводи из овог света један народ који треба да стоји у савршеном јединству на темељу вечне истине... Бог жели да Његов народ дође до јединства у вери. Пре него што је био разапет, Христос се молио да Његови ученици буду једно, као што је Он једно с Оцем, да свет верује да Га је Отац послао. Ова дивна и дирљива молитва допире кроз векове до наших дана, јер Исус изричито каже: 'Не молим пак само за њих, него и за оне који Ме узвјерују њихове ријечи ради.' (Јован 17,20) Са коликим жаром би Христови следбеници требало да настоје да у свом свакодневном животу спроводе у дело ову молитву.« (Елен Вајт, *Testimonies for the Church*, 4. свеска, стр. 17)

Шта чинимо у свом животу и Цркви да бисмо остварили облик јединства какав је овде представљен? Зашто је одређена мера умирања себи кључна уколико желимо да наша Црква буде уједињена на прави начин?

ЈЕДИНСТВО МЕЂУ ХРИШЋАНИМА

Прочитајте следеће текстове: Марко 9,38-41; Јован 10,16. Чему нас Исусов одговор апостола Јовану учи о искључивости и наглом суду о томе ко је прави Исусов следбеник?

Адвентистички хришћани настојали су да схвате Исусову молитву из 17. поглавља Јеванђеља по Јовану непосредно је примењујући на јединство своје верске заједнице. Ми морамо бити уједињени као Црква да бисмо испунили своју мисију и објавили свету Троструку анђеоску вест. О овом питању се много не расправља.

Међутим, шта је са јединством са другим хришћанима? Како треба да се односимо према њима у светлости Исусове молитве?

Несумњиво верујемо да Бог има веран народ и у другим Црквама. Поред тога, Библија јасно каже да Бог има верне чак и у Вавилону: »Изађите из ње, народе Мој, да се не помијешате у гријехе њезине, и да вам не науде зла њезина.« (Откривење 18,4)

Исто тако знамо да према Књизи Откривења постоји велико отпадништво међу онима који исповедају Христово име, и да ће се у последњим данима многи лажни хришћани међусобно ујединити са већином да би отпочели прогонство јасно описано у Откривењу 13,1-17. Отуда су адвентистички хришћани увек били веома пажљиви кад су позиви за уједињење са другим Црквама у питању, као у екуменском покрету.

Како, онда, треба да се односимо према другим верским заједницама? Елен Вајт је забележила следеће у вези са заједничким радом Хришћанске адвентистичке цркве и других хришћана, макар када је реч о следећем посебном питању. »Када људска оруђа покоравају своју вољу Божјој вољи, Свети Дух ће утицати на срца оних којима служе. Показано ми је да не треба да одбацимо припаднике Женског друштва хришћанске умерености. Уједињујући се са њима око питања потпуне уздржљивости, ми не мењамо свој став у вези са светковањем седмог дана, а можемо показати да ценимо њихов став о теми умерености. Отварајући им врата и позивајући их да се уједине са нама у питању умерености, обезбедићемо њихову помоћ, а оне ће сједињујући се са нама чути нове истине које Свети Дух чека да утисне у њихова срца.« (Елен Вајт, *Welfare Ministry*, стр. 163)

Иако се бавила одређеним питањем у одређено време, ипак је дала начела која можемо следити у вези са тим како да се односимо према другим хришћанима, нарочито када се уједињујемо око истог циља.

Прво, можемо да радимо са њима за опште друштвене интересе. Друго, уколико се ујединимо са њима, морамо то учинити не угрожавајући своја веровања или праксу. Треће, можемо користити ово »јединство« и треба да га искористимо да бисмо са другима поделили драгоцене истине којима смо благословени.

ЈЕДНА ВЕРА КОЈА СЕ ОБЈАВЉУЈЕ ЉУБАВЉУ

Исус је у тексту Јован 17,3. рекао да је вечни живот познавање Бога. Прочитајте: 1. Јованова 2,3-6. Шта значи познавати Бога? Како у свом свакодневном животу исказујемо знање о Богу?

Уопштено гледано, док људи у данашњем друштву воле да називају себе грађанима који поштују закон, ти исти људи често умањују важност библијског налога да се поштују Божје заповести. Појединци чак тврде да је Божја благодат укинула Божје заповести. Међутим, то није библијско учење: »Држање заповести није услов да бисмо упознали Бога, већ знак да познајемо Бога/Исуса и да Га волимо. Према томе, познавати Бога не односи се само на теоретско знање, већ подстиче на дела.« (Екехарт Милер, *The Letters of John* [Nampa, Idaho: Pacific Press, 2009], стр. 39) Исус је лично нагласио: »Ако имате љубав к Мени, заповијести Моје држите.« »Ко има заповијести Моје и држи их, он је онај што има љубав к Мени.« (Јован 14,21) »По том знамо да љубимо дјецу Божју, кад Бога љубимо и Његове заповијести држимо. Јер је ово љубав Божија да заповијести Његове држимо; и заповијести Његове нијесу тешке.« (1. Јованова 5,2.3)

Какву нову заповест је Исус дао својим ученицима, и како се она односи према идеји јединства међу Исусовим следбеницима? Јован 13,34.35.

Заповест да волимо ближње није била сама по себи нова; можемо је пронаћи у упутствима која је Бог дао Мојсију (3. Мојсијева 19,18). Шта је ново у Исусовој заповести упућеној Његовим ученицима да воле један другога онако како је Он волео њих? Исусов пример самопожртвоне љубави представља ново етичко начело дато хришћанској заједници.

Какво је дивно мерило постављено пред нас! Исусов живот био је практично показивање љубави на делу. Целокупно дело благодати представља једну трајну службу љубави, самоодрицања, самопожртвовних напора. Можемо замислити Христов живот који је био оличење непрекидног испољавања љубави и самопожртвовности за добро других. Начело које је покретало Христа, треба да покрене Његов народ у свим њиховим међусобним односима. Какво моћно сведочанство би таква љубав била свету. И какву би моћну силу таква љубав пружила у корист нашем међусобном јединству.

Како можемо научити да покажемо самопожртвовну љубав према другима какву је Исус показао?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте поглавље »Божји непроменљиви закон«, стр. 443-446. оригинал, у књизи Елен Вајт *Велика борба*.

»Иако је Хришћанска адвентистичка црква раширена по целом свету и има много месних цркава, адвентистички хришћани не тврде да су Христова универзална црква. Универзална Црква је свеобухватнија од било које вероисповести. Она је и видљива и невидљива утолико што се састоји од оних који верују у Исуса и следе Га. Ово посебно теолошко питање нарочито долази до изражаја ако узмемо у обзир отпадништво међу хришћанима, о чему се јасно говори у Књизи Откривења. Чиста Црква из 12. поглавља Откривења упоређена је са *блудницом* из 17. поглавља, великим градом Вавилоном, који је са друге стране упоређен са невестом Јагњетовом, светим градом или Новим Јерусалимом из 21. и 22. поглавља Откривења. У првом веку, универзална Црква била је прилично видљива, док ју је много теже и сложеније било уочити, на пример, у време средњег века.

Према томе, адвентистички хришћани не ограничавају појам Божје праве цркве својом верском заједницом, нити је аутоматски проширују на друге хришћанске цркве. Божја права црква састоји се од оних појединаца који искрено верују у Њега. Бог их познаје. Адвентисти, са друге стране, тврде да су Божји посебни видљиви Остатак последњег времена из Откривења 12,17. и текстова од 12. до 14. поглавља. Овај Остатак има и локални и универзални карактер (Откривење 2,24; 12,17).« (Екехарт Милер, »The Universality of the Church in the New Testament«, Ангел Мануел Родригез, уредник, *Message, Mission, and Unity of the Church* [Silver Spring, Md.: Biblical Research Institute, General Conference of Seventh day Adventists, 2013], стр. 37)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Зашто је испуњење Исусове молитве из 17. поглавља Јеванђеља по Јовану толико важно за нашу Цркву? Шта Исусова жеља за јединством Цркве у првом веку открива о Његовој жељи за нашу Цркву данас?
2. Да ли је ваша месна црква сарађивала са другим хришћанима у одређеним питањима? Колико је та сарадња била успешна? Како можемо радити са њима, када је то прикладно, а да не угрозимо ниједну истину која нам је поверена?
3. На шта указује ова изјава у књизи *Велика борба*? Како ово може постати наша стварност? »Да су они који су се изјаснили као припадници Божјег народа прихватили светлост која их је обасјала из Његове речи, достигли би јединство за које се Христос моли, јединство које је апостол описао као 'јединство духа у свези мира'. 'Једно тело, један дух, као што сте позвани у једном наду звања својега; један Господ, једна вера, једно крштење, закључио је он (Ефесцима 4,3-5).« (Елен Вајт, *Велика борба*, стр. 379. оригинал)

Закључак: Исусова првосвештеничка молитва из 17. поглавља Јеванђеља по Јовану подсећа нас да је Исус заинтересован за црквено јединство и данас. Његова молитва треба да буде наша, и ми треба да тражимо начине да своју веру учврстимо Божјом речи. Међусобна љубав треба да испуни наше односе према свима, укључујући и друге хришћане, ма какве теолошке разлике да постоје међу нама.

МОЈИ ЗАКЉУЧЦИ И ОДЛУКЕ:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

КЉУЧ ЈЕДИНСТВА

Текстови за проучавање у току седмице: Ефесцима 1,3-14; Галатима 4,7; Ефесцима 2,11-22; 4,1-6.11; Матеј 20,25-28; Ефесцима 5,15-6,9.

Текст за памћење: »Показавши нам тајну воље своје, по угодности својој коју напријед показа у Њему, за уредбу извршетка времена, да се све састави у Христу што је на небесима и на земљи; у Њему.« (Ефесцима 1,9.10)

Ефес је био велико средиште трговине и утицаја у Малој Азији. Тамошњу цркву, у Ефесу, сачињавали су Јевреји, незнабошци и људи из свих друштвених сталежа. Овакво разнолико верништво могло је бити склоно сукобима као и свет у коме су живели; односно, могло је бити да није Христа и јединства које су имали у Њему као чланови Христовог тела. Према томе, Павлова брига о јединству међу Христовим следбеницима средишња је тема његове Посланице Ефесцима.

Павлов појам јединства има две величине: јединство у Цркви, у којој су Јевреји и незнабошци били заједно у једном телу – Христу; и јединство у универзуму, у коме све што је на небу и Земљи проналази своје коначно јединство у Христу.

Извор овог јединства је Христос. Павле у овој посланици много пута користи израз »у Христу« или »са Христом« да би показао шта је Бог кроз живот, смрт и васкрсење Исуса Христа остварио за нас и за универзум. Божји крајњи циљ у плану спасења је да све поново уједини кроз Христа. Ово јединство биће у потпуности остварено тек на крају времена.

Прочитајте текст из Ефесцима 1,3-14. Шта је према Павловим речима дато у Христу?

Исусови следбеници имају много разлога да славе Бога. Он је одлучио да нас усвоји као синове и кћери у Христу и да Њега представи свету. Павле различитим сликама описује наш нови однос са Богом у Христу. Од мноштва тих слика, слика о усвајању односи се на тему ове поуке о јединству. Ми смо усвојени у Христу и припадамо Божјој породици. Ова слика породице указује, такође, на Божји завет са децом Израилевом. У оквиру Павлове посланице, незнабошци који прихватају Исуса као Месију такође су Божја деца, наследници обећања датих Израилу (Римљанима 8,17; Галатима 4,7). Предност овог односа са Христом, предност да будемо у Христу, важна је за целокупно хришћанско јединство. Овај текст, такође, говори да је Божја стална жеља била да поново цело човечанство уједини у Христу. А у Божјој породици ми смо сви Божја деца, подједнако вољена и чувана.

Појединци се збуне када у овом тексту читају о предодређењу (Ефесцима 1,5.11). Обећање да је Бог изабрао нас да будемо спасени чини се да, такође, наговештава да је Бог одлучио да појединци буду изгубљени. Међутим, то није библијско учење. Бог је припремио план спасења пре оснивања света да би сви могли бити спасени. »Јер Богу тако омиље свијет да је и Сина својега Јединороднога дао, да ниједан који Га вјерује не погине, него да има живот вјечни.« (Јован 3,16; види: 1. Тимотију 2,6; 2. Петрова 3,9). Бог унапред зна ко ће прихватити Његов дар спасења, али то није исто што и унапред одредити каква ће бити нечија одлука. Спасење се нуди целом људском роду захваљујући ономе што је Христос учинио за нас. Питање гласи: *Како одговарамо на овај дар?* Бог не користи силу да би некога спасао.

»На небеском савету одлучено је да људи, иако преступници, не треба да погину у својој непослушности, већ да вером у Христа као своју Замену и Сигурност, могу постати изабрани Божји, одређени кроз Исуса Христа Њему на посинаштво по благонаклоности Његове воље. Бог жели да сви људи буду спасени; јер су обилни благослови изливени када је Бог дао свога Јединороднога Сина да плати откуп за човека. Они који ће погинути погинуће зато што су одбили да постану усвојени као Божја деца кроз Исуса Христа.« (Коментари Елен Вајт, *The SDA Bible Commentary*, 6. свеска, стр. 1114)

Неке од најдубљих подела међу људима изазване су расним, етничким и верским разликама. У личним картама у многим друштвима бележи се народна или верска припадност, што је често повезано са привилегијама или ограничењима којима се људи свакодневно суочавају. Када букну ратови или сукоби, ова обележја идентитета и разлика често постају подстицај репресије и насиља.

У Ефесцима 2,11-22. Павле указује на бољи пут за хришћанску заједницу. Како наше јединство у Христу утиче на наше разлике? Шта је срушено Исусовом смрћу на крсту?

Павле позива вернике из Ефеса да не забораве какав је њихов живот био раније, пре него што су примили Божју благодат у Христу. Етничке, културолошке и верске разлике створиле су непријатељство и сукобе између различитих група људи. Међутим, добра вест је да смо у Христу сви један народ, који има истог Спаситеља и Господа. Сви припадамо Божјем народу. »А сад у Христу Исусу, ви који сте негда били далеко, близу постадoste крвљу Христовом.« (Ефесцима 2,13)

Стари Храм у Јерусалиму имао је зид раздвајања да би одељења Храма у која су могли ући само Јевреји била одвојена. На овом зиду налазио се натпис који је странцима смртном претњом забрањивао даљи приступ. Павле је био оптужен да је преступио управо ову уредбу, када је после својих мисионарских путовања ушао у Храм. Када је ухапшен, оптужили су га да је у одељење Храма намењено Јеврејима увео Трофима из Ефеса (Дела 21,29). У Ефесцима посланици Павле тврди да је Христос »мир наш, који обоје састави уједно, и развали плот који је растављао«. (Ефесцима 2,14)

У Христу, верници су Аврамови наследници и примају обрезане срца. Физичко обрезане које је Бог дао Авраму указивало је на духовно обрезане које ће верници примити у Христу (види: 5. Мојсијева 10,16). »У коме и обрезани бијасте обрезанем нерукотворенијем, одбацивши тијело гријеха меснијех обрезанем Христовијем.« (Колошанима 2,11)

Прочитајте поново текст из Ефесцима 2,11-22. На које начине у својој цркви учавамо оно о чему Павле пише у овим стиховима? Какви изазови данас постоје?

Павле је практичан у својим надахнутим речима упућеним Ефесцима. Јединство које постоји између Јевреја и незнабожаца, између људи различитих културолошких и етничких позадина, није измишљена прича или просто теоријски појам; оно је стварност која захтева «да се владате као што приликује вашем звању у које сте позвани». (Ефесцима 4,1)

Како према тексту из Ефесцима 4,1-3. хришћани треба да се владaju као што приличи њиховом звању у Христу?

Практични утицај споменутих врлина и благодати у хришћанском животу помаже да »држимо јединство Духа у свези мира«. (Ефесцима 4,3) Све ове особине утемељене су у љубави (1. Коринћанима 13,1-7). Истинско исказивање љубави чува односе међу браћом и сестрама и шири мир и јединство у хришћанској заједници и изван ње. Јединство у Цркви показује Божју љубав на јединствене начине о којима други могу да сведоче. Црква је позвана да буде такав сведок, нарочито у време борби, подела и ратова.

Прочитајте текст из Ефесцима 4,4-6. Која се кључна тема јавља у ова три стиха?

Павле у првим стиховима овог поглавља изражава своје најдубље занимање за јединство Цркве. Текст почиње Павловим позивом на јединство (Ефесцима 4,1-3), а затим следи низ од седам појмова који уједињују вернике (Ефесцима 4,4-6). Јединство је истовремено нешто што верници већ имају (Ефесцима 4,4-6), на чему треба непрестано да раде и шта треба да одржавају (Ефесцима 4,1-3), и што је будући циљ коме теже (Ефесцима 4,13).

»Апостол позива своју браћу да у свом животу покажу силу истине коју им је објавио. Кротошћу и благошћу, трпљењем и љубављу требало је да прикажу Христов карактер и благослове Његовог спасења. Постоји само једно тело и један Дух, Један Господ и једна вера. Као припадници Христовог тела, сви верници су надахнути истим Духом и истом надом. Поделе у Цркви срамоте Христову религију пред светом и пружају прилику непријатељима истине да оправдају своје поступке. Павлове поуке нису забележене само због Цркве његовог времена. Бог је желео да их и ми примимо. Шта ми чинимо да сачувамо јединство у свези мира?« (Елен Вајт, *Testimonies for the Church*, 5. свеска, стр. 239)

Какве одлуке сада можете донети да бисте били сигурни »да се владате као што приликује вашем звању у које сте позвани«?

ЦРКВЕНЕ ВОЂЕ И ЈЕДИНСТВО

»А свакоме се од нас даде благодат по мјери дара Христова.« (Ефесцима 4,7) Спасење је дар који се дарује свим људима који желе да га приме, док се поједини духовни дарови дају одређеним људима из посебног разлога.

Прочитајте текст из Ефесцима 4,11. Какве дарове вођства Бог даје цркви?

Шта је према тексту из Ефесцима 4,12. Божји циљ кад је даровање посебних дарова вођства Цркви у питању? У каквом су односу ови дарови?

Сви хришћани су у одређеном смислу гласници и слуге Бога и Јеванђеља. Христов налог из текста Матеј 28,19.20. налаже свим хришћанима да пођу на рад, да стварају ученике у свим народима, да их крштавају и поучавају. Служба није поверена само привилегованој неколицини, као што су пастори и/или еванђеоски радници, већ свима који носе Христово име. Нико не може да тврди да је изузет из рада на ширењу Јеванђеља и ниједан црквени вођа не може да тврди да је његова служба искључива. Духовни дарови вођства посебно су намењени изградњи Цркве. Црквене вође су потребне да би неговале, шириле и подстицале јединство.

На основу Павлове листе дарова везаних за вођство закључујемо да ове улоге, такође, треба да оспособе припаднике Божјег народа да досегну изгубљене. Одговорност лежи на појединим људима унутар Цркве који су примили посебан позив да помогну другима да изврше службу и дело за Христа, и сазидају Христово тело, »докле достигну сви у јединство вјере и познање Сина Божијега, у човјека савршена, у мјеру раста висине Христове«. (Ефесцима 4,13) У обављању своје службе морамо се угледати на Исусов начин вођства. Исус је дошао да служи другима, а не да Му служе (Матеј 20,25-28); и ми морамо поћи и тако поступати.

Међу људима постоји снажна тежња да буду независни и да никоме нису одговорни. Нарочито у западном друштву влада оваква склоност. Међутим, Павле нас подсећа да ниједан хришћанин није сам на овом свету и да чинимо заједницу верних која има духовне вође чији је задатак да нам помогну да храбримо једни друге на свом заједничком путовању. Сви заједно смо део Христовог тела.

Какве духовне дарове имате и како их користите за јединство своје месне цркве?

Хришћанство је религија односа: односа са Богом и једних са другима. Нема смисла тврдити да гајимо чврсту заједницу са Богом уколико та заједница не врши утицај на односе са другим људима. Хришћански начин живота не може се живети изоловано. Начела јединства о којима Павле говори у Посланици Ефесцима такође се могу применити на то како се односимо према другима.

Прочитајте текст из Ефесцима 5,15-21. О чему Павле говори у 21. стиху? Какав однос влада између међусобног слушања и јединства?

Павлов позив да се слушамо међу собом повезан је са изразом »него се још испуњавајте Духом« из Ефесцима 5,18. Један од начина да будемо испуњени Духом јесте да слушамо једни друге. То указује на исправан став понизности и обзирности који треба да имамо према људима. Наравно, то није урођена особина већине људи, већ је резултат чињенице да Дух живи у нашем срцу. То је дар истог Духа, који је веза јединства у Христу. Гледано са ове тачке гледишта, слушање је унутрашња особина која изражава наше поштовање према Христу и Његовој жртви принетој за нас.

Прочитајте текст из Ефесцима 5,22-6,9. Какав утицај на наше међуљудске односе у дому и радном месту врши ова одлика да слушамо једни друге?

У одређеној мери јединство у Цркви зависи од јединства у дому. Павле је нагласио да јединство, љубав и поштовање, који треба да владају међу супружницима, треба да прикажу Христову самопожртвену љубав према Цркви. Према томе, христолико поштовање у дому као и у Цркви захтева се и од супружника и од верника. Ова христолика особина, такође, треба да буде представљена примером у односима између деце и родитеља и запоселних и послодаваца (робова и господара). Склад и мир који треба да прожимају наш дом треба, такође, да прожимају и црквени живот.

Каква начела можете издвојити из стихова из данашњег одељка који вам могу помоћи да боље схватите како треба да се опходите (у зависности од свог положаја) према члановима своје породице или према сарадницима на послу?

»Христос није познавао националну, друштвену или верску подвојеност. Књижевници и фарисеји желели су да од небеских дарова створе локалну и националну корист и да из њих искључе остатак Божје породице у свету. Међутим, Христос је дошао да поруши сваки зид раздвајања. Он је дошао да покаже да је Његов дар милости и љубави тако неограничен као што су ваздух, светлост или пљускови кише који освежавају земљу.

Исусов живот утемељио је религију у којој нема друштвених сталеза, религију у којој су Јеврејин и незнабожац, слободан и роб повезани братством једнаким пред Богом. На Његов покрет није имало утицаја никакво политичко питање. Он није правио никакву разлику између суседа и странца, пријатеља и непријатеља. Онај који се обраћао Његовом срцу, био је душа једна воде живота.« (Елен Вајт, *Testimonies for the Church*, 9. свеска, стр. 190.191)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Размишљаје о овој изјави: »У 4. поглављу Ефесцима посланице Божји план је тако јасно и једноставно откривен да сва Његова деца могу чврсто да се држе истине. Овде су средства која је Он одредио да одрже јединство у Цркви, да би верници могли открити свету здраво верско искуство, јасно објављена.« (Коментари Елен Вајт, *The SDA Bible Commentary*, 6. свеска, стр. 1117) Шта у 4. глави Ефесцима посланице указује на јединство Цркве? Шта можемо учинити да учврстимо то јединство?
2. Потреба за понизношћу и међусобним слушањем суштинска је када је реч о питању јединства. Како било какав облик јединства може да постоји у Цркви без ових особина? Ако смо поносни, сигурни у своја гледишта и ставове, и неспремни да саслушамо друге, не можемо остварити јединство. Како можемо научити да будемо понизни и да слушамо једни друге?
3. Како можемо имати јединство, чак и када се не слажемо око свега?

Закључак: Павле у Посланици Ефесцима даје многе савете у вези са тим шта за хришћане значи бити »у Христу«. Спасење у Исусу преображава наш живот на практичне начине. Сви наши међуљудски односи, укључујући и односе између браће и сестара у Цркви, преображавају се Христовом силом у нашем животу. Ово преображење је кључно да бисмо остварили јединство.

ИСКУСТВО ЈЕДИНСТВА У РАНОЈ ЦРКВИ

Текстови за проучавање у току седмице: Дела 1,12-14; Дела 2,5-13; Откривење 14,12; Дела 2,42-47; Дела 4,32-37; Дела 5,1-11; 2. Коринћанима 9,8-15.

Текст за памћење: »И осташе једнако у науци апостолској, и у заједници, и у ломљењу хљеба, и у молитвама.« (Дела 2,42)

Црквено јединство резултат је заједничког духовног искуства стеченог са Исусом, који је Истина. »Ја сам Пут и Истина и Живот; нико неће доћи к Оцу до кроза Ме.« (Јован 14,6) Чврсте везе заједништва стварају се на заједничком духовном путовању и приликом стицања заједничког духовног искуства. Први адвентистички хришћани стекли су га у време Милеритског покрета. Њихово заједничко искуство из 1844. године повезало је њихова срца, док су настојали да пронађу објашњење за своје разочарање. Ово искуство покренуло је оснивање Хришћанске адвентистичке цркве и откривања истине о предавентном суду и свему што она обухвата.

Искуство Исусових ученика после Његовог вазнесења на Небо сведочи о сили Божје речи, молитве и заједништва у стварању јединства и склада међу верницима из различитих средина. Исто такво искуство могуће је и данас.

»Тврдим да је заједништво посебно важан чинилац у заједничком богослужењу... За хришћанина нема ничег важнијег од остваривања духовне везе која га уједињује са другим верницима и Господом Исусом Христом... Исус Христос прво доводи душу Себи, али онда увек сједињује ту душу са другим верницима у Његовом телу, Цркви.« (Роберт Г. Рејбурн, *O Come, Let Us Worship* [Grand Rapids: Baker Book House, 1980], стр. 91)

У последњим часовима проведеним са ученицима пре своје смрти, Исус је обећао да их неће оставити саме. Други Утешитељ, Свети Дух, биће послат да их прати у њиховој служби. Свети Дух ће им помоћи да се сете многих појединости о томе шта им је Исус рекао и шта је учинио (Јован 14,26), и водиће их у откривању истина (Јован 16,13). Исус је на дан свог вазнесења поновио ово обећање. »Ви ћете се крстити Духом Светијем не дуго после ових дана... Него ћете примити силу кад сиђе Дух Свети на вас.« (Дела 1,5,8) Сила Светог Духа оспособиће ученике да сведоче у Јерусалиму, Јудеји, Самарији и до краја Земље (Дела 1,8).

Прочитајте текст из Дела 1,12-14. Шта су ученици радили у том временском раздобљу од десет дана?

Ових десет дана можемо сматрати раздобљем снажне духовне припреме, када су ученици међусобно делили своја сећања о Исусу, Његовим делима, учењима и чудима. Били су »једнако на молитви и к мољењу«. (Дела 1,14)

»Док су чекали испуњење обећања, ученици су понизили своја срца у правом покајању и признавали своје неверовање. Када су призивали у сећање, речи које им је Христос упутио пре своје смрти, потпуније су схватили њихово значење. Истине које су биле потиснуте из њиховог сећања сада су се вратиле у њихове мисли, и они су их понављали једни другима. Приговарали су једни другима што су погрешно разумели Спаситеља. Као у некој процесији, призор за призором из Његовог узвишеног живота, ређали су се пред њима. Док су размишљали о Његовом чистом, светом животу, осећали су да никакав напор не би био превелик, ниједна жртва претешка, када би својим животом могли посведочити о благодати Христовог карактера. О, када би могли још једном да проживе протекле три године, мислили су, како би се друкчије понашали! Када би само могли да још једном виде свога Учитеља, колико би се озбиљније трудили да Му покажу како Га дубоко воле, и колико им је искрено жао што су Га икада ожалостили једном речју или делом неверства! Међутим, утеху им је пружала помисао да им је све опроштено. Зато су одлучили да ће, колико год им то буде могуће, надокнадити своје неверовање тиме што ће Га храбро признати пред светом... Одбацивши сваку неслогу, сваку жељу за влашћу, повезивали су се везама хришћанског заједништва.« (Елен Вајт, *Апостолска црква – Христовим трагом*, стр. 36.37. оригинал)

**Шта бисте желели да поново учините када је реч о вашој вери?
Шта можете научити од свог кајања из прошлости што вам може помоћи да имате бољу будућност?**

Дани духовне припреме, после Исусовог вознесења, достигли су врхунац у догађајима на дан Педесетнице. У првом стиху другог поглавља Дела апостолских забележено је да су тог дана, пре него што се Свети Дух излио на њих, сви били заједно, »једнодушно«, на једном месту (Дела 2,1).

Педесетница је у Старом завету била други од три главна празника коме је сваки мушкарац из израиљског народа требало да присуствује. Одржавала се педесетог дана (на грчком *пентекосте* значи педесети дан) после Пасхе. У време овог празника Јевреји су као дар захвалности износили пред Бога прве родове из летње жетве.

До Исусовог времена Педесетница је, такође, највероватније обухватала и прослављање добијања Закона на гори Синај (2. Мојсијева 19,1). Према томе, непроменљивост и важност Божјег закона уочавамо овде као саставни део хришћанске поруке о Исусу, чија смрт нуди опроштење за кршење Божјег закона свима који се покају. Не чуди зато што се један од кључних текстова о последњим данима бави и Законом и Јеванђељем: »Овдје је трпљење светијех, који држе заповијести Божије и вјеру Исусову.« (Откривење 14,12)

Тakoђе, као и на гори Синај, када је Мојсије примио Десет заповести (2. Мојсијева 19,16-25; Јеврејима 12,18), бројни невероватни догађаји збили су се на дан Педесетнице. »И уједанпут постаде хука с неба као дување силнога вјетра, и напуни сву кућу гдје сјеђаху; и показаше им се раздијелени језици као огњени; и сједе по један на свакога од њих.« (Дела 2,2-4)

Прочитајте текст из Дела 2,5-13. Зашто је значајан овај невероватан догађај?

Педесетница је требало да буде радостан празник, празник исказивања захвалности Господу за обилне благослове. То је, можда, разлог што су ученике лажно оптужили да су се напили (Дела 2,13-15). Божја сила нарочито се открила у чуду говорења и слушања различитих језика. Јевреји из читавог Римског царства који су дошли у Јерусалим на празник чули су поруку о Исусу, Месији, на свом језику.

Педесетница је на јединствени начин помогла да се пониште последице расејавања првобитне људске породице и оснивања многобројних народа у време грађења Вавилонске куле. Чудо благодати започиње поновно уједињавање људске породице. Јединство Божје цркве на свеобухватном нивоу сведочи о природи Његовог царства и обнављању онога што је изгубљено у Вавилону.

Као одговор на Петрову проповед и позив на покајање и спасење, око три хиљаде људи одлучило је да прихвати Исуса као Месију и испуњење старозаветног обећања датог Израилју. Бог је деловао у срцу свих ових људи. Многи су чули о Исусу негде далеко и можда су путовали у Јерусалим са надом да ће Га видети. Неки су можда видели Исуса и чули Његову поруку о спасењу, али нису постали Његови следбеници. На дан Педесетнице, Бог је на чудесан начин деловао у животу ученика и употребио их као сведоке Исусовог васкрсења. Сада су знали да људи у Исусово име могу примити опроштење греха (Дела 2,38).

Прочитајте текст из Дела 2,42-47. Какве активности су као заједница верника обављали ови први Исусови следбеници? Шта је створило ово невероватно јединство и заједништво?

Изузетно је то што се ова заједница нових верника прво посветила учењу апостолске науке. Библијско поучавање је важно, јер омогућава духовни раст нових верника. Исус је дао налог својим ученицима да их науче »све што сам вам заповиједао«. (Матеј 28,20) Ова нова заједница проводила је време учећи од апостола о Исусу. Вероватно су сазнали више о Исусовом животу и смрти; Његовим учењима, причама, проповедима; Његовим чудима. Све је објашњено као испуњење јеврејског Писма у списима пророка.

Време су, такође, проводили у молитви и ломљењу хлеба. Нејасно је да ли се ломљење хлеба непосредно односи на Господњу вечеру или једноставно на заједничке оброке, како се чини да текст из Дела 2,46. наговештава. Спомињање заједништва сигурно упућује на то да је ова нова заједница често и редовно проводила време у Храму у Јерусалиму, који је и даље служио као средиште њиховог богослужења и молитве, као и у приватним домовима. Неговали су блискост. Јели су и заједно се молили. Молитва је суштински чинилац заједнице верних, веома важан за духовни раст. Нова заједница одржавала је и заједничка богослужења. Све ове активности чинили су, како нам је речено, »једнако«.

Ово постојано заједништво створило је добре односе са другим људима у Јерусалиму. За нове вернике забележено је да су имали »милост у свију људи«. (Дела 2,47) Нема сумње да је деловање Светог Духа у њиховом животу оставило снажан утисак на људе око њих и да је послужило као моћно сведочанство истини о Исусу као Месији.

Шта ваша месна црква може да научи из овог примера о јединству, заједништву и сведочењу?

ВЕЛИКОДУШНОСТ И ПОХЛЕПА

Према Лукиним речима једна од природних последица заједништва које су Исусови следбеници доживели после Педесетнице била је њихова међусобна подршка. »А сви који вјероваше бијаху заједно, и имаху све заједно. И течевину и имање продаваху и раздаваху свима као што ко требаше.« (Дела 2,44.45)

Дељење заједничких добара није био захтев заједнице, већ добровољно дело њихове међусобне љубави у заједништву које су доживели. То је, такође, био стваран израз њиховог јединства. Ова међусобна подршка трајала је одређено време, а више појединости о томе сазнајемо из 4. и 5. поглавља Дела апостолских. Ову тему такође проналазимо и на другим местима у Новом завету, као што ћемо касније видети.

У овом оквиру Варнава је споменут први пут. Чини се да је био имућан човек који је поседовао земљу. Када је продао своју имовину у корист заједнице, донео је новац апостолима (Дела 4,36.37). Варнава је представљен као пример који треба следити.

Прочитајте следеће текстове: Дела 4,32-37; Дела 5,1-11. Упоредите Варнавино понашање и ставове са понашањем Ананије и Сапфира. У чему је овај пар погрешно?

Поред греха који су учинили лажући Светог Духа, показали су и похлепу и грамзивост. Можда ниједан грех не може брже да уништи заједништво и братску љубав него себичност и похлепа. Ако Варнава служи као позитиван пример духа заједништва у Раној цркви, Ананија и Сапфира су супротност томе. Лука је поштен и бележи извештај о мање племенитим људима у заједници.

Последња од десет заповести (2. Мојсијева 20,1-17), која говори о похлепи, разликује се од осталих. Док остале заповести указују на дела која видљиво преступају Божју вољу за људски род, последња заповест односи се на оно што је скривено у срцу. Грех похлепе не представља дело, већ мисаони процес. Похлепа, као и њен пратилац себичност, није видљиви грех, већ стање грешне људске природе. Постаје видљива само када се испољава у себичним делима, као што смо видели у случају Ананије и Сапфире. У одређеном смислу, последња заповест открива корен зла испољен у делима која осуђују све остале заповести. Похлепа је отворила пут сотонином утицају, који их је нагнао да слажу Бога, што је слично ономе када је Јудина похлепа нагнала њега да учини зло дело.

На које начине можемо искоренити похлепу из свог живота? Зашто су хвала и захвалност на ономе што имамо силна одбрана од овог зла?

СЕЋАЈТЕ СЕ СИРОМАШНИХ

Дељење средстава често је био видљиви израз јединства у Раној цркви. Великодушност описана у првим поглављима Дела апостолских наставља се даље Павловим позивом упућеним црквама које је основао у Македонији и Ахаји да помогну сиромашнима у Јерусалиму (види: Дела 11,27-30; Галатима 2,10; Римљанима 15,26; 1. Коринћанима 16,1-4). Тај дар постаје видљиви показатељ чињенице да се цркве, које се углавном састоје од верника из незнабоштва, брину о браћи и сестрама јеврејског порекла у Јерусалиму. Упркос културолошким и етничким разликама, они чине једно тело у Христу и заједно негују исто Јеванђеље. Ово помагање невољнима не само да открива јединство које је већ постојало у Цркви, већ га и јача.

Прочитајте текст из 2. Коринћанима 9,8-15. Шта ће према Павловим речима бити резултат великодушности коју је показала црква из Коринта?

Искуство јединства у Раној цркви показује шта и данас може да се оствари. Међутим, јединство се није догодило без вољне посвећености свих верника. Вође ране заједнице сматрале су својом службом да негују јединство у Христу. Као што љубав између мужа, жене и деце представља посвећеност која се свакодневно мора неговати, тако је и са јединством међу верницима. Јединство које имамо у Христу на бројне начине се подстиче и постаје видљиво.

Очигледни чиниоци који су подстицали ово јединство у Раној цркви били су молитва, богослужење, заједништво, заједничка визија и проучавање Божје речи. Не само да су схватили да је њихова мисија да проповедају Јеванђеље свим народима, већ и да имају одговорност да покажу међусобну љубав и бригу. Њихово јединство испољавало се у њиховој великодушности и међусобној подршци унутар локалних заједница, и шире, између црквених заједница, иако су их раздвајале велике удаљености.

»Њихова дарежљивост сведочила је да Господњу благодат нису узалуд примили. Шта је могло да покрене вернике на такву дарежљивост осим посвећења Духом? У очима верника и неверника то је заиста било чудо божанске благодати.« (Елен Вајт, *Апостолска црква – Христовим трагом*, стр. 344. оригинал)

На које начине сте ви и ваша црква искусили предности великодушности према другима? Односно, какви благослови бивају изливени на оне који дају другима?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте поглавље »Педесетница« у књизи Елен Вајт *Апостолска црква – Христовим трагом*, стр. 35-46. оригинал.

»Ова великодушност верника била је последица изливања Светога Духа. Они који су се обратили и прихватили Јеванђеље били су 'једно срце и једна душа'. Преовладавао је један заједнички интерес – успех мисије која им је била поверена; зато лакомство није имало места у њиховом животу. Њихова љубав према браћи и делу које су прихватили, била је много већа од љубави према новцу и имању. Њихова дела сведочила су да су људске душе за њих имале неупоредиво већу вредност од земаљског богатства.

Тако ће бити увек када Божји Дух преузме власт над животом. Они чија су срца испуњена Христовом љубављу, следиће пример Онога који је нас ради постао сиромаш, да бисмо се ми Његовим сиромаштвом обогатили. Новац, време, утицај – све дарове које су примили из Божје руке, они ће ценити само као средства за унапређивање еванђеоског дела. Тако је било у првој Цркви, и када у данашњој Цркви буде јасно да су верници подржани од Светога Духа престали да воле оно што је на свету, и да су спремни да поднесу жртве да би њихови ближњи могли да чују Јеванђеље, објављене истине имаће снажан утицај на слушаоце.« (Елен Вајт, *Апостолска црква – Христовим трагом*, стр. 70.71. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Подсетите се чинилаца из поуке за ову седмицу који су помогли да се створи јединство које је владало у Раној цркви. Како можемо, као Црква у данашње време, слично поступати? Односно, шта нам можда недостаје у поређењу са оним што се догађало међу верницима у то време?
2. Како нам пример ових раних новозаветних цркава, које су дале великодушне дарове да би помогле сиромашнима у Јерусалиму, показује шта ми данас треба да чинимо? Шта је са другим друштвеним питањима? Како се месне цркве могу укључити у живот своје заједнице да би ублажиле сиромаштво и обезбедиле друге основне потребе?
3. Какве поуке можемо извући из жалосног извештаја о Ананији и Сапфири? Зашто је израз »велики страх« који је ушао у Цркву, који проналазимо у текстовима Дела 5,5. и Дела 5,11, важан у вези са ове две смрти?

Закључак: Рана Црква доживела је брз раст зато што су се Исусови ученици припремали за изливање обећане силе Светог Духа. Њихово заједништво и заједничка вера били су средства која је Свети Дух употребио да припреми њихова срца за Педесетницу. После Педесетнице, Свети Дух је наставио да преображава ову нову заједницу, што се показало у њиховој великодушности и брзом расту Цркве.

МОЈИ ЗАКЉУЧЦИ И ОДЛУКЕ:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

СЛИКЕ О ЈЕДИНСТВУ

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Петрова 2,9; 2. Мојсијева 19,5,6; Ефесцима 2,19-22; 1. Коринћанима 3,16,17; 1. Коринћанима 12,12-26; Јован 10,1-11; Псалми 23.

Текст за памћење: »Јер као што је тијело једно и уде има многе, а сви уди једнога тијела, премда су многи, једно су тијело: Тако и Христос.« (1. Коринћанима 12,12)

Свако ко проучава Библију зна да се у њој налазе слике и симболи који указују на стварности узвишеније од самих слика и симбола. На пример, целокупан библијски жртвени систем је у одређеном смислу симбол много узвишеније стварности: Исуса и читавог плана спасења.

Мноштво других слика користи се у Библији, понекад и основних елемената, као што су вода, ватра и ветар. У зависности од оквира текста, ове слике односе се на духовне и теолошке истине. На пример, када је Исус рекао: »Дух дише гдје хоће, и глас Његов чујеш, а не знаш откуда долази и куда иде; тако је сваки човјек који је рођен од Духа« (Јован 3,8), ветар је употребљен као симбол Светог Духа.

У Библији се бројним сликама описује јединство какво оучавамо у Цркви, какво Бог позива да покажемо пред светом. Свака појединачна слика није потпуна сама по себи. Ове слике, заправо, као целина откривају многе појединости о црквеном јединству, као што је однос Цркве према Богу, међусобни однос верника, однос Цркве према заједници као целини.

У поуци за ову седмицу осврнућемо се на неке од ових слика и на то шта откривају о јединству у Христу.

Прочитајте следеће текстове: 1. Петрова 2,9; 2. Мојсијева 19,5-6; 5. Мојсијева 4,20; 5. Мојсијева 7,6. Шта ови стихови говоре о посебном положају Божјег народа?

Цркву чине људи, али не било какви људи. Цркву чини Божји народ, народ који припада Богу, који признаје Бога за свог Оца и Спаситеља, кога је Христос откупио и ко је Њему послушан. Ова слика наглашава идеју да Бог од увођења плана спасења има народ на Земљи и да постоји повезаност између Израиља у Старом завету и Цркве у Новом. Од времена Адама, патријараха пре и после Потопа, и Аврама, Бог чини завет са својим народом да би постао представник Његове љубави, милости и правде у свету.

Божји народ се назива »изабраним родом«, »царским свештенством« и »светим народом«. Ови изрази указују да је народ издвојен за посебну службу: »Да објавите добродјетељи Онога који вас дозвола из таме к чудном видељу своме.« (1. Петрова 2,9) Ово је, такође, одјек Божјег милостивог карактера, описаног у 2. Мојсијевој 34,6.7. »Бог је прихватио Цркву као своју посебну својину да би њени верници могли одражавати Његове племените црте карактера у свом животу и објављивати Његову доброту и милост свим људима.« (*The SDA Bible Commentary*, 7. свеска, стр. 562)

Шта је подстакло Бога да изабере Аврамове потомке за свој народ? 5. Мојсијева 7,6-8. Како се ово може данас применити?

Можда бисмо се могли запитати која земља данас заслужује да носи назив »свети народ« (још једна слика Цркве)? Ниједна. Све народе и етничке групе чине људи који не заслужују Божју љубав и благодат. Иако нас Библија позива да будемо свети народ, Писмо такође учи да је избор и оснивање Израиља било у потпуности утемељено на Његовој љубави, а не на заслугама које људска бића могу изнети пред Њега. Оснивање Божјег народа је чин љубави и – упркос греху и отпадништву у народу на општем нивоу – Бог је одржао своје обећање дато Авраму да ће преко његовог потомства, Христа, спасити свој народ. Као што је бирање Божјег народа био чин Његове благодати, тако је и његово спасење. Ова тема нас подсећа на наш заједнички удео у незаслуженој Божјој благодати.

Зашто пред собом увек морамо имати свету истину да наше спасење почива на ономе што је Христос учинио за нас, а не на ономе што ми можемо учинити за себе, иако смо »Божји народ«?

Још једна слика Божјег народа у Новом завету јесте слика дома или Божје породице. Управо метафора о камену и грађевини истиче сложену и узајамно зависну природу људских односа у Цркви. Петар говори о хришћанима као »живом камењу« (1. Петрова 2,5). Ова метафора, такође, упућује на особину трајности и чврстине.

Прочитајте текст из Ефесцима 2,19-22. Какве кључне идеје Павле наглашава у овом тексту? Шта ова слика говори о јединству у Цркви?

Павле у овом тексту меша две слике Цркве: једну непомичну, кућу или грађевину; другу живу, људску породицу.

Камен сам по себи нема велику вредност, али када се споји са другим камењем, постаје целина која може да одоли олујама у животу. Ниједан хришћанин не може да буде само камен, већ се мора повезати са другима у заједници Божје породице. Да би грађевина била чврста, мора лежати на снажном темељу. Исус Христос је тај темељ, и »камен од угла« Божјег дома (види: 1. Коринћанима 3,11). Такође, Црква би престала да постоји уколико Христа не би учинила угаоним каменом својих активности. Црква проповеда о Исусу Христу; Његовом животу, смрти, васкрсењу и повратку. Цркву чини заједница верника уједињених у намери да у свету шире Радосну вест о Исусу. Црквени програм рада темељи се на Исусу: ко је Он, шта је учинио за нас и шта чини у нама, шта нуди онима који ће Га прихватити као Господа и Спаситеља.

Слика породице је, такође, веома значајна. Она почива на међуљудским односима. То је позната слика оца и мајке, браће и сестара. Везе између чланова породице могу бити снажне, а оданост која се у тим односима јавља често надмашује све друге спољашње везе. Оданост има велику улогу у јединству, јер како би могло постојати било какво јединство без оданости?

Како се ова слика односи на Цркву? Верници су, такође, део велике породице. Ми смо повезани, не само зато што припадамо људској породици преко заједничког претка Адама, већ и зато што смо повезани са Исусом, другим Адамом, преко заједничког искуства »новорођења«. Према томе, међусобно се уједињавамо не само због библијских истина које су нам поверене, већ и због искуства обраћених душа које имају нов живот у Исусу.

Нажалост, немају сви лепо искуство са својом породицом. Можда им зато та слика неће много значити. Како ми као Црква можемо постати породица коју ови људи никада нису имали?

ХРАМ СВЕТОГ ДУХА

Павле користи још једну слику грађевине, слику Божјег храма или храма Светог Духа. У питању је слика скупоцене и вредне грађевине. Заједно са текстом из 1. Коринћанима 6,19, у коме слика упућује на човеково тело као храм Светог Духа, Павле у 1. Коринћанима 3,16.17. користи слику да укаже на најсветију и најдрагоценију грађевину старог Блиског истока, Божји храм.

Прочитајте текст из 1. Коринћанима 3,16.17. Шта значи то што је Црква храм Светог Духа? Каква опомена је дата у 17. стиху?

Павле, говорећи о Цркви, очигледно нема на уму физички храм или место Божјег пребивања. У грчком језику у Новом завету постоји разлика између облика другог лица јединине и множине. У овом случају употребљен је облик множине »ви«. Ово поређење указује на заједничку суштину: хришћани у Коринту заједно чине храм Светог Духа, и у духовном смислу Бог пребива међу њима.

Према Павловим речима Бог пребива унутар хришћанске заједнице; и отуда његово упозорење да ће свако ко покуша да уништи ову заједницу трпети судске последице. Јединство верника налази се у сржи ове заједнице и Божјег присуства у овом храму. Иако се овај текст често користи у смислу старања о физичком телу (што, наравно, хришћани свакако треба да чине), Павле овде није желео то да нагласи. Његова порука је заправо опомена онима који ће уништити јединство Цркве.

Павле је раније у овом поглављу споменуо шта према његовом мишљењу представља изазов јединству: »Јер су међу вама зависти и свађе и неслоге.« (1. Коринћанима 3,3) Овакви односи и понашање стварна су претња хришћанском јединству и узрок повлачења Божјег присуства из свог храма. Другим речима, сукоби у Цркви могу да униште Божји храм. Према томе, он жели да верници оставе држање и владање које прети црквеном јединству.

Када настану сукоби у Цркви, Павлов савет упућен Коринћанима и данас се може применити: »Молим вас пак, браћо, именом Господа нашега Исуса Христа да сви једно говорите, и да не буду међу вама распре, него да будете утврђени у једном разуму и у једној мисли.« (1. Коринћанима 1,10)

Завист, свађе и поделе – то нису тешкоће са којима се Црква суочавала само у Павлово време. И ми се данас суочавамо са тим. Какву улогу има свако од нас у настојању да реши ове проблеме на начин који неће угрозити наше јединство?

ХРИСТОВО ТЕЛО

Можда најпознатија слика Цркве која на најснажнији начин говори о јединству њених различитих удова јесте слика Христовог тела. »Јер као што је тијело једно и уде има многе, а сви уди једнога тијела, премда су многи, једно су тијело: Тако и Христос... А ви сте тијело Христово, и уди међу собом.« (1. Коринћанима 12,12,27)

Као што је тело једна целина састављена од многих и различитих удова, од којих сваки има посебну улогу и одговорност, тако је и Црква попут Христовог тела.

Прочитајте текст из 1. Коринћанима 12,12-26. Како се ова слика једног тела које има многе удове може применити на вашу месну цркву? Како се може применити на светску организацију попут Хришћанске адвентистичке цркве?

Павлово учење у 12. поглављу 1. Коринћанима посланице износи дубоку стварност да право хришћанско јединство није само у различитости, и сигурно није *упркос* различитости, већ *кроз различитост*. Не треба да нас изненади то што је Свети Дух извор ових изражавања различитости. Као што је људско тело невероватно уједињено и задивљујуће различито, такво је у идеалном смислу и Христово тело, које овом различитошћу изражава потпуност и богатство Христовог тела.

Ова слика непосредно говори нама као Цркви. У последњих неколико деценија, Хришћанска адвентистичка црква расла је врло брзо. Састављена је од људи различитог порекла из скоро сваке културе и средине. Етничким, расним, културолошким, образовним и старосним разликама не треба дозволити да нас поделе у Христу. Ако ништа друго, ова различитост треба да буде обликована Светим Духом као сила за јединство, откривајући истину да смо упркос овим разликама сви једно у Христу.

Као што смо видели, у подножју крста сви смо једнаки, без обзира ко смо и одакле смо. Док се свет око нас све више дели, Црква мора да покаже да је јединство у различитости достижно. Божји народ може да покаже исцељујућу и помириатељску силу Јеванђеља.

Изузетно је то што нам Павле говори како се овај идеал може остварити. »Христос је глава Цркви, и Он је Спаситељ тијела.« (Ефесцима 5,23) »И Он је глава тијелу Цркве.« (Колошанима 1,18) Пошто је сваки верник духовно повезан са Христом, цело тело се према томе храни истом храном. Ми не можемо пренагласити важност проучавања Божје речи, послушности ономе што смо научили из Речи, и заједничких искустава у богослужењу и молитви за јединство у Христовом телу.

Прочитајте: Јован 10,1-11. Који видови овог поређења Цркве са тором говоре о јединству? Види: Псалми 23.

У савременом свету у коме има много великих градова, људи ретко имају прилику да прате гајење стоке. Већина људи данас мало познаје однос пастира и оваца. Међутим, када је Исус испричао ову причу, људи су Га добро разумели. Када је рекао: »Ја сам Пастир добри«, одмах су препознали и схватили да упућује на 1. стих 23. Псалма: »Господ је Пастир мој.« Слика не само да је била јасна, већ и пуна емоционалне вредности која ју је чинила живом. У старој култури Блиског истока, а и данас на Средњем истоку, пастири су познати по томе да су посвећени старању о овцама, без обзира на изазове. Личност пастира постала је једна од најдражих слика којом се у Писму описује Божији карактер и Његов однос са својим народом.

Слика Божјег народа као овце је занимљива слика. Овца често оставља утисак на нас својом безазленом и беспомоћном природом. Оне зависе од заштите и вођства доброг пастира. Оне се, искрено, не сматрају мудрима. Овце се понекад, ненамерно, изгубе, а пастир их тражи и враћа у стадо. Јагњад често треба носити и пружити им додатну негу. Стрпљење и разумевање су потребни да би се успешно бринуло о овцама. Ово је на много начина савршена слика за представљање Цркве. Верник не треба ничега да се плаши у заједници са Пастиром, у њој може све да добије.

Исус је, такође, у овој причи нагласио колико је важно да овца слуша глас пастира. Када прилике то захтевају, могуће је заштити неколико стада оваца смештајући их у исти заклон или тор. Како их је касније могуће раздвојити? Све што је потребно јесте да пастир стане на врата тора и позове их. Његове овце препознаће његов глас и поћи ка њему. »И кад своје овце истјера, иде пред њима, и овце иду за њим, јер познају глас његов.« (Јован 10,4) Слушање пастировог гласа је веома важно за Цркву. У ствари, јединство и сигурност Божјег народа зависи од тога колико Му је близу и непосредно су повезани покорном послушношћу Његовом гласу.

Људи обично не воле да буду упоређени са овцама. Ипак, зашто је та метафора одговарајућа? Шта нам та слика говори о нашој потреби за Пастиром и потреби да слушамо Његов глас?

Прочитајте поглавље »Божански пастир« у књизи Елен Вајт *Чежња векова*.

»У контексту Храма у Јерусалиму, као и многобројних грчко-римских грађевина, писци Новог завета служе се поређењем са храмом да би омогућили верницима да створе слику о светости Цркве, Божјој улози у оснивању Цркве и њеном расту, природи Христовог рада и деловања Светог Духа, и солидарности верника у Цркви. Чини се да поље архитектуре наговештава статичну слику. Међутим, ово поређење је повезано са живом сликом при чему се често наглашава процес изградње. Уместо да се пред нама нађе само статична слика, подстакнути смо да створимо слику о процесу изградње, а не о завршеној грађевини. Цркви је дата чудесна предност да у свом животу и искуству понизно прихвати Цркву живог Бога (2. Коринћанима 6,16).« (Џон Маквеј, »Biblical Metaphors for the Church: Building Blocks for Ecclesiology«, *Message, Mission, and Unity of the Church* [Hagerstown, Md.: Review and Herald, 2013], стр. 52)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Размишљајте о библијским сликама Цркве. Која вам се највише свиђа? Зашто вас је та највише привукла? Још нека поређења везана за Цркву можемо пронаћи у следећим текстовима: 1. Тимотију 3,15; 2. Тимотију 2,3-5; 1. Петрова 2,9. Шта још ове метафоре уче о Цркви?
2. »Бог жели да Његов народ буде сједињен најтешњим везама хришћанског заједништва; поверење у нашу браћу је основно за напредак Цркве; заједничко деловање је важно када наступе кризе. Један несмотрен корак, једно немарно дело могу довести Цркву у тешкоће и искушења од којих се неће моћи годинама опоравити.« (Елен Вајт, *Testimonies for the Church*, 3. свеска, стр. 446) Чему ово упозорење треба да нас научи о томе колико пажљиво морамо настојати да будемо у очувању јединства у Цркви? Какву улогу свако од нас има у тој светој одговорности?
3. У одељку од недеље наглашено је да се чак и као »Божји народ« морамо ослањати само на Божју благодат кад је у питању спасење, а никада на своје заслуге. У ствари, зар не можемо тврдити да је и само наше ослањање на Божје заслуге то што нас чини »Божјим народом«? Зашто је ово исправна тврдња и зашто није?

Закључак: У Новом завету користе се различита поређења да би се описала природа и мисија Цркве. Што је још важније, ове метафоре нас уче да се Бог пажљиво стара о свом народу и штити га. Ове слике, такође, нас уче да је Божји народ тесно међусобно повезан и да смо потребни једни другима да бисмо завршили посао на који смо позвани.

МОЈИ ЗАКЉУЧЦИ И ОДЛУКЕ:

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

КАДА НАСТУПИ СУКОБ

Текстови за проучавање у току седмице: Дела 6,1-6; Дела 10,1-23; Матеј 5,17-20; Дела 11,3-24; Дела 15,1-22; Амос 9,11.12.

Текст за памћење: »Јер који се год у Христа крстите, у Христа се обукосте. Нема ту Јеврејина ни Грка, нема роба ни господара, нема мушкога рода ни женскога; јер сте ви сви једно у Христу Исусу.« (Галатима 3,27.28)

Један од најтежих задатака сваке хришћанске заједнице јесте да одржи јединство када се појаве разлике у мишљењу у питањима која се тичу идентитета и мисије Цркве. Ове разлике могу проузроковати разорне последице.

Данашње хришћанске заједнице ни по чему се не разликују од новозаветних. Људи су људи, и различита мишљења ће се, чак и у важним питањима, неминовно појављивати. Рани хришћани суочили су се са одређеним сукобима који су потекли из међусобних предрасуда и озбиљних разлика у тумачењу важних старозаветних извештаја и обичаја. Ови сукоби могли су уништити Цркву у зачетку да није било обазривих апостола и вођа који су у решавању ове напетости тражили вођство Светог Духа и истраживали Писмо.

Пре неколико седмица проучавали смо како је Рана црква доживела јединство. Ове седмице осврнућемо се на то како је Рана црква решила унутрашње сукобе који су поткопавали њено јединство и претили њеном опстанку. Који сукоби су били у питању, како су били решени и шта данас можемо научити из тих искустава?

ПРЕДРАСУДЕ ЗАСНОВАНЕ НА НАЦИОНАЛНОЈ ОСНОВИ

Прочитајте текст из Дела 6,1. Шта је вернике Ране цркве нагнало да се жале у вези са расподелом хране удовицама?

Чинило се да су поједини рани хришћани гајили предрасуде према грчким удовицама у својој средини и да су им давали мање хране него јеврејским удовицама. Ова запажена пристрасност направила је јаз у раној заједници верника. Да ли је пристрасност била стварна или не, текст не каже. Речено је само да су поједини људи веровали да постоји. Овај сукоб претио је да веома рано угрози црквено јединство. Занимљиво је да је етничка подела брзо уочена у Цркви.

Прочитајте текст из Дела 6,2-6. Какве једноставне кораке је Рана црква предузела да би решила овај неспоразум?

Рана црква брзо је расла, и тај раст био је узрок све већег терета на апостолским плећима. Именовање ових седам особа, како се традиционално називају »ђакони« (иако у Новом завету нису тако ословљени), ублажило је напетост у јерусалимској цркви и омогућило учествовање већег броја људи у црквеној служби.

Апостоли су пажљиво саслушали жалбе верника грчког порекла и потражили одговарајуће решење. Овој групи био је поверен избор седморице апостолских помоћника, а они су препоручили седам ученика, од којих су сви били Грци. За те ученике речено је да су »поштени људи, пуни Духа Светога и премудрости«. (Дела 6,3) Служба апостола, која је до тада обухватала и проповедање Божје речи и дељење хране удовицама, била је подељена двома групама, од којих је свака обављала подједнако драгоцену службу у објављивању Јеванђеља. Лука користи исту реч, »служба« (*diakonia*), да укаже и на службу апостола у проповедању Речи (Дела 6,4) и на службу ђакона у дељењу хране (Дела 6,1).

Зашто је значајна чињеница да су вође позвале мноштво верника (Дела 6,2) у настојању да пронађу право решење?

ОБРАЋЕЊЕ НЕЗНАБОЖАЦА

Обраћење незнабожаца и прихватање Јеванђеља Исуса Христа у Делима апостолским поставља позорницу за највећи сукоб у животу Ране цркве, сукоб који ће запретити да угрози њено постојање и мисију.

Прочитајте текст из Дела 10,1-23. Шта у овом тексту наговештава да је Свети Дух деловао на срца многих људи припремајући пут да незнабошци приме Јеванђеље?

Петар је сигурно сматрао виђење веома необичним. Био је запрешан њиме јер, као верни Јеврејин, никада није окусио нечисту храну, како је закон и захтевао (види: 3. Мојсијева 11; Језекиљ 4,14; Данило 1,8). Међутим, циљ овог виђења није био да укаже на начин исхране, већ на препреке између Јевреја и незнабожаца, које су спречавале ширење Јеванђеља. Оне су у најмању руку биле раширене у старом свету као што су и данас.

У првим деценијама хришћанску заједницу углавном су чинили Јевреји који су прихватили Исуса као обећаног Месију из старозаветних пророчанстава. Ови први верници били су верни Јевреји који су поштовали Закон онако како су учени. Нису сматрали да је Јеванђеље Исуса Христа избрисало или укинуло старозаветне прописе (види: Матеј 5,17-20).

Прочитајте текст из Дела 10,28.29.34.35. Како је Петар схватио значење виђења које је примио у Јопи? Шта га је навело на овакво тумачење?

У Делима апостолским запажамо да је Свети Дух припремао пут да незнабошци буду примљени у хришћанску заједницу. Могли су јој се придружити, а да пре тога нису морали приступити обрезању и прво постати Јевреји. Изливање Светог Духа на Корнилија и чланове његове породице, што су Исусови ученици доживели на дан Педесетнице (Дела 10,44-47), уверило је Петра и његове пријатеље да је то заиста Божја воља. Ако се Свети Дух може излити на незнабошце на исти начин као и на Јевреје, онда је очигледно да обрезање није било предуслов да неко поверује у Исуса као Месију. Овај закључак утабао је стазу за главни теолошки сукоб међу раним хришћанима.

Вести о томе шта се догодило Корнилију у Тесарији ускоро су дошле до вођа хришћанске заједнице у Јерусалиму, и они су затражили од Петра да им каже шта се догодило. Били су увређени оним што је Петар учинио, јер према њиховом јеврејском разумевању Мојсијевог закона верним Јеврејима није било дозвољено да једу са незнабошцима (Дела 11,3).

Прочитајте текст из Дела 11,4-18. Како је Петар објаснио деловање Светог Духа и Његово вођство у овом догађају? Шта је посебно нагласио препричавајући овај догађај?

Иако су појединци поставили питање о исправности Петрових поступака и његове одлуке да крсти незнабошце, довољан број сведока (Дела 11,12) потврдио је да је Свети Дух заиста деловао исто као и на дан Педесетнице. Вођство и усмеравање Светог Духа у овом случају је непобитно, а дар прихваћен. »А кад чуше ово, умукосе, и хваљаху Бога говорећи: Дакле, и незнабошцима Бог даде покајање за живот.« (Дела 11,18)

Прочитајте текст из Дела 11,19-24. Шта се следеће догодило у животу Ране цркве?

Можда су поједини људи из Јерусалима помислили да је оно што се догодило са Корнилијем и његовим домом изузетак и да се такво искуство неће поновити. Међутим, намера Светог Духа била је другачија. Када су се Исусови ученици расејали изван Јерусалима и Јудеје, због прогонства које је уследило после Стефанове смрти (Дела 8,1), и отишли у Самарију, Феникију, Кипар и Антиохију, све више незнабожаца је прихватало Исуса за свог Спаситеља. Исус је управо то предвидео (Дела 1,8). Ма колико прикључивање незнабожаца било лепо, ако се ставимо на место раних верника из јеврејства, није тешко увидети да нису били сигурни како треба да се понашају.

Како ми држањем ускогрудих гледишта Цркве и наше поруке, можемо осујетити своје сведочење?

ЈЕРУСАЛИМСКИ САБОР

Прочитајте следеће текстове: Дела 15,1-2; Галатима 2,11-14. Која два питања су изазвала озбиљан сукоб у Раној цркви?

Претња са којом су се први хришћани суочили кад је реч о јединству Цркве била је стварна и тешка. Поједини хришћани из јеврејства сматрали су да је спасење могуће само онима који припадају Божјем заветном народу, а то је подразумевало да је обрезање неопходно. Ови верници, такође, су веровали да држећи се верног начина живота морају избегавати сваки додир са незнабожцима, који би могао да угрози њихово спасење.

Јевреји су имали строге обичаје у вези са својим односом према незнабошцима. Ови обичаји брзо су постали камен спотицања за нову хришћанску заједницу, када су апостоли почели да шире Јеванђеље међу незнабошцима који су желели да постану Исусови следбеници. Пошто је Месија Спаситељ Божјег заветног народа, како је предсказано у Старом завету, није ли требало да незнабошци прво постану Јевреји, а затим да следе иста заветна правила уколико желе да буду спасени?

Прочитајте текст из Дела 15,3-22. О којим питањима се разговарало у току Сабора у Јеруалиму?

Питање споменуто у овом тексту тицало се сукоба око дубоко уверених тумачења старозаветних извештаја у вези са обрезањем и односом са незнабошцима. Када су се апостоли, старешине и представници из Антиохије окупили, изгледало је да су се расправе дуго водиле без икаквог решења.

Међутим, тада су Петар, Варнава и Павле одржали говоре. Петар је у свом говору указао на откривење које му је Бог дао у виђењу и на дар Светога Духа, који је отворио пут за мисију међу незнабошцима. Павле и Варнава су затим поделили своја искуства о томе шта је Бог преко њих учинио за незнабошце. Као резултат, очи многих верника отвориле су се за нову истину. Петар је изјавио: »Него вјерујемо да ћемо се спасти благодаћу Господа Исуса Христа као и они.« (Дела 15,11) Вековима неговани обичаји били су расветљени светлошћу Јеванђеља.

Да ли се икада догодило да сте променили своје схватање о дубоко утемељеном веровању? Шта сте научили из тог искуства и како вам је помогло, када сте поново морали да преиспитате своје разумевање одређеног веровања?

Цркви из Антиохије било је потребно да стекне одређени ниво поверења да би послала представнике у Јерусалим и потражила најбоље решење за међусобни сукоб. Међутим, после вишечасовне расправе између апостола и старешина, Јаков, Исусов брат, вођа скупа, изнео је свој суд о томе шта треба учинити (Дела 15,13-20). На Сабору је одлучено да незнабошци не морају да се обрате у јеврејство, и поштују све видове церемонијалних закона, укључујући и обрезање, да би постали хришћани.

Прочитајте следеће текстове: Амос 9,11.12; Јеремија 12,14-16. Шта су ови старозаветни пророци прорекли о суседним народима око Израиља?

У Јаковљевом наводу текста из 9. поглавља Књиге пророка Амоса запажамо да су и старозаветни пророци говорили о спасењу других народа. Божја намера је све време била да преко сведочења и искустава израиљског народа спасе читав свет. У ствари, Божји позив упућен Авраму обухватао је благослов за све народе, који је требало да приме преко њега и његових потомака (1. Мојсијева 12,1-3). Вођство Светог Духа; Петрова, Варнавина и Павлова служба међу незнабошцима; и обраћење многих незнабожаца били су докази који се нису могли занемарити. Ова сведочанства помогла су вођама хришћанске заједнице у Јерусалиму да схвате да се сада испуњавају многа старозаветна пророчанства. Заправо, Бог је већ дао законе у вези са боравком незнабожаца у Израиљу и забране које треба применити у њиховом случају (3. Мојсијева 17; 18) Јаков се, такође, позвао на те законе у својој одлуци (Дела 15,29). Свима је постало јасно да Бог позива незнабошце да се придруже Његовом народу и приме спасење у Исусу. Вођство Светог Духа пружило им је дубље разумевање Писма и открило им важне истине које раније нису учили.

У тексту Дела 15,30-35. забележен је одговор верника из Антиохије на одлуку донету у Јерусалиму: »Обрадоваше се утјеси.« (Дела 15,31)

У овим текстовима у Делима апостолским видимо снажан пример како је Рана црква покораванем Божјој речи, у атмосфери љубави, јединства и поверења, под вођством Светог Духа, спречила избијање велике кризе кад је јединство у питању.

Како нас овај извештај учи о томе колико је важно не само да саслушамо шта други говоре, већ и да размислимо да ли су можда у праву, чак и када оно што кажу није увек оно што желимо да чујемо?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи Елен Вајт *Апостолска црква – Христовим трагом* прочитајте следећа поглавља: »Човек који је тражио истину«, стр. 131-142. оригинал; »Јевреји и незнабошци«, стр. 188-200. оригинал.

»Сабор који је одлучивао о овом случају био је састављен од апостола и учитеља који су имали истакнуту улогу у организовању јеврејских и незнабожачких хришћанских цркава, и изабраних делегата из различитих места. Присуствовале су и старешине из Јерусалима и делегати из Антиохије, а биле су представљене и најутицајније месне цркве. Сабор је деловао у складу са налозима просветљеног разума и с достојанством Цркве успостављене божанском вољом. После пажљивог разматрања, сви су увидели да је Бог изливањем Светога Духа на незнабошце одговорио на питање постављено у расправи; па су схватили да је њихова једина дужност да следе упутства Светога Духа.

Целокупно хришћанско тело није било позвано да одлучује о овом питању. 'Апостоли и старешине', људи од утицаја и разума, уобличили су и објавили одлуку, коју су затим као правило прихватиле хришћанске месне цркве. Међутим, сви нису били задовољни одлуком; образована је и група амбициозне и самопоуздане браће која се није сложила с њом. Ти људи прегнули су да обављају дело које су прихватили на своју одговорност. Упустили су се у гунђање и тражење погрешака, препоручивали су нове планове и покушавали да поткопају дело оних људи које је Бог одредио да проповедају еванђеоску поруку. Од самог почетка Црква је морала да се суочава са таквим препрекама и суочаваће се с њима све до краја времена.« (Елен Вајт, *Апостолска црква – Христовим трагом*, стр. 196.197. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Какви се кораци предузети ради решења сукоба, које проналазимо у извештајима ове седмице, могу применити у вашој црквеној заједници уколико и када дође до одређених неслагања? Иако је једно питање којим се Црква овде бавила било теолошко, шта можемо научити из ових извештаја када културолошка, политичка или национална питања прете да угрозе јединство Цркве? Каква важна начела можемо извући из онога што смо запазили у овим догађајима?
2. Прочитајте још једном претходни навод Елен Вајт. Упркос позитивном исходу, поједини верници и даље нису били задовољни. Какве поуке можемо научити из тих жалосних прилика?

Закључак: Раној цркви претили су унутрашњи сукоби око бројних питања, који су могли да имају разоран утицај. Видели смо како је Црква, под вођством Светог Духа и покоривањем Божјој речи, била у стању да реши ове сукобе и избегне раскол.

МОЈИ ЗАКЉУЧЦИ И ОДЛУКЕ:

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

ЈЕДИНСТВО У ВЕРИ

Текстови за проучавање у току седмице: Дела 4,8-12; Дела 1,11; Матеј 25,1-13; Јеврејима 9,11.12; 2. Мојсијева 20,8-11; 1. Коринћанима 15,51-54.

Текст за памћење: »Нема ни у једноме другом спасенија; јер нема другога Имена под небом данога људима којијем бисмо се ми могли спасти.« (Дела, 4.11.12)

Године 1888. верници Хришћанске адвентистичке цркве ушли су у раздобље жестоких расправа због тумачења појединих кључних библијских текстова. Док су пастори и црквене вође расправљали о томе кога представља десет рогова из пророчанства из 7. поглавља Књиге пророка Данила и о закону из Галатима 3,24, мало њих је увидело како су непријатељски ставови једних према другима уништили заједништво и пријатељство, и тако осујетили јединство и мисију Цркве.

Елен Вајт снажно је осудила овакве прилике и охрабрила све учеснике у овим разговорима да пажљиво размисле о свом односу са Исусом и о томе како љубав према Исусу треба показати у свом понашању, нарочито када се не слажемо око нечега. Такође, рекла је да не треба да очекујемо да се сви у Цркви сложе око сваке тачке тумачења библијских текстова.

Међутим, нагласила је и да треба да тежимо јединству разумевања основних адвентистичких веровања (види: Елен Вајт, *Counsels to Writers and Editors*, стр. 28-32). Ове седмице осврнућемо се на нека основна библијска учења која нас чине адвентистичким хришћанима и која обликују наше јединство у вери.

СПАСЕЊЕ У ИСУСУ

Иако као адвентистички хришћани имамо много заједничког са осталим хришћанским заједницама, наша веровања чине јединствени систем библијске истине, који у хришћанском свету нико други не проповеда. Ове истине нас одређују као Божји остатак последњег времена.

Прочитајте следеће текстове: Дела 4,8-12; Дела 10,43. Какав значај Петар даје месту које Исус Христос заузима у његовом схватању плана спасења?

Апостол Павле објавио је Коринћанима радосну вест да је »Бог у Христу помирио свијет са Собом«. (2. Коринћанима 5,19) Христова смрт омогућила је наше помирење са Оцем, премошћујући понор који су створили грех и смрт. Хришћани вековима размишљају о значењу Христове смрти, васкрсења и помирења које је дошао да оствари. Помирење означава склад у односу, тако да када наступи отуђење, овај склад је резултат помирења. Црквено јединство је, дакле, дар овог помирења.

Шта следећи текстови уче о Исусовој смрти и Његовом васкрсењу?

Римљанима 3,24.25. _____

1. Јованова 2,2. _____

1. Јованова 4,9.10. _____

1. Петрова 2,21-24. _____

Иако веровање у Христову смрт и Његово васкрсење делимо са другим хришћанским заједницама, ми га објављујемо у оквиру »вечног Јеванђеља« (Откривење 14,6), дела Троструке анђеоске вести из Откривења 14,6-12. Као адвентистички хришћани ми посебно наглашавамо ове поруке, што други хришћани не чине.

Како пред собом увек можете чувати стварност Христове смрти и Његовог васкрсења, и наду коју нуде?

ДРУГИ ХРИСТОВ ДОЛАЗАК

Апостоли и рани хришћани сматрали су Христов повратак »блаженом надом« (Титу 2,13), очекујући да ће се сва пророчанства и обећања из Писма испунити приликом Другог доласка. Адвентистички хришћани чврсто се држе овог уверења. У ствари, наше име »адвентисти« то недвосмислено показује. Сви који воле Христа нестрпљиво очекују дан када ће моћи да лицем к лицу остваре заједницу са Њим. До тога дана, обећање о Христовом другом доласку врши уједињујући утицај на нас као Божји народ.

Шта следећи текстови уче о начину поновног Христовог доласка? Како се ово учење разликује од појединих општеприхваћених идеја о Христовом повратку? Дела 1,11; Матеј 24,26.27; Откривење 1,7; 1. Солуњанима 4,13-18; Откривење 19,11-16.

Библија нас непрестано уверава да ће Исус поново доћи по свој купљени народ. О томе када ће се ово догодити не треба да се нагађа, јер је Исус лично изјавио: »А о дану томе и о часу нико не зна, ни анђели небески, до Отац Мој сам.« (Матеј 24,36) Не само да не знамо када се Христос враћа, нама је речено да не знамо.

На крају своје службе, Исус је испричао причу о десет девојака (Матеј 25,1-13) да би описао искуство Цркве у време чекања Његовог другог доласка. Две групе девојака представљају две врсте верника који тврде да чекају Исуса. Површно гледано, ове две групе су сличне; али када је Исусов долазак одложен, стварне разлике међу њима постају очигледне. Једна група, упркос кашњењу, одржавала је своју наду и вршила одговарајућу духовну припрему. Овом причом Исус је желео да поучи своје ученике да хришћанско искуство не треба да се заснива на емоционалном узбуђењу или одушевљењу, већ на непрестаном ослањању на Божју благодат и истрајност у вери, чак и када нема опипљивих доказа да ће се Божја обећања испунити. Исус нас и данас позива да »стражимо« и будемо спремни у сваком тренутку за Његов долазак.

Иако наше име »адвентисти седмог дана« сведочи о томе колико је Други долазак важан за нас, како у свом личном животу можемо одржати свест о Другом доласку? Како да у току година не учинимо грешку на коју је Исус упозорио у причи о десет девојака?

ИСУСОВА СЛУЖБА У НЕБЕСКОМ СВЕТИЛИШТУ

Бог је у Старом завету дао упутства Мојсију да изгради Шатор од сасанка, односно Светилиште, у коме ће »наставати« овде на Земљи (2. Мојсијева 25,8). Посредством служби у Светилишту израилски народ требало је да буде поучен о плану спасења. Касније, у време цара Соломуна, преносив Шатор од састанка био је замењен величанственим Храмом (1. О царевима 5-8). И Шатор од састанка и Храм били су направљени по узору на небеско Светилиште, »истиниту Скинију, коју начини Господ, а не човек« (Јеврејима 8,2; види: 2. Мојсијева 25,9.40).

У целој Библији влада мисао да постоји небеско Светилиште, првобитно Божје место пребивања. Службе обављане у земаљском Светилишту представљале су »мала пророчанства« о плану спасења и Исусовој свештеничкој служби на Небу.

Прочитајте следеће текстове: Јеврејима 8,6; Јеврејима 9,11.12.23-28; 1. Јованова 1,9-2,2. Шта ови текстови уче о Исусовој свештеничкој служби на Небу?

Од тренутка Исусовог вазнесења, небеско Светилиште је место на коме Христос обавља свештеничку службу за наше спасење (види: Јеврејима 7,25). Према томе, охрабрени смо да »приступимо слободно Пријестолу благодати, да примимо милост и нађемо благодат за време кад нам затреба помоћ«. (Јеврејима 4,16)

Пошто се у земаљском Шатору од састанка свештеничка служба обављала у две фазе – прва свакодневно у Светињи, а друга једном годишње у Светињи над светињама – Писмо такође описује ове две фазе Исусове службе на Небу. Његову службу у Светињи на Небу одликује посредовање, опраштање, помирење и обнављање. Грешници који се кају имају непосредан приступ Оцу преко Исуса Посредника (1. Јованова 2,1). Од 1844. године, Исусова служба у Светињи над Светињама бави се појмом суда и очишћења које се обављало једном годишње на Дан помирења (3. Мојсијева 16). Служба очишћења Светилишта, такође, се темељи на Исусовој проливеној крви. Помирење остварено тога дана наговештава коначну примену Христових заслуга у уклањању греха и постизању потпуног помирења у универзуму који ће бити под складном Божјом управом. Учење о овој служби која се састоји из две фазе јединствени је адвентистички допринос разумевању читавог плана спасења.

Још једно веома важно библијско учење у које адвентистички хришћани верују и које подупиру јесте учење о седмом дану Суботи. Ово је кључна доктрина која међу нас доноси јединство и заједништво. Ово је једно од учења које уз неколико изузетака у хришћанском свету једини следимо.

Субота је Божји дар дат човечанству још од саме седмице стварања (1. Мојсијева 2,1-3). Приликом стварања три нарочита божанска дела установила су Суботу: 1) Бог се одмарао у Суботу, 2) благословио је тај дан; и 3) посветио га. Ова три дела утврдила су Суботу као Божји посебан дар, оспособљавајући људски род да искуси стварност Неба на Земљи и потврде Божје шестодневно стварање. Познати рабин, Аврам Џошуа Хешел, назвао је Суботу »палатом у времену«, светим даном у коме се Бог на посебан начин сусреће са својим народом.

Шта следећи текстови уче о томе шта Субота представља за људски род? 2. Мојсијева 20,8-11; 5. Мојсијева 5,12-15; Језекиљ 20,12.20.

У жељи да следе Исусов пример (Лука 4,16), адвентистички хришћани светкују седми дан Суботу. Исусово учешће у службама Суботом открива да ју је Он потврдио као дан одмора и богослужења. Поједина чуда учинио је тога дана да би указао на димензију исцељења (и физичког и духовног) која потиче из прослављања Суботе (види: Лука 13,10-17). Апостоли и рани хришћани схватили су да Исус није укинуо Суботу; и они су је лично поштовали и посећивали богослужења тога дана (Дела 13,14.42.44; Дела 16,13; Дела 17,2; Дела 18,4).

Још једна узвишена величина Суботе јесте та што представља знак нашег ослобођења од греха. Субота је сећање на Божје спасење израилског народа из египатског ропства и улазак у покој који је обећао да ће доживети у Ханану (5. Мојсијева 5,12-15). Упркос томе што Израил због своје сталне непослушности и идолопоклонства није успео да у потпуности доживи овај одмор, Бог и даље обећава да »је остављено још суботно почивање народу Божијему«. (Јеврејима 4,9) Сви који желе да уђу у тај покој, могу да уђу вером у спасење које Исус пружа. Светковање Суботе представља овај духовни одмор у Христу и чињеницу да се ослањамо само на Његове заслуге, а не своја дела, да нас Он спасава од греха и даје нам вечни живот. (Види: Јеврејима 4,10; Матеј 11,28-30)

На какве стварне начине вам је Субота помогла да доживите јединство и заједништво за које Христос жели да владају у Његовом народу?

СМРТ И ВАСКРСЕЊЕ

Приликом стварања »створи Господ Бог човјека од праха земаљскога, и дуну му у нос дух животни; и поста човјек душа жива«. (1. Мојсијева 2,7) Овај извештај о стварању људског рода открива да живот потиче од Бога. Да ли је бесмртност суштински вид овог живота? Библија каже да је само Бог бесмртан (1. Тимотију 6,16); бесмртност се не даје људима приликом рођења. За разлику од Бога, људска бића су смртна. Писмо упоређује наш живот са паром »која се замало покаже, а потом је нестане« (Јаков 4,14), а приликом смрти прелазимо у стање сна у коме не постоји свест. (Види: Проповедник 9,5.6.10; Псалми 146,4; Псалми 115,17; Јован 11,11-15).

Иако се људи рађају смртни и подложни смрти, Библија говори о Исусу Христу као Извору бесмртности и Његовом обећању о бесмртности и вечном животу датом свима који верују у Његово спасење. »Дар Божиј је живот вјечни у Христу Исусу Господу нашему.« (Римљанима 6,23) Исус »раскопа смрт, и обасја живот и нераспадљивост Јеванђељем«. (2. Тимотију 1,10) »Јер Богу тако омиље свијет да је и Сина својега Јединороднога дао, да ниједан који Га вјерује не погине, него да има живот вјечни.« (Јован 3,16) Дакле, постоји нада у живот после смрти.

Прочитајте следеће текстове: 1. Коринћанима 15,51-54; 1. Солуњанима 4,13-18. Шта ови текстови говоре о животу после смрти и када ће бесмртност бити дарована људским бићима?

Апостол Павле јасно каже да Бог дарује бесмртност људима, али не у тренутку смрти, већ приликом васкрсења, када се зачује последња труба. Када прихвате Исуса за свог Спаситеља, верници примају обећање о вечном животу, а бесмртност приликом васкрсења. У Новом завету не јавља се никаква идеја о души која одмах после смрти иде на Небо; ово учење има своје корене у паганизму и филозофији старих Грка. Не налазимо је ни у Старом ни у Нивом завету.

Како нам схватање смрти помаже да још више ценимо обећање о Другом доласку? Како нас ово веровање снажно уједињује као адвентистичке хришћане?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Као адвентистички хришћани делимо заједничка веровања са другим хришћанским заједницама. Средишње је, наравно, спасење само вером у помирителску и заменичку Исусову смрт. Заједно са другим хришћанима верујемо да се наша праведност не темељи на нашим делима, већ на Христовој праведности, која нам се приписује вером и представља незаслужени дар благодати. Или како чувени навод Елен Вајт гласи: »Са Христом се поступало онако како ми заслужујемо, да би се са нама поступало како Он заслужује. Он је био осуђен због наших греха, у којима није имао удела, да бисмо ми могли бити оправдани Његовом правдом, у којој немамо удела. Претрпео је смрт која је била наша, да бисмо могли примити живот који је био Његов.« (*Чезња векова*, стр. 25. оригинал) У исто време, узета као целина, наша основна веровања, обичаји и начин живота који проистичу из тих веровања, чине нас јединственима у хришћанском свету. Тако би и требало да буде; да није теко, зашто бисмо и постојали као адвентистички хришћани? Љубав према Исусу и учења која објављујемо треба да буду најснажнији уједињујући чинилац.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Елен Вајт у књизи *Faith and Works*, на страни 103. оригинала, изједначава оправдање са опроштењем греха. На који начин је схватање опроштења и оправдања у Христу основа за заједништво и заједницу са браћом и сестрама?
2. Размишљајте о томе колико су наша учења важна у оквиру јединства Цркве. Односно, шта је ујединило милионе људи различитог етничког, верског, политичког и културолошког порекла ако то нису заједничка доктринарна уверења? Шта то говори о важности учења, не само у оквиру мисије и поруке, већ и за црквено јединство?
3. Наше име »адвентисти седмог дана« указује на два важна учења, о седмом дану Суботи и Другом доласку. Један део нашег имена упућује на стварање, други на откупљење. Како су ова два учења повезана и на које начине сажето приказују суштину ко смо као народ?

Закључак: Адвентистички хришћани шире основне истине. Неке шире са осталим хришћанима; неке не. Ова учења узета као целина обликују наш идентитет као посебне Цркве и представљају темељ нашег јединства у Исусу.

НАЈУВЕРЉИВИЈИ ДОКАЗ

Текстови за проучавање у току седмице: Јован 11,51-52; Ефесцима 2,13-16; 2. Коринћанима 5,17-21; Ефесцима 4,25-5,2; Римљанима 14,1-6; Дела 1,14.

Текст за памћење: »А ово не рече сам од себе, него, будући поглавар свештенички оне године, прорече да Исусу ваља умријети за народ. И не само за народ, него да и расијану дјecu Божију скупи уједно.« (Јован 11,51-52)

Прошле седмице проучавали смо о томе како се јединство испољава преко заједничке поруке, усмерене према Исусу као Спаситељу и истинама из Писма које треба нагласити на крају времена. Ми смо оно што јесмо захваљујући поруци коју нам је Бог дао и позива нас да је ширимо у свету.

Ове седмице усредсредимо се на видљиво јединство Цркве изражено у свакодневном животу хришћана и црквеној мисији. Према Исусовим речима, задатак Цркве није да једино објављује Божју поруку о спасењу и помирењу. Основни израз тог помирења огледа се, такође, и у самом јединству Цркве. У свету у коме влада грех и побуна, Црква стоји као видљиви сведок спасоносног Христовог рада и силе. Без јединства и слоге Цркве у заједничком сведочењу, спасоносна сила крста једва ће бити уочљива у овом свету. »Јединство са Христом ствара везу јединства једних са другима. То јединство је најuverљивији доказ свету о Христовом величанству и племенитости, и Његовој сили да уклони грех.« (Елен Вајт, *The SDA Bible Commentary*, 5. свеска, стр. 1148)

Попут многих других духовних благослова, које Бог даје свом народу, црквено јединство је, такође, Божји дар. Јединство није људска творевина постигнута нашим напорима, добрим делима и намерама. Исус Христос, у суштини, својом смрћу и васкрсењем ствара то јединство. Док вером прихватамо Његову смрт и васкрсење кроз крштење и опроштење греха, док се сједињујемо у заједништву, док објављујемо Троструку анђеоску вест свету, у заједници смо са Њим и једни са другима.

Прочитајте следеће текстове: Јован 11,51.52; Ефесцима 1,7-10. Који догађај у Исусовом животу представља темељ јединства међу нама као адвентистичким хришћанима?

»А ово не рече (Кајафа) сам од себе, него, будући поглавар свештенички оне године, прорече да Исусу ваља умријети за народ. И не само за народ, него да и расијану дјецу Божију скупи уједно.« (Јован 11,51.52) Заиста је необично што је Бог употребио Кајафу да објасни шта представља Исусова смрт, иако Кајафа није знао шта чини осуђујући Исуса на смрт. Нити је свештеник имао представу о томе колико је ова изјава била дубока. Кајафа је мислио да даје само политичку изјаву. Међутим, Јован је искористио да открије основну истину о томе шта Исусова заменичка смрт значи за сав Божји веран народ, који ће једнога дана бити сакупљен »уједно«.

У шта год друго веровали као адвентистички хришћани, какву год поруку сами да објављујемо, темељ нашег јединства је заједничко прихватање Христове смрти поднете у нашу корист.

Затим, то јединство у Христу доживљавамо, такође, путем крштења. »Јер сте ви сви синови Божији вјером Христа Исуса. Јер који се год у Христа крстите, у Христа се обукосте.« (Галатима 3,26.27) Дакле, крштење је још једна веза којом смо ми адвентисти повезани, будући да симболички представља нашу веру у Христа. Имамо заједничког Оца; према томе, сви смо ми Божји синови и кћери. Имамо и заједничког Спаситеља у чију се смрт и васкрсење крштавамо (Римљанима 6,3.4).

Какве год културолошке, друштвене, националне и политичке разлике могу да постоје међу нама адвентистичким хришћанима, зашто заједничка вера у Исуса треба да превазиђе све те поделе?

Наш свет је свакако познат по нередима, невољама, ратовима и сукобима. Сви ови чиниоци утичу на наш живот на личном, друштвеном и националном нивоу. Понекад се чини да је читав наш живот прожет сукобима. Међутим, нејединство и пометња неће вечно трајати. Бог делује у намери да донесе космичко јединство. Као што је последица греха несклад, тако Божји вечни план за помирење доноси мир и целовитост.

У Ефесцима 2,13-16, Павле износи начела која показују како је Христос поступао да би унео мир међу вернике: Исус је својом смрћу на крсту и Јевреје и незнабошце учинио једним народом и уништио националне и верске препреке које су их раздвајале. Ако је Христос био у стању то да учини с Јеврејима и незнабошцима у првом веку, колико више може срушити све расне, етничке и културолошке препреке и зидове који данас раздвајају људе унутар наше Цркве?

Са те полазне тачке, можемо досегнути свет.

У 2. Коринћанима 5,17-21, Павле каже да смо у Христу нова твар, помирени са Богом. Шта је онда наша служба у овом свету? Какве промене можемо унети у своју заједницу као уједињено црквено тело?

Као Божја нова твар, верници примају веома важну службу – трос-труку службу помирења. 1) Наша Црква састоји се од верника који су некада били отуђени од Бога, али су спасоносном благодаћу Христове жртве сада уједињени са Богом силом Светога Духа. Ми смо остатак, позвани да објављујемо свету поруку последњег времена. Наш задатак је да позовемо оне који су још увек отуђени од Бога да се помире са Њим и придруже нам се у мисији. 2) Црква, такође, представља Божји народ који је међусобно помирен. Бити уједињен са Христом значи да смо уједињени једни са другима. То није само узвишен идеал; то мора бити видљива стварност. Међусобно помирење, мир и склад међу браћом и сестрама непогрешиво је сведочанство свету да је Исус Христос наш Спаситељ и Откупитељ. »По том ће сви познати да сте Моји ученици ако узимате љубав међу собом.« (Јован 13,35) 3) Овом службом помирења, Црква поручује универзуму да је Божји план спасења истинит и силан. Велика борба се води око Бога и Његовог карактера. У оној мери у којој Црква негује јединство и помирење, у тој мери универзум види обзнањивање Божје вечне мудрости (види: Ефесцима 3,8-11).

Године 1902. Елен Вајт је записала: »Оно што је Христос био на овој Земљи, томе треба да тежи сваки хришћанин. Он је наш Пример, не само у својој чистоти, већ и својим стрпљењем, благошћу и пријатним понашањем.« (Елен Вајт, *Signs of the Times*, 16. јули 1902) Ове речи подсећају нас на Павлову молбу упућену Филибљанима: »Јер ово да се мисли међу вама што је и у Христу Исусу.« (Филибљанима 2,5)

Прочитајте текстове из Ефесцима 4,25-5,2. и Колошанима 3,1-17, а затим одговорите на следећа питања: У којим областима у свом животу смо нарочито позвани да покажемо своју верност Исусу? Како можемо бити сведоци Исусовог Јеванђеља у јавном животу?

У Светом писму има много других текстова који позивају хришћане да следе Исусов пример и буду живи сведоци Божје благодати. Такође смо позвани да настојимо да чинимо добро другима (Матеј 7,12); да носимо терете једни других (Галатима 6,2); да живимо у једноставности и усредсредимо се на унутрашњу духовност уместо на спољашње разматање (Матеј 16,24-26; 1. Петрова 3,3,4); и да примењујемо здраве животне навике (1. Коринћанима 10,31).

»Љубазни, молим вас, као дошљаке и госте, да се чувате од тјелеснијех жеља, које војују на душу. А владајте се добро међу незнабошцима, да би за оно за што вас опадају као злочинце, видјевши ваша добра дјела, хвалили Бога у дан похођења.« (1. Петрова 2,11.12) Колико често потцењујемо утицај хришћанског карактера на оне који нас посматрају? Стрпљење показано у тренуцима љутње, дисциплинован живот усред напетости и сукоба, благ дух као одговор на нестрпљење и грубе речи, обележја су Исусовог духа на који смо позвани да се угледамо. Када адвентистички хришћани заједно сведоче у свету који погрешно схвата Божји карактер, постају сила на добро и на Божју славу. Као Христови представници, верници не треба да буду препознатљиви само по моралном поштењу, већ и по практичном занимању за добро других. Ако је наше верско искуство искрено, показаће се и извршити утицај у свету. Уједињено тело верника откривајући Христов карактер свету заиста ће постати силан сведок.

Како сведочанство дајете другима? Шта људи запажају у вашем животу што ће их подстаћи да следе Исуса?

ЈЕДИНСТВО УСРЕД РАЗЛИЧИТОСТИ

Апостол Павле у Римљанима посланици у 14. и 15. поглављу бави се питањима која су озбиљно поделила Цркву у Риму. Он је на та питања одговорио тако што је позвао вернике из Рима да покажу обзирност и стрпљење једни према другима и да не деле Цркву због тих неслагања. Шта можемо научити из његовог савета?

Прочитајте текст из Римљанима 14,1-6. Каква питања савести су утицала на вернике из Рима да суде једни другима и да не гаје међусобно заједништво?

Највероватније да се овај проблем тиче јеврејске церемонијалне нечистоте. Према Павловим речима радило се о »споровима у мишљењима« (Римљанима 14,1), указујући тиме да то нису била питања везана за спасење, већ питања мишљења која је свакоме требало оставити на савести (види: Римљанима 14,5).

Ове расправе прво су се водиле о храни која сме да се једе. Употреба животињског меса забрањеног у 11. поглављу 3. Мојсијевој није проблем којим се Павле овде бавио. Нема доказа да су рани хришћани у Павлово време почели да једу свињско месо или месо других нечистих животиња, а знамо да ни Петар није јео такву храну (види: Дела 10,14). Такође, то што су слаби јели само поврће (Римљанима 14,2) и што је сукоб обухватао и пиће (Римљанима 14,17,21), показује да је пажња била усмерена церемонијалној нечистоти. То даље показује да је реч *нечист* односно *поган* (*koinos*), употребљена у Римљанима 14,14. Та реч се користи у старом грчком преводу Старог завета да означи погане животиње, али не у смислу нечистих животиња из 11. поглавља 3. Мојсијевој. Очигледно је било људи у римској заједници који нису желели да једу приликом заједничких оброка, јер нису били сигурни да ли је храна била припремљена на одговарајући начин или жртвована идолима.

Исто важи и за поштовање одређених дана. То се није односило на седмично светковање Суботе, будући да знамо да је Павле редовно светковао (Дела 13,14; Дела 16,13; Дела 17,2), него вероватно на различите јеврејске празнике или дане поста. Павлова намера у овим стиховима јесте да подстакне обзирност према онима који су искрени и савесни у поштовању ових обреда, докле год их не сматрају средством спасења. Јединство међу хришћанима испољава се стрпљењем и уздржљивошћу када се не слажемо увек у свему, нарочито када та питања нису важна за нашу веру.

Поставите у разреду следеће питање: Постоји ли нешто у шта верујемо или што чинимо као адвентистички хришћани у шта сви који се изјашњавају као адвентисти треба да верују и чега треба да се придржавају?

ЈЕДИНСТВО У МИСИЈИ

Упоредите расположење које је владало међу ученицима у време Вечере Господње (види: Лука 22,24) са расположењем кратко пре искуства стеченог на дан Педесетнице (види: Дела 1,14; 2,1.46). Шта је унело такву промену у њихов живот?

У текстовима Дела 1,14. и Дела 2,46. израз »једнодушно«, такође, значи »истражати једним умом«. То се догодило као резултат заједнички проведеног времена на истом месту, када су у молитви тражили испуњење Исусовог обећања да ће им послати Утешитеља.

Док су чекали, лако су могли почети да критикују једни друге. Могли су да укажу на Петрово одрицање Исуса (Јован 18,15-18.25-27) и на Томино изражавање сумње да је Исус васкрсао (Јован 20,25). Могли су се сетити Јовановог и Јаковљевог захтева да добију најузвишенији положај у Исусовом царству (Марко 10,35-41), или да је Матеј био бивши презрени цариник (Матеј 9,9).

Међутим, »ови дани припреме били су и дани дубоког испитивања срца. Ученици су осетили своју духовну потребу и жарко се молили Господу за свето помазање, које ће их припремити за дело спасавања душа. Нису тражили благослов само за себе. Били су заузети одговорношћу да спасавају душе. Схватали су да Јеванђеље мора бити објављено свету и зато су тражили снагу коју им је Христос обећао«. (Елен Вајт, *Апостолска црква – Христовим трагом*, стр. 37. оригинал)

Заједништво међу ученицима и снажне молитве припремили су их за ово важно искуство на дан Педесетнице. Како су се приближавали Богу и стављали на страну међусобне разлике, Свети Дух припремао их је да постану неустрашиви и храбри сведоци Исусовог васкрсења. Знали су да им је Исус опростио многе погрешке, и то их је охрабрило да наставе даље. Знали су шта је Исус учинио за њих. Знали су да обећање о спасењу почива на Њему и »чезнули су да по карактеру постану слични Христу и да раде на ширењу Његовог царства«. (стр. 48 оригинал) Не чуди онда што је Господ могао да учини велика дела преко њих. Каква поука за нас као Цркву данас!

Увек је лако пронаћи погрешке у животу других људи. Како ради узвишенијег циља, извршавања Божје воље у уједињеној Цркви, можемо научити да оставимо на страну грешке других?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи Елен Вајт *Евангелизам* прочитајте поглавље »Јединство у разноврсности«, стр. 98-103. оригинал.

Следећи навод помоћи ће нам да откријемо како је Рана црква, уједињена у Христу, могла одржати јединство упркос разликама међу верницима, и тако постати снажан сведок у свету. »Писмо објашњава како је Свети Дух деловао унутар Цркве и како је водио Рану цркву приликом доношења одлука на најмање три тесно повезана начина: 1) откривење (на пример, Дух је рекао одређеним људима шта да чине: Корнилију, Ананији, Филипу; и путем бацања коцке), 2) Писмо (Црква је доносила закључке на основу Писма), и 3) сагласност (Дух је деловао у заједници, скоро неприметно, подстичући сагласност путем дијалога и проучавања. Црква на крају схвата да је Дух деловао унутар ње). Чини се да је суочен са културолошким, доктринарним и теолошким борбама међу верницима, Свети Дух деловао је на процес доношења одлука подстичући сагласност. У овом процесу видимо активну улогу заједнице верника, а не само њених вођа, и важност молитве за разборито расуђивање. Вођство Светог Духа препознајемо у схватању Божје речи од стране заједнице, у њеном искуству и потребама, и искуству њених вођа у служби. Различите црквене одлуке донете су у оквиру процеса вођеног Светим Духом у коме су Писмо, молитва и искуство били елементи теолошког размишљања.« (Денис Фортин, »The Holy Spirit and the Church« u *Message, Mission, and Unity of the Church* A. М. Родригез, стр. 321.322)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Одговорите у разреду на питање из одељка од среде о томе како одлучујемо која учења и обичаји су важни за нас као адвентистичке хришћане, а који нису.
2. Како треба да се односимо према хришћанима из других верских заједница који, као и ми, верују у Исусову смрт и васкрсење?

Закључак: Најуверљивији доказ јединства јесте да браћа и сестре показују међусобну љубав као што је Исус чинио. Опрштење греха и спасење које делимо као адвентисти најчвршће су везе нашег заједништва. Према томе, у Христу можемо показати свету наше јединство и сведочанство о нашој заједничкој вери. Позвани смо да не чинимо ништа мање од тога.

ЈЕДИНСТВО И НАРУШЕНИ ОДНОСИ

Текстови за проучавање у току седмице: 2. Тимотију 4,11; Филимону 1,1-24; 2. Коринћанима 10,12-15; Римљанима 5,8-11; Ефесцима 4,26; Матеј 18,15-17.

Текст за памћење: »Јер кад смо се помирили с Богом смрћу Сина Његова, док смо још били непријатељи, много ћемо се већма спасти у животу Његову кад смо се помирили.« (Римљанима 5,10)

Однос између верника, као што смо видели, био је понекад напет чак и после Педесетнице. У извештајима из Новог завета понављају се примери како су се црквене вође и поједини верници суочавали са оваквим изазовима. Ова начела изузетно су вредна за данашњу Цркву. Она откривају какви позитивни резултати се остварују када користимо библијска начела у настојању да се изборимо са сукобима и сачувамо јединство у Христу.

У поуци за ову седмицу, усредсредимо се на обнављање односа и на то како међуљудски односи утичу на наше јединство у Христу. Служба Светог Дуга обухвата довођење људи ближе Богу и једне другима. То обухвата рушење препрека у нашим односима. Укратко речено, највећи показатељ силе Јеванђеља није нужно оно што Црква каже, већ како Црква живи.

»По том ће сви познати да сте Моји ученици ако узимате љубав међу собом.« (Јован 13,35) Без ове љубави, сви наши разговори о црквеном јединству биће узалудни.

Павле и Варнава заједно су сведочили о Исусу. Међутим, имали су несугласице о томе да ли се могу ослонити на некога тако плашљиво као што је Јован Марко (Дела 15,36-39). Могуће опасности приликом проповедања Јеванђеља утицале су на Јована Марка да у једном тренутку напусти Павла и Варнаву и врати се своме дому (Дела 13,13).

»Ово напуштање дужности навело је Павла да врло неповољно, чак и оштро оцени младог Марка, бар у том тренутку. Варнава, са друге стране, био је склон да га оправда због његовог неискуства. Бринуо се да Марко сасвим не напусти проповедничку службу, јер је у њему видео особине које су га могле учинити корисним радником у Христовој служби.« (Елен Вајт, *Апостолска црква – Христовим трагом*, стр. 170. оригинал)

Иако је Бог употребио сву тројицу, требало је решити проблем који се јавио међу њима. Апостол који је проповедао о благодати требало је да покаже благодат младом проповеднику који га је разочарао. Апостол који је проповедао о опраштању требало је да опрости. Јован Марко одрастао је уз Варнавину подршку и његове савете (Дела 15,39), и на крају, Павлово срце очигледно је било дирнуто променама.

Како Павлове посланице упућене Тимотију и Колошанима откривају његов обновљен однос са Јованом Марком и ново поверење стечено у овог младог проповедника? Колошанима 4,10.11; 2. Тимотију 4,11.

Иако су појединости о Павловом помирењу са Јованом Марком можда непотпуне, библијски извештај је јасан. Јован Марко постао је један од апостолових поверљивих сарадника. Павле је радо Цркви у Колоси препоручио Јована Марка као »помагача«. На крају свог живота, Павле је снажно охрабрио Тимотија да поведе Јована Марка са собом у Рим зато што је био »добар за службу«. (2. Тимотију 4,11) Павлова служба била је обogaћена радом младог проповедника, коме је очигледно опростио. Пошто је препрека међу њима била срушена, могли су да раде заједно у делу ширења Јеванђеља. Какав год проблем да је постојао међу њима, и ма колико Павле оправдавао себе у вези са ранијим ставом према Јовану Марку, сада су све несугласице биле иза њих.

Како можемо опростити онима који су нас повредили или разочарали? Зашто опрштење истовремено не обухвата увек потпуно обнављање претходног односа? Зашто то увек и није потребно?

ОД РОБА ДО СИНА

Док је био у заточеништву у Риму, Павле је упознао одбеглог роба Онисима, који је побегао из Колосе у Рим. Павле је схватио да лично познаје Онисимовог господара. Посланица Филимону је Павлова лична молба упућена пријатељу у циљу обнављања односа са одбеглим робом.

Павлу су били важни односи. Апостол је знао да нарушени односи штете духовном расту и црквеном јединству. Пошто је Филимон био црквени старешина у Колоси, уколико би гајио горчину према Онисиму, то би се одразило на његово хришћанско сведочење и сведочење Цркве неверној заједници.

Прочитајте Филимону посланицу. Каква важна начела о обновљеним односима проналазимо у овом тексту? Не заборавите, кључна реч је *начела*.

На први поглед може нас изненадити то што Павле није снажније говорио против зла ропства. Међутим, Павлова стратегија била је успешнија, јер Јеванђеље руши све класне разлике (Галатима 3,28; Колошанима 3,10.11). Апостол је послао Онисима Филимону, не као роба већ као свог сина у Исусу и Филимоновог »брата љубазнога« у Господу (Филимон 1,16).

Павле је знао да одбегли робови имају неизвесну будућност. Могли су бити лишени слободе у сваком тренутку. Били су осуђени на бедан и сиромашан живот. Али сада, као Филимонов брат у Христу и вредан радник, Онисим је могао имати бољу будућност. У Филимоновом дому могао је имати сигурну храну, смештај и посао. Обнављање нарушених односа довело је до велике промене у његовом животу. Постао је »веран и љубазан брат« и Павлов сарадник у објављивању Јеванђеља (Колошанима 4,9). Павле је био толико ватрен и чврст у својој жељи да се помире да је био спреман да лично плати уколико се појаве било какве новчане потешкоће због онога што се догодило између два верника у Исусу.

На основу начела Јеванђеља која овде учавамо, шта вам може помоћи да се изборите са стресом, напетостићу, и сломом у односима са другима? Како ова начела могу спречити нарушавање јединства у вашој месној цркви?

ДУХОВНИ ДАРОВИ ЗА ЈЕДИНСТВО

Као што смо видели у претходној поуци, у Цркви у Коринту владали су велики проблеми. Каква начела о излечењу и обновљењу, која су од животног значаја за црквено јединство, Павле излаже у следећим текстовима: 1. Коринћанима 3,5-11; 1. Коринћанима 12,1-11; 2. Коринћанима 10,12-15?

Апостол у овим текстовима излаже пресудна начела за црквено јединство. Он истиче да Исус уз помоћ мноштва различитих радника извршава различите службе у својој Цркви, а сви они заједно раде на изградњи Божјег царства (1. Коринћанима 3,9).

Бог нас позива на сарадњу, не у надметање. Сваки верник прима од Бога дар да сарађује у помагању Христовом телу и служењу заједници (1. Коринћанима 12,11). Нема већих и мањих дарова. Сви су неопходни у Христовој цркви (1. Коринћанима 12,18-23). Од Бога дати дарови не треба да служе за себично разметање. Свети Дух их је дао за дело ширења Јеванђеља.

Сва поређења са другим верницима су неразборита, јер ће нас то или обесхрабрити или узохолити. Ако сматрамо да су други много »бољи« од нас, бићемо утучени када се упоредимо са њима и лако се можемо обесхрабрити какву год службу да обављамо. Са друге стране, ако сматрамо да су наши напори за Христа успешнији од рада других, осетићемо понос, а то је последње осећање које хришћани треба да гаје.

Оба става умањују нашу успешну службу за Христа и међусобно заједништво. Док радимо у сфери утицаја који нам је Христос поверио, осетићемо радост и задовољство у сведочењу за Христа. Наш рад допуниће напоре других верника и Христова црква правиће огромне кораке према царству.

Можете ли да се сетите некога чији су вас дарови у служби учинили љубоморнима? (Није превише тешко, зар не?) У исто време, колико често сте били поносни на своје дарове у поређењу са даровима других верника? Суштина је у томе да је ово о чему Павле говори увек присутна стварност у палим људским бићима. Без обзира којој страни нагињемо, како можемо научити да су несепични ставови неопходни да бисмо одржали јединство у Христу?

ОПРОШТЕЊЕ

Шта је опроштење? Да ли опроштење оправдава понашање особе која нам је учинила нажао? Да ли мој опроштај зависи од покајања преступника? Шта ако неко због кога сам узнемирен не заслужује мој опроштај?

Како нам следећи текстови помажу да схватимо библијску природу опроштења? Римљанима 5,8-11; Лука 23,31-34; 2. Коринћанима 5,20.21; Ефесцима 4,26.

Христос је предузео први корак да нас помири са Собом. »Доброта Божја« је та која нас »на покајање води«. (Римљанима 2,4) У Христу смо били помирени са Богом још док смо били грешници. Наше покајање и признање нису разлог помирења. Христова смрт на крсту је то остварила; наше је да прихватимо оно што је учињено за нас. Истина је да не можемо примити благослове опроштења, док не признамо своје грехе. То не значи да наше признање подстиче опроштење у Божјем срцу. Опроштење је у Његовом срцу све време. Признање нас оспособљава да га примимо (1. Јованова 1,9). Признање је изузетно важно, не зато што мења Божји став према нама, већ зато што мења наш став према Њему. Када се препустимо утицају Светог Духа, покажемо се и признамо своје грехе, постајемо промењени.

Опроштење је, такође, веома важно за наше духовно добро. Неспремност да опростимо особи која нам је учинила нешто нажао, чак и ако не заслужује опроштење, може више нас да повреди него њу. Ако вас је неко повредио и бол се накупља у вама зато што нисте опростили, дозвољавате тој особи да вас још више повреди. Колико често су таква осећања и повређеност узрок подела и напетости у Цркви. Нерешена повређеност између верника у цркви штети јединству Христовог тела.

Опроштење је ослобађање друге особе од наше осуде, јер нас је Христос ослободио своје осуде. То не оправдава понашање других према нама. Можемо се помирити са неким ко нам је нанео неправду, зато што нас је Христос помирио са Собом, када смо Њему нанели неправду. Можемо да опростимо зато што је нама опроштено. Можемо да волимо зато што смо вољени. Опроштај је избор. Можемо да одлучимо да опростимо упркос делима или ставовима друге особе. То је прави Исусов дух.

Како нам усредсређивање на опроштење које имамо у Христу помаже да научимо да опростимо другима? Зашто је опроштење важан вид нашег хришћанског искуства?

ОБНАВЉАЊЕ И ЈЕДИНСТВО

Прочитајте следећи текст: Матеј 18,15-17. Каква три корака нам Исус нуди у жељи да нам помогне да решимо сукобе када нам други верник нанесе неправду? Како ове речи можемо применити у садашњим приликама?

Исусова жеља приликом давања савета у 18. поглављу Јеванђеља по Матеју била је да међуљудске сукобе у Цркви задржи унутар што мање групе људи. Његова намера је да две умешане особе саме реше проблем. Зато Исус каже: »Ако ли ти сагријеши брат твој, иди и покорај га међу собом и њим самијем.« (Матеј 18,15) Како се број особа укључених у сукоб између две особе повећава, може доћи до још већих расправа, и у већој мери могуће је утицати на заједништво других верника. Људи се опредељују за одређену страну, и повлаче се борбене линије. Међутим, када хришћани настоје да реше своје размирице сами, у духу хришћанске љубави и међусобног разумевања, ствара се атмосфера помирења. Таква атмосфера омогућава Светом Духу да ради са њима, док се труде да реше размирице.

Понекад су лични позиви на решење сукоба безуспешни. У том случају Исус нас позива да узмемо једног или два сведока. Овај други корак у процесу помирења увек мора да наступи после првог корака. Циљ је ујединити људе, а не још више их удаљити. Једна или две особе које се придружују повређеној страни не долазе да докажу своје гледиште или да и они укоравају. Долазе у хришћанској љубави и саосећању као саветници или учесници у молитви да би дали свој допринос у мирењу две сукобљене особе.

Постоје прилике у којима су сви покушаји да се проблем реши неуспешни. У том случају, Исус нас поучава да то питање изнесемо пред Цркву. Он сигурно не говори о томе да прекинемо јутарње суботно богослужење питањем о личном сукобу. Одговарајуће место на коме се може изнети проблем, уколико прва два корака нису помогла да се стране помире, јесте црквени одбор. Христова жеља је поновно помирење, а не да једну страну кривимо, а другу оправдавамо.

»Немој дозволити да се одбојност претвори у злобу. Немој дозволити рани да се загноји и пукне у отровним речима, које загађују мисли оних који их слушају. Немој дозволити огорченим мислима да наставе да испуњавају твој ум и његов. Иди свом брату у понизности и искренности, и разговарај с њим о проблему.« (Елен Вајт, *Еванђеоски радници*, стр. 499. оригинал)

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

»Када Христос буде наставао у срцима еванђеоских радника, када буде нестала свака себичност, свако супарништво и тежња за владањем, када буду успоставили јединство, када буду посвећени тако да се њихова међусобна љубав води и осети, тек тада ће пљускови силе Светога Духа пасти на њих исто тако сигурно као што ће се свако Божје обећање испунити до последње тачке и запете.« (Елен Вајт, *Selected Messages*, 1. свеска, стр. 175)

»Ако желимо да у велики дан Господњи стојимо са Христом као својим уточиштем, својом високом кулом, мораћемо да одбацимо сваку завист, сваку тежњу за владањем. Мораћемо потпуно да искоренимо те несвете особине, да се не би поново вратиле у живот. Мораћемо да станемо потпуно на Господњу страну.« (Елен Вајт, *Догађаји последњих дана*, стр. 190. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Прочитајте текст из Колошанима 3,12-17. Разговарајте о хришћанским особинама какве према речима апостола Павла Колошани треба да траже. Зашто су ове особине основа за решење сваког сукоба? Како нам помажу у извршавању начела која нам Исус даје у тексту Матеј 18,15-18?
2. Прочитајте текст из Колошанима 3,12-17. и поново се осврните на учења која проналазимо у тим стиховима. Зашто су она толико важна за јединство Цркве?
3. Ако погледамо нашу Цркву, односно, Хришћанску адвентистичку цркву у целини, шта нас у највећој мери спречава да остваримо јединство потребно да бисмо досегли свет? Да ли су то наша учења и доктрине? Наравно да не. Оне су управо оно што нам је Бог дао да објављујемо свету. Можда проблем постоји само у нама, у нашим међуљудским односима, ситним завистима, препиркама, себичности, жељом да будемо надмоћни, и мноштву других појава. Зашто морате тражити да сила Светога Духа унесе промене у ваш живот, пре него што запазимо јединство у целој Цркви?

Закључак: Јеванђеље Исуса Христа говори о излечењу и промени. Када се то оствари, биће извршен утицај на наш однос са другима. Библија нам даје чврста начела и примере како можемо имати добре и блиске односе са другима, чак и у свету греха.

ЈЕДИНСТВО У СЛУЖБИ БОГУ

Текстови за проучавање у току седмице: Откривење 4,8.11; Матеј 4,8.9; Данило 3,8-18; Откривење 14,9; Откривење 14,6.7; Дела 4,23-31.

Текст за памћење: »И видјех другога анђела гдје лети посред неба, који имаше вјечно Јеванђеље да објави онима који живе на земљи, и свакоме племену, и језику и кољену и народу. И говораше великијем гласом: Бојте се Бога, и подајте Му славу, јер дође час суда Његова; и поклоните се Ономе који је створио небо и Земљу и море и изворе водене.« (Откривење 14,6.7)

Убрзо после дана Педесетнице рани хришћани су много времена посвећивали богослужењу. »И осташе једнако у науци апостолској, и у заједници, и у ломљењу хљеба, и у молитвама.« (Дела 2,42) Радост проистекла из сазнања да је Исус Месија, испуњење старозаветних пророчанстава, испунила је њихова срца захвалношћу Богу. Каква је предност била познавати ту узвишену истину. Ови рани хришћани осећали су потребу да проводе време заједно у дружењу, проучавању и молитви, да би захвалили Богу што се открио у Исусовом животу, смрти и васкрсењу, као и за све што је учинио за њих.

Црква Исуса Христа је по дефиницији заједница која одржава заједничка богослужења, створена да се зида у »кућу духовну и свештенство свето, да се приноси приноси духовни, који су Богу повољни, кроз Исуса Христа«. (1. Петрова 2,5) Захвалност Богу изражена у заједничком богослужењу преображава срца и умове људи у обличје Божјег карактера и припрема их за службу.

Поука за ову седмицу бави се значајем богослужења и питањем како оно чува јединство међу онима који верују у Исуса.

КЛАЊАТИ СЕ СТВОРИТЕЉУ И ОТКУПИТЕЉУ

Када разговарамо о богослужењу, често наглашавамо његове елементе, шта обухвата и како се одржава. Међутим, шта је дубље значење богослужења? Шта значи поклонити се Богу? И зашто то чинимо? Давид каже: »Дајте Господу славу имена Његова. Поклоните се Господу у светој красоти.« (Псалми 29,2) Овај Псалам усмерава нас у правом правцу да бисмо схватили шта представља богослужење. Поклонити се Богу значи одати Му славу и поштовање које заслужује.

Прочитајте 4. и 5. поглавље из Откривења. Какве разлоге небески становници наводе за клањање Богу и Исусу, Божјем Јагњету? Види: Откривење 4,8.11; Откривење 5,9.10.12.13.

Овај опис богослужења у небеској престоној дворани, када је Исус представљен као Јагње Божје и Спаситељ света, надахнује нас страхопоштовањем. Богослужење почиње када Му се Божја створења обраћају речима дивљења и захвалности за све што је учинио. Богослужење је одговор захвалне особе за Божје стварање и спасење. На крају времена, откупљени ће се, такође, удружити у обожавању Бога и на сличан начин одговорити и на Божје спасење. »Велика су и дивна дјела Твоја, Господе Боже Сведржитељу, праведни су и истинити путеви Твоји, Царе светијех. Ко се неће побојати Тебе, Господе, и прославити име Твоје? Јер си Ти Једини свет; јер ће сви незнабошци доћи и поклонити се пред Тобом; јер се Твоји судови јавише.« (Откривење 15,3,4)

Према томе, богослужење представља одговор наше вере у Бога за Његова моћна дела: прво, што нас је створио, и друго, што нас је откупио. На богослужењу исказујемо Богу дивљење, поштовање, хвалу, љубав и послушност које је, како верујемо, достојан да прими. Наравно, о Богу као свом Створитељу и Спаситељу знамо на основу онога што нам је открио у Писму. Такође, оно што хришћани знају о Богу потпуније је откривено у личности и служби Исуса Христа (види: Јован 14,8-14). То је разлог зашто се хришћани клањају Исусу као Спаситељу и Откупитељу. Његова жртва, смрт и васкрсење налазе се у самој сржи богослужења.

Када се хришћани окупе на богослужењу, оно треба да се одржи надахнуто осећањем страхопоштовања и захвалности.

Размислите шта нам је дато у Христу као нашем Створитељу и Спаситељу, чега нас је поштедео и шта нам нуди – зато што је добровољно умро уместо нас. Зашто ове истине треба да буду темељ свих наших богослужења?

ЛАЖНО БОГОСЛУЖЕЊЕ

Прочитајте: Матеј 4,8.9. Шта је било треће Исусово искушење у пустињи?

Сотона је поносно и охоло прогласио себе законитим владарем света, власником свих његових блага и славе, захтевајући указивање части и поштовање од свих који живе на Земљи, као да је он створио свет. Каква увреда Бога Створитеља. Сотона је открио да тачно зна шта представља богослужење: одати част и поштовање правом Господару универзума.

Упоредите искуство три јеврејска пријатеља из 3. поглавља Књиге пророка Данила (нарочито текст од 8. до 18. стиха) и силу последњег времена из следећих текстова: Откривење 13,4; Откривење 14,9-11. Шта је на коцки у последње време? Шта је суштинско питање у оба извештаја?

Од Каина и Авеља до три јеврејска младића у Вавилону, па све до последњих догађаја везаних за »жиг звери« (Откривење 16,2), сотона настоји да успостави лажан систем богослужења, да одвоји људе од правог Бога и лукаво усмери богослужења према себи. Уосталом, чак и пре пада, желео је да буде као Бог (Исаија 14,14). Није случајно што ће се у последњим данима Божји веран народ суочити са претњом смрћу уколико се не поклониле »икони« као што су се три младића суочила са претњом смрћу јер се нису поклонили »лику«. Зашто бисмо се клањали »икони« када смо позвани да служимо правом Богу?

»Поуке које се могу извући из искуства јеврејских младића у пољу Дури веома су важне... Време невоље које очекује Божји народ, захтеваће непоколебљиву веру. Његова деца мораће да покажу да је једино Он достојан слављења и да их никакве околности, па чак ни смртна опасност, неће навести да учине и најмањи уступак лажном богослужењу. За верна срца наредбе грешних, смртних људи биће потпуно неважне уколико се супроте Речи вечнога Бога. Истина ће бити уздигнута и по цену тамнице, прогонства или смрти.« (Елен Вајт, *Историја пророка и царева*, стр. 512.513. оригинал)

На које различите начине чак и данас можемо бити кушани да слаavimo неког другог, а не једино Биће достојно наше хвале? Како лажно богослужење може представљати лукавију претњу него што мислимо? Чему чак и сада можемо бити искушани да служимо?

Адвентистички хришћани Троструку анђеоску вест из Откривења 14,6-12. виде као опис своје мисије и суштину своје поруке пред Други Исусов долазак (Откривење 14,14-20). Ове важне поруке треба проповедати »великим гласом« свим становницима Земље.

Прочитајте: Откривење 14,6.7. Како гласи Прва анђеоска вест и шта говори о Богу? Зашто се у овој поруци спомиње реч поклонити?

Прва од три анђеоске вести објављује поруку целом свету. То је испуњење Исусовог пророчанства из текста Матеј 24,14. Опис ова три анђела и њихове мисије прожет је осећањем хитности и журбе. Прва порука подстиче људе да се усредсреде на Бога, јер »дође час суда Његова« (Откривење 14,7).

»Бојте се Бога«, каже анђео (Откривење 14,7). У уму оних који не схватају Бога озбиљно, ова порука и позив на деловање пробудиће страх. Међутим, у Исусовим следбеницима овај позив изазива поштовање и страхопоштовање. Они подижу свој поглед према Богу и виде испуњење Његових обећања. Обузима их осећање захвалности и дивљења према Богу.

»И поклоните се Ономе који је створио небо и Земљу и море и изворе водене.« (Откривење 14,7) Ове речи непогрешиво указују на заповест о Суботи и њен однос према стварању (види: 2. Мојсијева 20,8-11). Бог Створитељ који је установио Суботу као сећање на стваралачку силу, управо је Онај коме се треба клањати и кога треба обожавати.

Занимљиво је запазити да се на крају времена богослужење препознаје као кључно питање у великој борби за верност људског рода. Ова објава упућена целом свету представља позив да се клањамо Створитељу.

»Средишње питање у коначној кризи биће питање богослужења. У Откривењу је јасно забележено да проба неће обухватати одбацивање богослужења, већ питање коме служимо. На крају времена, постојаће само две групе људи: они који се боје правога Бога и клањају Му се (Откривење 11,1.18; Откривење 14,7) и они који презиру истину и клањају се аждаји и звери (Откривење 13,4-8; Откривење 14,9-11)... Ако је богослужење средишње питање у последњем сукобу, не чуди онда што Бог шаље Јеванђеље последњег времена, подстичући становнике Земље да Га озбиљно схвате и служе Му као Створитељу, једином достојном хвале.« (Панко Стефановић, *Revelation of Jesus Christ: Commentary on the Book of Revelation* [Barrien Springs, Mich: Andrews University Press, 2002], стр. 444.445)

Прочитајте текст из Дела 2,42. Шта су били поједини чиниоци богослужења раних хришћана?

»И осташе једнако у науци апостолској, и у заједници, и у ломљењу хљеба, и у молитвама.« (Дела 2,42) Од најранијих тренутака постојања Цркве, богослужење се одликовало проучавањем Божје речи. Први хришћани били су ревни у проучавању о томе шта Писмо каже о Исусу Месији. Били су у сталној заједници. Међусобно су делили благослове које им је Бог даровао и охрабривали једни друге у духовном ходу са Богом. У Речи су пронашли свете истине које су постале темељ њихове поруке свету.

Шта следећи текстови говоре о важности проучавања Божје речи и заједништва са осталим верницима?

2. О царевима 22,8-13. _____

Дела 17,10.11. _____

2. Тимоотију 3,14-17. _____

»Где год да се проповедају еванђеоске истине, они који искрено желе да чине оно што је право увек ће бити покретани да марљиво истражују Писма. Да су они, којима су у току завршних призора историје ове Земље објављене пробне истине, следили пример становника Верије, да су свакога дана истраживали Писма, да су упоређивали Божју реч са порукама које су им објављене, тада би у местима у којима их је углавном мало, данас било много оних који су одлучили да буду верни начелима Божјег закона.« (Елен Вајт, *Апостолска црква – Христовим трагом*, стр. 232. оригинал)

Ми смо као народ уједињени захваљујући истинама које објављујемо, истинама које проналазимо у Божјој речи. Тако је било у Божјој цркви у раним данима, тако је и данас. Проучавање Божје речи представља срж и наше службе Богу и нашег јединства као народа који је позван да Троструку анђеоску вест објављује свету. Када се на богослужењу окупимо као породица да негујемо заједништво и обожавамо Бога, Писмо нам упућује Божје речи, води наш живот и припрема нас за мисију и Исусов други долазак.

Колико сте чврсто утемељени у ономе у шта верујете на основу Библије? Односно, да ли сте довољно утемељени да бисте суочени са смрћу попут три јеврејска младића могли остати постојани?

ЛОМЉЕЊЕ ХЛЕБА И МОЛИТВА

Са каквим год изазовима да се Рана црква суочавала, верници су били уједињени у заједничкој вери у Исуса и истини коју им је поверио да шире у свету. Петар је чак назива »садашњом истином« (2. Петрова 1,12). Тако уједињени у истини, изражавали су своје јединство на много начина.

»И осташе једнако... у ломљењу хљеба и у молитвама.« (Дела 2,42) Ломљење хлеба вероватно се односи на заједнички оброк или редовне оброке дељене међу верницима. У одређеном тренутку за време заједничког obroка, неко би затражио посебан благослов над хлебом и пићем у сећање на Исусову смрт и васкрсење, у очекивању Његовог скорог повратка. Рани хришћани су на тај начин посвећивали своје време сећању на значај Исусовог живота и службе, и о томе су радо разговарали у време заједничких obroка. Оброци које су делили постали су тренуци богослужења. »И сваки дан бијаху једнако једнодушно у цркви, и ломљаху хљеб по кућама, и примаху храну с радости и у простоти срца, хвалећи Бога, и имајући милост у свију људи. А Господ сваки дан умножаваше друштво онијех који се спасаваху.« (Дела 2,46.47) Нема сумње да је ово време заједништва у великој мери помогло да се ојача осећање јединства које су имали у Исусу.

Какве примере заједничких молитава раних хришћана проналазимо у Делима апостолским? За шта су се молили?

Дела 1,14. _____

Дела 4,23-31. _____

Дела 12,12. _____

Верници Ране цркве ценили су прилику да непосредно разговарају са Богом. Увек су Му упућивали молбе када се састану на богослужењу. Павле у Првој посланици Тимотију спомиње важност заједничке молитве (1. Тимотију 2,1). Ефесцима је, такође, нагласио потребу за њом: »И сваком молитвом и мољењем молите се Богу Духом без престанка, и уз то стражите са свакијем трпљењем и молитвом за све свете, и за мене.« (Ефесцима 6,18.19)

На које начине можемо доживети дубље јединство захваљујући сили посредничке молитве за заједничке циљеве? Како нам ова молитва помаже да се ујединимо као Црква?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

»'Субота као успомена на стварање је важна зато што нас стално подсећа на прави разлог обожавања Бога', јер је Он наш Створитељ, а ми Његова створења. 'Субота је према томе уграђена у сам темељ богослужења, јер на најутицајнији начин уздиже ту велику истину, што ниједна друга установа не чини. Истински темељ богослужења, не само у току седмог дана, већ сваког богослужења, налази се у разлици између Створитеља и Његових створења. Та велика чињеница никада не сме застарити нити се сме заборавити.' (Ј. Н. Ендрус, *History of the Sabbath*, 27. поглавље) Бог је у Едему установио Суботу да би ту велику истину заувек утиснуо у мисли људи, и све док чињеница да је Он наш Створитељ буде била разлог да Га слаavimo и обожавамо, и Субота ће остати да буде знак и успомена. Да су сви људи наставили да светкују Суботу, мисли човека и његова љубав били би усмерени према Створитељу као објекту поштовања и обожавања, и никада не би било идолопоклоника, ни атеиста, ни неверника. Светковање Суботе је знак оданости правом Богу, 'Ономе који је створио небо и Земљу, и море и изворе водене'. Из тог произлази да ће порука која позива људе да обожавају Бога и држе Његове заповести, посебно тражити од њих да држе четврту заповест.« (Елен Вајт, *Велика борба*, стр. 437.438. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Пошто су библијски појмови богослужења, стварања и спасења тесно међусобно повезани, шта мислите како слављење Суботе може бити Божји лек за лажно богослужење? Какву улогу Субота има у пророчанству о последњем времену из текста Откривење 14,6,7? Зашто се Субота спомиње у Првој анђeosкој поруци?
2. Често разговарамо о садржају богослужења – шта би требало да чинимо у току богослужења а шта не. Да ли је то довољно? Шта богослужење стварно представља? Како ваша месна црква одржава осмишљена богослужења?
3. У појединим друштвима, хришћанска заједничка богослужења полако се заборављају или напуштају, чак и међу адвентистичким заједницама. Шта ваша месна црква може да учини да се супростави оваквом кретању.

Закључак: Богослужење је начин да хришћански верник изрази своју захвалност Богу за дар спасења. Оно је, такође, основни чинилац искуства јединства и заједништва хришћанске заједнице. Без молитве и проучавања Библије у жељи да сазнамо Божје истине, наша заједница неће успети да доживи јединство у Христу.

МОЈИ ЗАКЉУЧЦИ И ОДЛУКЕ:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ЦРКВЕНА ОРГАНИЗАЦИЈА И ЈЕДИНСТВО

Текстови за проучавање у току седмице: Ефесцима 5,23-27; Матеј 20,25-28; Титу 1,9; Матеј 16,19; Галатима 6,1.2; Матеј 28,18-20.

Текст за памћење: »Али међу вама да не буде тако; него који хоће да буде већи међу вама, да вам служи. И који хоће међу вама да буде први, да вам буде слуга.« (Матеј 20,26.27)

Као адвентистички хришћани, ми смо протестанти који верују да се спасење добија само вером у оно што је Исус Христос остварио за човечанство. Није нам потребна црква или црквена хијерархија да бисмо примили благослове Христовог дела учињеног за нас. Оно што примамо од Христа, примамо непосредно од Њега, као наше Замена на крсту и нашег Првосвештеника који посредује за нас у небеском Светилишту.

Црква је Божје дело. Бог нам је дао Цркву не као средство спасења, већ да нам помогне да га изразимо и покажемо свету. Црква је организација коју је Исус створио да шири Јеванђеље. Организација је важна зато што утврђује и омогућава мисију Цркве. Без црквене организације, Исусова спасоносна порука не би могла тако успешно да се објави другима. Црквене вође су, такође, важне јер негују јединство и својим примером указују на Исуса.

Ове седмице проучаваћемо зашто је црквена организација важна за мисију и како она подстиче црквено јединство.

Као што смо већ видели у претходној лекцији, Црква је у Новом завету упоређена са телом. Црква представља Христово тело. Ово поређење упућује на неколико аспеката Цркве и односа између Христа и Његовог народа. Пошто је Црква Христово тело, само њено постојање зависи од Њега. Он је Глава (Колошанима 1,18; Ефесцима 1,22) и Извор живота Цркве. Без Њега не би је било.

Црква, такође, добија свој идентитет од Христа, јер је Он Извор, Темељ, и Зачетник њених веровања и учења. Ипак, ма колико била важна за њен идентитет, Црква је више од веровања и учења. Христос и Његова реч, онако како су откривени у Писму, одређују шта је Црква. Према томе, Христос даје Цркви идентитет и значај.

Павле у Ефесцима 5,23-27, користећи однос између Христа и Његове цркве, приказује какав однос треба да влада између мужа и жене. Шта су кључне идеје овог односа између Христа и Његове цркве?

Иако можемо оклевати кад је појам потчињавања у питању зато што су га вође у протеклим вековима злоупотребљавале, Црква ипак треба да буде подређена Глави, Христу, и Његовој власти. Признавање Христа као Главе Цркви помаже нам да не заборавимо коме припада наша коначна верност, то је Господ лично, и нико други. Црква треба да буде организована, али та организација увек мора бити подређена Исусовом ауторитету, правом Вођи Цркве.

»Црква је сазидана на Христу као своје темељу и она слуша Христа као своју Главу. Она не сме да зависи од човека или да човек њоме влада. Многи тврде да им положај поверења у Цркви даје власт да наређују шта други људи треба да верују и чине. Бог не одобрава овакво право. Спаситељ изјављује: 'Ви сте браћа.' Сви су изложени искушењу и подложни грешкама. Ни на једно смртно биће не можемо се ослонити да нас води. Стена вере је живо присуство Христа у Цркви. На њу може да се ослони и најслабији, а они који себе сматрају најјачима, показаће се најслабијима ако Христа не учине својом силом.« (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 414. оригинал)

Како можемо научити да се ослањамо на Христа, а не на »ограничена бића«, што је врло лако учинити?

У току своје службе коју је обављао са ученицима, Исус се вероватно изнова осећао огорченим због њихове жеље за моћи. Чинило се да су апостоли били жељни да постану моћне вође у Исусовом царству (Марко 9,33.34; Лука 9,46). Чак и док су заједно јели Последњу вечеру, ова жеља за превлашћу и надмоћи јасно се осећала међу њима (Лука 22,24).

Исус је једном приликом јасно изразио своје мишљење у вези са духовним вођством у свом народу. Каква начела вођства запажамо у Исусовој опомени у тексту Матеј 20,25-28? Како можемо испољити ово начело у свом животу, а нарочито у својој цркви?

»У овом сажетом тексту Исус представља два модела власти. Први представља римску идеју власти. Према овом моделу, елитно друштво у хијерархијском смислу налази се изнад других. Оно има власт да доноси одлуке и очекује да му се покоре сви који су испод њих. Исус је јасно одбацио овакав модел власти када је изјавио: 'Али међу вама да не буде тако.' Уместо тога, Он је представио ученицима нови модел власти, који се огледао у потпуном одбацивању, или преокретању, хијерархијског модела који су познавали.« (Дариус Јанкевич: »Serving Like Jesus: Authority in God's Church«, *Адвентист Ревју*, 13. мај 2014, стр. 18)

Концепт власти који Исус представља у овом извештају темељи се на две кључне речи: *слуга* (*diakonos*) и *роб* (*doulos*). У одређеним верзијама Библије прва реч, *слуга*, често се преводи као »помагач«, а друга као »слуга«. На тај начин обе много губе на снази значења које је Исус желео да истакне. Иако Исус није желео да укине све структуре власти, оно што је желео да нагласи јесте да црквене вође првенствено морају бити слуге и робови Божјем народу. Њихов положај не служи да владају народом, да господаре њим или да себи граде углед и част. »Христос је успоставио царство на другачијим начелима. Он је позивао људе не да владају, већ да служе, јаки да носе немоћи слабих. Онај који поседује силу, положај, дарове, образовање, има већу обавезу да служи својим ближњима.« (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 550. оригинал)

Прочитајте: Јован 13,1-20. Какав пример вођства је Исус дао својим ученицима? Чему Исус и даље покушава да нас научи у овом тексту? Како можемо испољити ово начело у свим својим поступцима према другима, у и изван Цркве?

ОЧУВАЊЕ ЦРКВЕНОГ ЈЕДИНСТВА

Прочитајте: 2. Тимотију 2,15; Титу 1,9. Какви важни задаци, према Павловим саветима упућеним Тимотију и Титу, представљају одговорност верних црквених вођа и старешина?

Запазите колико Павле придаје важност томе да се доктрина и учење не покваре. То је веома важно за јединство, нарочито зато што су наша учења, могли бисмо рећи, оно што нас више од свега уједињује као Цркву. Да поновимо, као адвентисти, као људи који потичемо из различитих култура и средина, наше јединство у Христу почива на нашем схватању истине коју нам је Христос поверио. Ако смо збуњени у вези са учењем, онда могу наступити само метеж и поделе, нарочито како се ближимо крају.

»Заклињем те, дакле, пред Богом и Господом нашијем Исусом Христом, који ће судити живима и мртвима, доласком Његовијем и царством Његовијем: Проповиједај Ријеч, настој у добро вријеме и у невријеме, покарај, запријети, умоли са свакијем сношењем и учењем; јер ће доћи вријеме кад здраве науке неће слушати, него ће по својијем жељама накупити себи учитеље, као што их уши сврбе, и одвратиће уши од истине, и окренуће се ка гаталицама.« (2. Тимотију 4,1-4)

Павле овим речима усредсређује своје надахнуте мисли на Други Исусов долазак и дан суда. Апостол користи сву Богом дану власт (види: 1. Тимотију 1,1) да упуту Тимотију овај важан савет. У оквиру последњих дана, када лажних учења буде све више и када се неморалност буде ширила, Тимотије треба да проповеда Божју реч. То је служба на коју је позван.

Као део своје проповедничке службе, Тимотије треба да осведочи, укори и опомене. Ови глаголи подсећају на улогу коју Писмо има (2. Тимотију 3,16). Јасно је да је Тимотијев рад да следи, поучава и примењује поуке које открива у Писму и да то чини истрајно и стрпљиво. Оштри и груби прекори ретко доведу грешника Христу. Чинећи онако како му је Павле писао, чинећи то под утицајем Светог Духа, и у ставу вође који служи, Тимотије је у Цркви представљао снажну силу која гради јединство.

На које практичне начине можемо помоћи нашим црквеним вођама да одрже јединство у Цркви? Како можемо бити сигурни да смо увек сила која гради јединство, чак и усред расправа?

ЦРКВЕНА ДИСЦИПЛИНА

Једно од главних питања црквене организације тиче се дисциплине. Како дисциплина помаже очувању црквеног јединства понекад је осетљива тема и лако се може погрешно схватити. Међутим, са библијске тачке гледишта, црквена дисциплина усредсређује се на две важне области: очување чистоте учења и очување чистоте црквеног живота и праксе.

Као што смо већ видели, у Новом завету истакнута је важност очувања чистоте библијских учења усред отпадништва и лажних учења, нарочито на крају времена. Исто важи и за очување угледа заједнице чувајући је од неморалности, непоштења и изопачености. Из тог разлога, за Писмо се каже да је »корисно за учење, за карање, за поправљање, за поучавање у правди«. (2. Тимотију 3,16)

Прочитајте следеће текстове: Матеј 16,19; Матеј 18,15-20. Каква начела је Исус дао Цркви у вези са дисциплином и укоравањем оних који греше?

Библија подржава концепт дисциплине и одговорности једних према другима у духовном и моралном животу. У ствари, једно од упечатљивих обележја Цркве је њена светост, или одвајање од света. У Библији свакако налазимо много примера тешких прилика које су захтевале да Црква делује одлучно против неморалног понашања. Морална мерила морају се сачувати у Цркви.

Каква начела према следећим текстовима треба да следимо када се суочимо са тешким питањима у Цркви? Матеј 7,1-5; Галатима 6,1.2.

Не можемо порећи библијско учење о потреби за црквеном дисциплином. Не можемо бити верни Речи без ње. Међутим, запазите да се у многим од ових опомена налази тежња да се другима пружи помоћ. Колико год је то могуће, дисциплина треба да нас спасе од погрешака или зла. Не треба да заборавимо, такође, да смо сви грешници и да нам је свима потребна благодат. Према томе, када указујемо на дисциплину, треба то да урадимо понизно и у јасној свести о својим падовима.

Како у свом односу са онима који греше можемо научити да поступамо тако да у свом ставу више покажемо жељу да помогнемо него да казнимо?

ОРГАНИЗОВАЊЕ МИСИОНСКОГ РАДА

Као што смо видели у овом тромесечју (што је потребно понављати), као Црква организовани смо и уједињени због мисионског рада. Ми нисмо само друштвени клуб у коме се истомишљеници састају и утврђују једни друге у ономе у шта верују (мада је и то, такође, важно). Ми смо окупљени да бисмо свету објавили истину коју смо лично заволели.

У тексту Матеј 28,18-20, Исус је дао својим ученицима последња упутства у вези са мисијом у свету. Препознајте кључне речи у Исусовом налогу. Шта ове речи значе за Цркву данас?

Исусов велики налог упућен ученицима обухвата четири кључне речи: *ићи, стварати* ученике, *крштавати* и *поучавати*. Према грчкој граматичкој у овим стиховима, главни глагол је *стварати* ученике, а остала три указују како се то може остварити. Ученици се подижу када верници свим народима проповедају Јеванђеље, крштавају људе и поучавају их да држе што је Исус наложио.

Када Црква испуњава овај налог, Божје царство се увећава и све већи број људи из свих народа придружује се редовима оних који прихватају Исуса као Спаситеља. Захваљујући њиховој послушности Исусовом налогу да се крсте и придржавају Његових учења, ствара се нова свеопшта породица. Нови ученици, такође, су уверени у Исусово свакодневно присуство док лично подижу нове ученике. Исусово присуство је обећање о Божјем присуству. Јеванђеље по Матеју почиње изјавом да се Исусово рођење тиче чињенице да је »Бог са нама« (Матеј 1,23) и завршава се обећањем да ће Исус непрестано бити са нама све до Другог доласка.

»Христос није рекао својим ученицима да ће њихово дело бити лако... Уверавао их је да ће бити с њима; и ако вером буду ишли напред, корачаће под заштитом Свемогућег. Позвао их је да буду смели и јаки; јер ће Неко моћнији од анђела бити у њиховим редовима – Војвода војске небеске. Он је обавио потпуну припрему за обављање њиховог рада и узео на Себе одговорност за његов успех. Све док буду слушали Његову реч, све док буду радили заједно с Њим, неће доживети неуспех.« (Елен Вајт, *Апостолска црква – Христовим трагом*, стр. 29. оригинал)

Размишљајте о томе шта значи обећање да ће Исус бити са својим народом до свог Другог доласка. Како стварност овог обећања утиче на нас, док настојимо да испунимо налог који нам је Исус дао?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте следећа поглавља у књизи Елен Вајт *Еванђеоски радници*: »Јединство у разноликости«, стр. 483-485. оригинал; »Црквена дисциплина«, стр. 498 -503. оригинал.

»Начела доброг вођства примењују се у свим облицима друштва, укључујући и Цркву. Међутим, вођа у Цркви мора бити више од вође. Он мора бити и слуга.

Постоји очигледна противречност између улоге вође и слуге. Како неко може бити вођа и служити у исто време? Зар вођа не заузима почастован положај? Зар он не заповеда и не очекује да га други слушају? Како, онда, заузима нижи положај слуге, како прима и испуњава наредбе?

Да бисмо решили ову противречност, морамо се осврнути на Исуса. Он је у потпуности представио начело вође који служи. Његов цео живот је био посвећен служби. А истовремено је био највећи вођа кога је свет икада упознао.« (Г. Артур Кеоуг, *Our Church Today: What It Is and Can Be* [Washington, D. C., and Nashville: Review and Herald, 1980], стр. 106)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Размишљајте о идеји вођа – слуга. Какве примере можемо пронаћи у секуларном свету?
2. Прочитајте поново: Матеј 20,25-28. Шта нам овај текст говори о томе како Бог схвата значење речи »већи« (Матеј 20,26) у поређењу са тим како свет схвата ову реч?
3. Ако је један од задатака црквених вођа да сачувају јединство, шта треба да чинимо када се црквене вође спотичу, када их њихова људска природа спречава да буду савршен пример?
4. Зашто је важно да спроводимо црквену дисциплину духом благости и љубави према онима који греше? Зашто текст Матеј 7,12. увек треба да буде на првом месту у нашем уму у току тог процеса?

Закључак: Добра црквена организација је неопходна за мисионски рад Цркве и јединство верника. Христос је глава Цркве, а црквене вође треба да следе Његов пример док воде Божји народ. Јединство се чува верним проучавањем Божје речи и верним животом у складу са том Речју.

КОНАЧНО ОБНАВЉАЊЕ ЈЕДИНСТВА

Текстови за проучавање у току седмице: Јован 14,1-3; Исаија 11,1-10; Откривење 21,1-5; 1. Солуњанима 4,13-18; Откривење 22,1-5; Исаија 35,4-10.

Текст за памћење: »Али чекамо по обећању Његову ново небо и нову Земљу гдје правда живи.« (2. Петрова 3,13)

Једно од највећих обећања у Библији јесте Исусово обећање да ће поново доћи. Сва наша нада почива на том обећању и ономе што оно значи за нас. Када се Христос врати на небеским облацима, све што је земаљско, што је човек створио, и што је, према томе, пролазно и у неком тренутку безначајно, биће уништено. После хиљадугодишњице на Небу, Земља на којој владају ратови, глад, болести и несреће биће обновљена и постаће место боравка откупљених, коначно сједињених са Господом и једни са другима.

Нада у Други Христов долазак главна је тема Новог завета и вековима хришћани чезну за испуњењем овог обећања. Ми као адвентистички хришћани, такође, чезнемо за Његовим повратком. И заиста, само наше име објављује ту наду.

У овој последњој лекцији, осврнућемо се на то обећање и шта оно значи за хришћанско јединство. Наше јединство у Христу често се нађе пред изазовима због наше ограничености и слабости. Међутим, више неће бити потребе да тражимо решења за међусобне поделе, јер их више неће бити. Приликом Другог Христовог доласка постаћемо једно у Господу, коначно као уједињена и обновљена породица.

СИГУРНОСТ ХРИСТОВОГ ПОВРАТКА

Најпознатије обећање о Исусовом другом доласку забележено је у тексту Јован 14,1-3. Шта ово обећање говори о томе каквим ће животом откупљени живети на новој Земљи?

Рани хришћани сматрали су Христов поновни долазак »блаженом надом«. (Титу 2,13) Очекивали су да се сва пророчанства и обећања из Писма испуне приликом Другог доласка, јер је то циљ хришћанског путовања. Сви који воле Христа жељно ишчекују дан када ће моћи да остваре заједницу са Њим лицем к лицу. Његове речи у овим стиховима наговештавају блискост и присност коју ће делити, не само са Њим, већ и међусобно.

Хришћани верују у ово обећање зато што нас Библија уверава да ће се испунити. Сигурни смо у то јер верујемо Исусовим речима: »Опет ћу доћи.« (Јован 14,3) Као што је Христов први долазак био проречен, тако је и Његов други долазак предсказан, чак и у Старом завету. Бог је пре Потопа рекао патријарху Еноху да ће Месијин долазак у слави уништити грех. Енох је прорекао: »Гле, иде Господ с хиљадама светијех (анђела) својијех да учини суд свима, и да покара све безбожнике за сва њихова безбожна дјела којима безбожност чинише, и за све ружне ријечи њихове које безбожни грјешници говорише на Њ.« (Јуда 1,14.15)

Хиљаду година пре него што је Исус дошао на ову Земљу, цар Давид је, такође, предсказао да ће Месија доћи и сјединити Божји народ. »Иде Бог наш, и не мучи; пред Њим је огањ који прождире, око Њега је буре велика. Дозива небо озго и Земљу, да суди народу својему: 'Скупите ми свеце Моје, који су учинили са Мног завјет на жртви.« (Псалми 50,3-5)

Исусов други долазак је тесно повезан са Његовим првим доласком. Пророчанства која најављују Његово рођење и службу (на пример: 1. Мојсијева 3,15; Михеј 5,2; Исаија 11,1; Данило 9,25.26) представљају темељ наше наде и поверења у обећања о Његовом другом доласку. Христос »јави се да својом жртвом сатре гријех...Тако се и Христос једном принесе, да узме многијех гријехе; а другом ће се јавити без гријеха на спасеније онима који Га чекају«. (Јеврејима 9,26.28)

На које начине чак и сада можете примати наду и утеху из обећања о Другом Христовом доласку?

ОБЕЋАЊЕ О ОБНОВЉЕЊУ

Прочитајте текст Исаија 11,1-10. Какво обећање је дато Израиљу, и шта оно говори о вечном боравишту откупљених?

Библија почиње извештајем о стварању Земље (1. Мојсијева 1. и 2. поглавље). Он представља опис лепог и складног света повереног нашим прародитељима, Адаму и Еви. Бог је створио савршен свет и дом за људски род. Последња два поглавља у Библији такође говоре о Божјем стварању савршеног и складног света за откупљено човечанство (Откривење 21. и 22. поглавље), али овог пута било би тачније рећи о поновном стварању, обнављању Земље уништене грехом.

У Библији се на много места каже да ће овај вечни дом откупљених бити стварно место, не плод маште или сан. Откупљени ће моћи да виде, чују, омиришу, додирну и осете ново искуство, нови живот. Пророчанство из 11. поглавља Књиге пророка Исаије је предиван текст који прориче долазак Месије, који ће покренути ново раздобље. Он ће прекинути свако насиље и увести вечни мир. Божја владавина на новој Земљи успоставиће свеопшти склад.

Шта ће заувек нестати као резултат овог новог склада? Откривење 21,1-5.

Елен Вајт је забележила шта чека откупљене: »Године вечности, како буду текле, доносиће све славнија и богатија откривења о Богу и Христу. Умножавањем знања умножаваће се љубав, поштовање и срећа. Што више буду упознавали Бога, људи ће се све више и више дивити Његовом карактеру. Исус ће им откривати богатства откупљења и задивљујућа достигнућа у великој борби са сотоном, а срца откупљених пламтеће све ватренијом оданошћу, и све већом радошћу подизати своје златне харфе; а десет тисућа пута десет тисућа и тисућу тисућа гласова сједињаваће се у силан хор.« (The Story of Redemption, стр. 432.433. оригинал)

Како чак и сада можемо схватити Божји карактер? Како живот у складу и јединству са другима открива део Божјег карактера и природе?

Од најранијих дана Цркве обећање о Христовом повратку је, можда више од било чега другог, крепило срца Божјег верног народа, нарочито у време невоље. Са каквим год застрашујућим борбама да су се суочавали, какве год неутошене туге и боли да су доживели, имали су наду у Христов поновни долазак и сва узвишена обећања које Други долазак обухвата.

Прочитајте текст из 1. Солуњанима 4,13-18. Каква обећања су обухваћена овим текстом? Шта је речено о нади у обновљене одnose?

Христов други долазак снажно ће утицати на цело човечанство. Важан део успостављања Божјег царства је окупљање изабраних. »И послаће анђеле своје с великијем гласом трубнијем; и сабраће избране своје од четири вјетра, од краја до краја небеса.« (Матеј 24,31) У тренутку сабирања, праведни мртви васкрснуће и примиће бесмртност (1. Коринћанима 15,52,53). »Мртви у Христу васкрснуће најприје.« (1. Солуњанима 4,16) Ово је тренутак који сви чекамо. Васкрсли ће се састати са онима који су чезнули за њиховим присуством и љубављу. Овако се Павле радовао размишљајући о том догађају: »Гдје ти је, смрти, жалац? Гдје ти је, пакле, победа?« (1. Коринћанима 15,55)

Приликом васкрсења неће устати болесна, стара, изобличена тела, која су спуштена у гроб, већ нова, бесмртна, савршена тела, која више нису обележена грехом који је био узрок њиховог пропадања. Васкрсли свети доживеће завршетак Христовог дела обнављања, одражавајући савршено Божје обличје предвиђено приликом стварања (1. Мојсијева 1,26; 1. Коринћанима 15,46-49).

У тренутку Исусовог другог доласка, када откупљени мртви васкрсну, праведни живи биће преображени и добиће нова, савршена тела. »Јер ово распадљиво треба да се обуче у нераспадљивост, и ово смртно да се обуче у бесмртност.« (1. Коринћанима 15,53) Дакле, ове две групе откупљених, васкрсли и преображени праведни, биће »узети у облаке на сусрет Господу на Небо, и тако ћемо свагда с Господом бити«. (1. Солуњанима 4,17)

У садашњем научном добу, чак и поједини хришћани покушавају да пронађу природно објашњење за све, чак и за »чуда«. Шта обећање о васкрсењу учи о томе зашто нас једино Божје натприродно дело може спасти?

НОВА ЗЕМЉА ЗА ОТКУПЉЕНЕ

»Јер, гле, Ја ћу створити нова небеса и нову Земљу, и што је прије било неће се помињати нити ће на ум долазити.« (Исаија 65,17) И Исаија и Јован (Откривење 21,1) видели су у виђењу обећану нову Земљу.

Из текста Откривење 21,2.9-27, размотрите Јованов опис невероватног града откупљених, Новог Јерусалима. Шта ови стихови наговештавају о јединству и складу који ће владати у граду?

Прочитајте: Откривење 22,1-5. Река живота која тече од Божјег престола и дрво живота са обе њене стране су следће две важне одлике новог града. Каква је њихова сврха на новој Земљи?

Дрво живота, коме Адам више није имао приступ због преступа (1. Мојсијева 3,22-24), Христос ће обновити у Новом Јерусалиму. Приступ овом дрвету једно је од обећања дато онима који победе (Откривење 2,7). То што ће рађати дванаест родова, нови род сваког месеца, можда је разлог зашто ће на Новој Земљи »од Младине до Младине, и од Суботе до Суботе долазити свако тијело да се поклони преда Мном, вели Господ«. (Исаија 66,23) Израз »исцељивање народима« такође наглашава Божју намеру да уклони све препреке међу људима и обнови људски род према првобитној намери: да доведе све људе, племена и народе у једну јединствену породицу, која ће живети у складу и миру, и одавати славу Богу.

»Исцељивање народима' односи се фигуративно на уклањање свих националних и језичких препрека и подела... Лишће са дрвета живота лечи раздор међу народима. Народи више нису 'незнабошци' већ су уједињени у једну породицу као прави Божји народ (упоредите: Откривење 21,24-26). Оно што је Михеј предвидео вековима раније сада се испуњава: 'Неће дизати мача народ на народ, нити ће се више учити рату. Него ће сједети сваки под својом виновом лозом и под смоквом, и неће бити никога да их плаши.' (Михеј 4,3.4; упоредите: Исаија 2,4). На обалама реке живота откупљени ће звати 'сваки ближњег својега' да седне (Захарија 3,10) са њим испод дрвета живота. Исцељујућа особина лишћа овог дрвета лечиће све ране – расне, етничке, племенске или језичке – које су вековима делиле и раздвајале човечанство.« (Ранко Стефановић, *Revelation of Jesus Christ: Commentary on the Book of Revelation*, стр. 593)

ЖИВОТ НА НОВОЈ ЗЕМЉИ

Прочитајте следеће текстове: Исаија 35,4-10; Исаија 65,21-25. Колико ће се живот тада разликовати од онога који смо овде имали?

У Књизи пророка Исаије неколико пута читамо о нечем новом: »нешто ново, нови догађаји« (42,9; 48,6; 43,19), »нова песма« (42,10), »ново име« (62,2). У 65. поглављу јавља се нови поредак ствари. Мир и склад влада међу свим Божјим створењима. Заветне клетве за непослушност и побуну (види: 3. Мојсијева 26,14-17; 5. Мојсијева 28,30) заувек ће бити укинуте, јер више нема греха. Уместо тога, биће благослова у обиљу, домова да се у њима живи и хране да се у њој ужива.

Како ће изгледати живот на таквом, лепом месту? Поједини људи се питају да ли ћемо моћи да препознамо своје пријатеље и породицу, пошто наша тела приме бесмртност и у потпуности буду обновљена по Божјем обличју. После Христовог васкрсења Његови ученици могли су да Га препознају. Марија је препознала Његов глас (Јован 20,11-16). Тома је препознао Исусов физички изглед (Јован 20,27.28). Два ученика из Емауса препознала су Његово владање за столом у време вечере (Лука 24,30.31.35). Према томе, ако ће наша тела бити слична Исусовом васкрсом телу, сигурно ћемо моћи да препознамо једни друге. Можемо се радовати вечности у којој ће владати обновљени односи. Такође, можемо сигурно претпоставити да ћемо наставити односе са онима које знамо и волимо, и који ће тамо бити са нама.

»Тамо ће откупљени све упознати, као што су и сами били познати (1. Коринћанима 13,12). Љубав и наклоност, осећања која им је сам Бог усадио у душу, добиће тамо свој најлепши израз. Непорочно дружење са светим бићима, складан заједнички живот са блаженим анђелима и вернима из свих векова, који су опрали и убелили хаљине своје у крви Јагњетовој, свете везе које повезују 'сву чељад и на небесима и на земљи' (Ефесцима 3,15), све то доприносиће срећи откупљених.« (Елен Вајт, *Велика борба*, стр. 677. оригинал)

»Зато нам се не досађује... Јер наша лака садашња брига доноси нам вјечну и од свега претежнију славу, нама који не гледамо на ово што се види, него на оно што се не види; јер је ово што се види, за вријеме, а оно што се не види, вјечно.« (2. Коринћанима 4,16-18) Како у свету који је привремен и пролазан можемо научити да поsegнемо за оним што се не види и што је вечно?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

»Васкрсење и вазнесење нашег Господа је непобитан доказ да ће свети Божји победити смрт и гроб, то је гаранција да је Небо отворено за све оне који оперу хаљине свога карактера и избеле их у крви Јагњетовој. Исус се вазнео к Оцу као Представник људског рода, и Бог ће оне у којима се огледа Његов лик исто тако довести тамо да гледају Његову славу и учествују у Њој.

Постоје домови за оне који су на Земљи били само путници и дошљаци. Беле хаљине с крунама славе и палмама победе очекују праведнике. У свету будућности коначно ће нам постати јасно све оно што нас је збуњивало у Божјем провиђењу. Тада ће бити објашњене појаве које је данас тешко разумети. Пред нама ће се открити тајна милости. Тамо где је наш ограничени ум видео само пометњу и неиспуњена обећања, запазићемо најсавршенији и најлепши склад. Увидећемо да је бескрајна љубав одредила да преживимо оно што нам је изгледало теже од свега. Када схватимо нежну бригу Онога који чини да све што нас снађе буде за наше добро, онда ћемо осетити неизрециву радост и захвалност.« (Елен Вајт, *Counsels for the Church*, стр. 358)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Иако и други хришћани (мада не сви) верују у дослован Други Исусов долазак, шта је јединствено у вези са адвентистичком надом у Христов други долазак?
2. Док су пливале, једна риба обратила се другој и упитала: »Каква је вода?« Друга риба је одговорила: »Шта је то вода?« Суштина је да можемо толико да се навикнемо на одређене прилике да не схватамо колико преовлађују. На пример, како можемо ми, као бића рођена у греху, закупљена грехом, и која живе у грешном свету, заиста да схватимо какав ћемо леп нови живот имати на новим Небесима и новој Земљи? Зашто, онда, без обзира на ограничења, и даље треба да се трудимо да замишљамо како ће то изгледати?
3. Нема сумње да ћемо, без обзира како живот изгледао на новој Земљи, живети у јединству са свима. Шта можемо учинити управо сада да се припремимо за те тренутке?

Закључак: Библија уверљиво говори о времену када ће наша Земља бити поново створена и када ће грех са својим разорним последицама заувек бити уништен. Људски род најзад ће бити обновљен у складу са првобитном намером, и сви људи живеће складно. Наше тренутно духовно јединство у Христу, иако сада није у потпуности остварено, тада ће бити жива и вечна стварност.

ОКТОБАР

БОЖЈИ ХЕРОЈИ

Господ је мој Помоћник

1. П Псалам 40, 17. Упућено лично мени
2. У Осија 10, 12. Рад на плодном земљишту срца
3. С Јаков 1, 12. Духовни мишићи и снага
4. Ч 2. Коринћанима 12, 9. »Доста ти је моја благодат...«
5. П Јеврејима 13, 5. 6. Господ је мој Помоћник
6. С Псалам 145, 18. 19. Осећања нису доказ одбацивања

Срећа у послушности

7. Н Лука 22, 32. »Ја се молих за тебе...«
8. П Јеврејима 2, 10. Цена савршенства
9. У Матеј 11, 27. Живети према Божјем закону
10. С Матеј 5, 17. 18. Божји закон је непроменљив и вечан
11. Ч Приче 16, 3. Проверавање наших дела
12. П Колошанима 1, 12. 13. Срећа у послушности
13. С Јован 15, 10. Сила за послушност

Божји закон у срцу

14. Н Јован 14, 15. Доказ наше верности
15. П Псалам 19, 7. Чудесна једноставност закона
16. У Јаков 1, 25. Божја морална лупа
17. С Јован 15, 14. Повластице послушних
18. Ч 1. Јованова 5, 3. Мотивација за послушност
19. П Римљанима 13, 10. Темељ Божје владавине
20. С Јеврејима 8, 10. Божји закон у срцу

Исправна мера карактера

21. Н Исаија 8, 20. Исправна мера карактера
22. П 1. Коринћанима 16, 13. Игра живота
23. У Ефесцима 3, 19. Испуњени Његовом пунином
24. С Матеј 7, 13. 14. Различити и одвојени путеви
25. Ч Лука 13, 24. Изазов потешкоћа
26. П Јован 17, 15. Видљива разлика
27. С Јован 17, 16. 17. Христови представници у свету

Чији смо пријатељи

28. Н Колошанима 3, 1. 2. Где постављате свој шатор?
29. П Јаков 4, 4. Чији смо пријатељи?
30. У Матеј 6, 24. Бог или мамон?
31. С 2. Коринћанима 6, 17. 18. Услов посињења

НОВЕМБАР

ВЕРА И БОЖЈА ОБЕЋАЊА

Свакодневно самоодрицање

1. Ч 1. Јованова 2, 15. Одбацујте задовољства овог света
2. П 1. Петрова 3, 3. 4. Украшавање које не бледи
3. С Римљанима 12, 1. Свакодневно самоодрицање

Радосно ходање са Исусом

4. Н Приче 20, 1. Борба против неумерености
5. П 1. Коринћанима 9, 24. 25. Хришћанска трка
6. У Титу 2. 11. 12. Пример верника
7. С Титу 2, 14. Божји посебан народ
8. Ч Филибљанима 2, 15. Покушај да постанеш другачији!
9. П Псалам 1, 1. Предности без граница
10. С 1. Мојсијева 5, 24. Радосно ходање са Исусом

Изваците све идоле

11. Н Марко 8, 35-37. Израчунајте губитке
12. П Матеј 4, 10. Изваците све идоле
13. У Марко 13, 34. Нити у мрежи човечанства
14. С Матеј 25, 15. Трговање Божјим даровима
15. Ч Матеј 25, 23. Религија која се састоји од малих ствари
16. П Матеј 25, 29. Дан обрачуна
17. С 1. Коринћанима 7, 7. Искористи дарове за рад

Служите Господу целим срцем

18. Н Римљанима 6, 13. Оружје правде
19. П 2. Тимотију 2, 20. 21. У Господареву корист
20. У Матеј 20, 4. 5. Радите тамо где се налазите
21. С Лука 16, 10. »Који је веран у маломе...«
22. Ч Судије 5, 23. Нема места за колебљиве
23. П Колошанима 3, 23. 24. Служите Господу целим срцем
24. С Јаков 2, 15. 16. »Носите бремена један другога...«

Пунина Божанства

25. Н Матеј 25, 40. Дивна музика на Небу
26. П Дела апостолска 4, 13. Пuteви светлости и благослова
27. У Откривење 22, 17. Христов позив који се понавља
28. С Колошанима 2, 2. 3. Неисцрпно складиште
29. Ч 1. Коринћанима 2, 2. Христос је наша порука!
30. П Откривење 5, 13. Пунина Божанства

ДЕЦЕМБАР

ВЕРА И БОЖЈА ОБЕЋАЊА

Уздигнимо Човека са Голготе

1. С Јован 3, 14. 15. Уздигнимо Човека са Голготе

Он поново долази!

2. Н Исаија 60, 1. Сада је време да светлимо
3. П Исаија 60, 2. 3. Светлост за свет који је у тами
4. У Дела апостолска 1, 8. Завет божанске силе
5. С Псалам 68, 35. Христос помаже у кризи
6. Ч Ефесцима 6, 10. Утврђивање душе
7. П Приче 4, 18. Све сјајније и сјајније
8. С Откривење 22, 12. Он поново долази!

Квалификације за небеско чланство

9. Н 2. Петрова 3, 8. 9. Зашто Господ касни
10. П Матеј 25, 10. Откривање карактера
11. У Марко 13, 35-37. Стражите! Стражите! Стражите!
12. С 1. Петрова 4, 7. Чврсто стајати у данима невоље
13. Ч Откривење 22, 14. Квалификације за небеско чланство
14. П Јеремија 30, 7. Највећа криза свих векова
15. С Откривење 3, 10. Сигурно место за скривање

Не бој се, дете Божје

16. Н Исаија 26, 20. Неће проћи још много
17. П Титу 2, 13. Најбољи покрет који можемо да нађемо
18. У Матеј 24, 44. Стално спремни
19. С Откривење 20, 12. Дан коначног поравнања рачуна
20. Ч Откривење 1, 17. 18. Не бој се, дете Божје
21. П 1. Јованова 2, 28. Огрнути Његовим савршенством
22. С 1. Коринћанима 15, 54. Праг вечности

Победа Божје љубави

23. Н Јован 14, 1-3. Ваше место за живот
24. П Откривење 22, 4. Ми ћемо видети Његово лице
25. У Ефесцима 3, 9. Тајне које тек треба открити
26. С Псалам 97, 1. 2. Победа Божје љубави
27. Ч Ефесцима 3, 10. 11. Испуњење Божје намере
28. П Јеврејима 12, 2. Радост одређена Њему
29. С Исаија 53, 11. Резултат Христовог страдања

Најзад у кући!

30. Н Псалам 84, 7. Вечност је пред нама
31. П Јован 17, 24. Најзад у кући!

ЧИТАЊЕ БИБЛИЈЕ РЕДОМ

Октобар		Новембар		Децембар	
1. Амос	1-3	1. Лука	7-8	1. 1. Коринћанима	10-12
2. ”	4-6	2. ”	9-11	2. ”	13-16
3. ”	7-9	3. ”	12-14	3. 2. Коринћанима	1-5
4. Авдија и Јона	1-4	4. ”	15-17	4. ”	6-9
5. Михеј	1-4	5. ”	18-20	5. ”	10-13
6. ”	5-7	6. ”	21-22	6. Галатима	1-3
7. Наум	1-3	7. ”	23-24	7. ”	4-6
8. Авакум	1-3	8. Јован	1-3	8. Ефесцима	1-6
9. Софонија	1-3	9. ”	4-6	9. Филибљанима	1-4
10. Агеј	1-2	10. ”	7-9	10. Колошанима	1-4
11. Захарија	1-3	11. ”	10-12	11. 1. Солуњанима	1-5
12. ”	4-6	12. ”	13-15	12. 2. Солуњанима	1-3
13. ”	7-10	13. ”	16-18	13. 1. Тимотију	1-6
14. ”	11-14	14. ”	19-21	14. 2. Тимотију	1-4
15. Малахија	1-4	15. Дела	1-3	15. Титу и Филимону	1-3
16. Мареј	1-5	16. ”	4-6	16. Јеврејима	1-5
17. ”	6-8	17. ”	7-9	17. ”	6-9
18. ”	9-11	18. ”	10-12	18. ”	10-13
19. ”	12-13	19. ”	13-15	19. Јаков	1-5
20. ”	14-15	20. ”	16-18	20. 1. Петрова	1-5
21. ”	16-17	21. ”	19-23	21. 2. Петрова	1-3
22. ”	18-20	22. ”	24-26	22. 1. Јованова	1-3
23. ”	21-25	23. ”	27-28	23. ”	4-5
24. ”	26-28	24. Римљанима	1-3	24. 2. и 3. Јованова	
25. Марко	1-3	25. ”	4-6	25. Јудина посланица	
26. ”	4-6	26. ”	7-9	26. Откривење	1-4
27. ”	7-9	27. ”	10-12	27. ”	5-9
28. ”	10-13	28. ”	13-16	28. ”	10-13
29. ”	14-16	29. 1. Коринћанима	1-5	29. ”	14-16
30. Лука	1-3	30. ”	6-9	30. ”	17-19
31. ”	4-6			31. ”	20-22

ВЕЧЕРЊЕ БОГОСЛУЖЕЊЕ У ПОРОДИЦИ

Октобар	Новембар	Децембар
1. Псалам 79.	1. Псалам 105,1-15.	1. Псалам 121.
2. Псалам 80.	2. Псалам 105,16-31.	2. Псалам 122.
3. Псалам 81.	3. Псалам 105,32-45.	3. Псалам 123.
4. Псалам 82.	4. Псалам 106,1-16.	4. Псалам 124.
5. Псалам 83.	5. Псалам 106,17-32.	5. Псалам 125.
6. Псалам 84.	6. Псалам 106,33-48.	6. Псалам 126.
7. Псалам 85.	7. Псалам 107,1-21.	7. Псалам 127.
8. Псалам 86.	8. Псалам 107,22-43.	8. Псалам 128.
9. Псалам 87.	9. Псалам 108.	9. Псалам 129.
10. Псалам 88	10. Псалам 109,1-16.	10. Псалам 130.
11. Псалам 89,1-13.	11. Псалам 109,17-31.	11. Псалам 131.
12. Псалам 89,14-26.	12. Псалам 110.	12. Псалам 132.
13. Псалам 89,27-39.	13. Псалам 111.	13. Псалам 133.
14. Псалам 89,40-52.	14. Псалам 112.	14. Псалам 134.
15. Псалам 90.	15. Псалам 113.	15. Псалам 135.
16. Псалам 91.	16. Псалам 114.	16. Псалам 136,1-14.
17. Псалам 92.	17. Псалам 115.	17. Псалам 136,15-26.
18. Псалам 93.	18. Псалам 116.	18. Псалам 137.
19. Псалам 94.	19. Псалам 117.	19. Псалам 138.
20. Псалам 95.	20. Псалам 118,1-14.	20. Псалам 139.
21. Псалам 96.	21. Псалам 118,15-29.	21. Псалам 140.
22. Псалам 97.	22. Псалам 119,1-14.	22. Псалам 141.
23. Псалам 98.	23. Псалам 119,15-29.	23. Псалам 142.
24. Псалам 99.	24. Псалам 119,30-43.	24. Псалам 143.
25. Псалам 100.	25. Псалам 119,44-56.	25. Псалам 144.
26. Псалам 101.	26. Псалам 119,57-90.	26. Псалам 145.
27. Псалам 102,1-14.	27. Псалам 119,91-117.	27. Псалам 146.
28. Псалам 102,15-28.	28. Псалам 119,118-143.	28. Псалам 147.
29. Псалам 103.	29. Псалам 119,144-176.	29. Псалам 148.
30. Псалам 104,1-18.	30. Псалам 120.	30. Псалам 149.
31. Псалам 104,19-35.		31. Псалам 150.

Предлажемо верницима да ове текстове читају у току вечерњег богослужења у својој породици.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ОКТОБРУ 2018. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	5.	12.	19.	26.
Кладово, Неготин	18,02	17,50	17,38	17,27
Бор, Зајечар, Пирот, Струмица	18,04	17,52	17,40	17,29
Вршац , Параћин, Ниш , Лесковац, Врање, Радовиш, Кавадарци, Ђеђелија , Жагодина	18,06	17,54	17,42	17,31
Кикинда , Српска Црња, Алибунар, Ковин, Смедерево , Пожаревац, Смедеревска Паланка, Крушевац , Куманово , Велес	18,08	17,56	17,44	17,33
Сента, Бечеј, Зрењанин , Панчево, Београд , Аранђеловац, Крагујевац , Краљево, Косовска Митровица, Приштина , Тетово, Скопље , Прилеп, Битољ	18,10	17,58	17,46	17,35
Суботица , Бачка Топола, Кула, Врбас, Нови Сад , Рума, Ваљево, Чачак, Нови Пазар, Ђаковица, Призрен, Охрид	18,12	17,00	17,48	17,37
Сомбор , Бачка Паланка, Шид, Срем. Митровица, Богатић, Шабац , Ужице, Беране, Пећ , Дебар	18,14	18,02	17,50	17,39
Бели Манастир, Осијек , Даљ, Вуковар, Винковци, Бијељина , Лозница, Пљевља, Колашин	18,16	18,04	17,52	17,31
Тузла, Фоча, Подгорица , Улцињ	18,18	18,06	17,54	17,43
Подравска Слатина, Славонска Пожега, Славонски Брод, Дервента, Добој, Сарајево , Билећа, Зеленика	18,20	18,08	17,56	17,45
Копривница, Бјеловар, Вировитица , Дарувар, Босанска Градишка , Нова Градишка, Зеница, Мостар , Требиње, Дубровник	18,22	18,10	17,58	17,47
Мурска Сбота, Ормож , Чаковец, Вараждин , Приједор, Бања Лука , Јајце, Метковић, Пељешац, Мљет	18,24	18,12	17,00	17,49
Марибор , Ливно, Хвар, Корчула, Птуј , Крапина, Загреб , Сисак, Дрвар	18,26	18,14	18,02	17,51
Дравоград, Словењ Градец, Рогашка Слатина, Цеље , Зидани Мост, Карловац, Слуњ, Бихаћ, Книн, Сплит , Брач	18,28	18,16	18,04	17,53
Межица, Госпић , Шибеник, Вис	18,30	18,18	18,06	17,55
Јесенице, Крањ, Љубљана , Цриквеница, Крк, Раб, Паг, Задар, Дуги Оток, Биоград на мору	18,32	18,20	18,08	17,57
Крањска Гора, Постојна, Ријека , Црес, Лошињ	18,34	18,22	18,10	17,59
Горица, Копер, Ровињ, Пула	18,36	18,24	18,12	18,01

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У НОВЕМБРУ 2018. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ				
	2.	9.	16.	23.	30.
Кладово, Неготин	16,17	16,08	16,02	15,56	15,52
Вршац , Бор, Зајечар, Књажевац, Пирот	16,19	16,10	16,04	15,58	15,54
Кикинда , Српска Црња, Алибунар, Пожаревац, Ниш	16,21	16,12	16,06	15,00	15,56
Суботица, Сента, Бечеј, Зрењанин , Панчево, Ковин, Смедерево , См. Паланка, Јагодина, Параћин, Крушевац , Лесковац, Врање, Радовиш, Струмица	16,23	16,14	16,08	16,02	15,58
Бачка Топола, Кула, Врбас, Нови Сад , Рума, Београд , Аранђеловац, Крагујевац, Куманово, Кавадарци, Ђевђелија	16,25	16,16	16,10	16,04	16,00
Сомбор , Бачка Паланка, Срем. Митровица, Богатић, Шабац , Ваљево, Чачак, Краљево, Косовска Митровица, Приштина , Скопље , Велес	16,27	16,18	16,12	16,06	16,02
Бели Манастир, Осијек , Винковци, Бијељина , Лозница, Ужице, Нови Пазар, Призрен, Тетово, Прилеп	16,29	16,20	16,14	16,08	16,04
Тузла, Беране, Пећ, Ђаковица, Битољ	16,31	16,22	16,16	16,10	16,06
Вировитица, Подр. Слатина, Слав. Пожега, Сл. Брод, Дервента , Добој, Пљевља, Колашин	16,33	16,24	16,18	16,12	16,08
Мурска Сбота, Чаковец, Вараждин, Копривница, Бјеловар, Дарувар, Бос. Градишка, Нова Градишка, Зеница, Сарајево , Фоча, Подгорица	16,35	16,26	16,20	16,14	16,10
Марибор , Ормож, Птуј, Бања Лука , Билећа, Бар, Улцињ	16,37	16,28	16,22	16,16	16,12
Словењ Градец, Џеље , Крапина, Загреб , Сисак, Приједор, Јајце, Мостар , Требиње, Дубровник, Зеленика	16,39	16,30	16,24	16,18	16,14
Дравоград, Межица, Рогашка Слатина, Зидани Мост, Карловац, Дрвар, Ливно, Метковић, Пељешац, Мљет	16,41	16,32	16,26	16,20	16,16
Крањ, Љубљана , Слуњ, Бихаћ, Книн, Сплит , Брач, Хвар, Корчула	16,43	16,34	16,28	16,22	16,18
Крањска Гора, Јесенице, Постојна, Цриквеница, Госпић , Шибеник, Биоград на мору	16,45	16,36	16,30	16,24	16,20
Горица, Ријека , Крк, Црес, Раб, Задар, Паг, Дуги Оток, Вис	16,47	16,38	16,32	16,26	16,22
Копер, Лошињ	16,49	16,40	16,34	16,28	16,24
Ровињ, Пула	16,51	16,42	16,36	16,30	16,26

Подаци из ове табеле изведени су по зимском рачунању времена. 117

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ДЕЦЕМБРУ 2018. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	7.	14.	21.	28.
Кладово, Неготин	15,50	15,51	15,53	15,58
Српска Црња, Вршац, Бор, Зајечар	15,52	15,53	15,55	16,00
Сента, Кикинда , Зрењанин , Алибунар, Ковин, Пожаревац, Књажевац, Пирот	15,54	15,55	15,57	16,02
Суботица , Бачка Топола, Бечеј, Панчево, Београд , Смедерево , Смедеревска Паланка, Јагодина, Параћин, Ниш , Лесковац	15,56	15,57	15,59	16,04
Сомбор , Кула, Врбас, Нови Сад , Рума, Аранђеловац, Крагујевац , Крушевац, Врање, Радовиш, Струмица	15,58	15,59	16,01	16,06
Даљ, Вуковар, Шид, Сремска Митровица, Богатић, Шабац , Ваљево, Чачак, Краљево , Куманово, Кавадарци, Ђеђелија	16,00	16,01	16,03	16,08
Бели Манастир, Осијек , Винковци, Бијељина , Лозница, Ужице, Нови Пазар, Косовска Митровица, Приштина , Скопље , Велес	16,02	16,03	16,05	16,10
Подравска Слатина, Тузла, Пећ , Ђаковица, Призрен, Тетово, Прилеп	16,04	16,05	16,07	16,12
Мурска Субота, Чаковец, Копривница, Бјеловар, Вировитица , Дарувар, Слав. Пожега, Слав. Брод, Дервента , Добој, Пљевља, Беране, Битољ	16,06	16,07	16,09	16,14
Птуј , Ормож, Вараждин , Босанска Градишка, Нова Градишка, Зеница, Сарајево , Фоча, Колашин , Дебар, Охрид	16,08	16,09	16,11	16,16
Марибор , Цеље, Крапина, Загреб , Сисак, Приједор, Вања Лука , Подгорица	16,10	16,11	16,13	16,18
Дравоград, Межица, Рогашка Слатина, Зидани Мост, Јајце, Мостар , Билећа, Требиње, Зеленика , Бар, Улцињ	16,12	16,13	16,15	16,20
Словењ Градец, Карловац, Слуњ, Бихаћ, Дрвар, Ливно, Метковић, Дубровник	16,14	16,15	16,17	16,22
Јесенице, Крањ, Љубљана , Книн, Пељешац, Мљет	16,16	16,17	16,19	16,24
Крањска Гора, Постојна, Ријека , Цриквеница, Крк, Госпић, Шибеник, Сплит , Брач, Хвар, Корчула	16,18	16,19	16,21	16,26
Горица, Копер, Црес, Раб, Паг, Задар, Биоград на мору, Вис	16,20	16,21	16,23	16,28
Ровињ, Пула , Лошињ, Дуги Оток	16,22	16,23	16,25	16,30

ЕЛЕН Г. ВАЈТ

МИСЛИ СА ГОРЕ

БЛАГОСЛОВА

МИСЛИ СА ГОРЕ БЛАГОСЛОВА

Елен Г. Вајт

Проповед на Гори је небески благослов свету. Блаженства су Христов поздрав, упућен не само онима који верују, већ целој људској породици. Христос у своје заштитничко наручје позива сиромашне духом, кротке, смерне, жалосне, презрене и прогнане, говорећи:

»Ходите к Мени... и Ја ћу вас одморити.«

РОЂЕНИ ЗА ВРХ

Џон Грац

Ово је књига о успеху. Ви постојите да бисте били успешни. Немојте дозволити да вас суморни и малодушни, који све виде сиво, поколебају, јер сматрају да је успех сачуван само за елиту или за људе са одређеним способностима. Успех вам је доступан, пружа вам руке. На вама је да одговорите на његов позив. Кроз ову књигу научићеш да се суочаваш са обесхрабрењем, променом, проблемима, страхом и неуспехом. Закорачите у свет успеха и откријте 10 начела, која воде успеху!

РОЂЕНИ

ЗА ВРХ

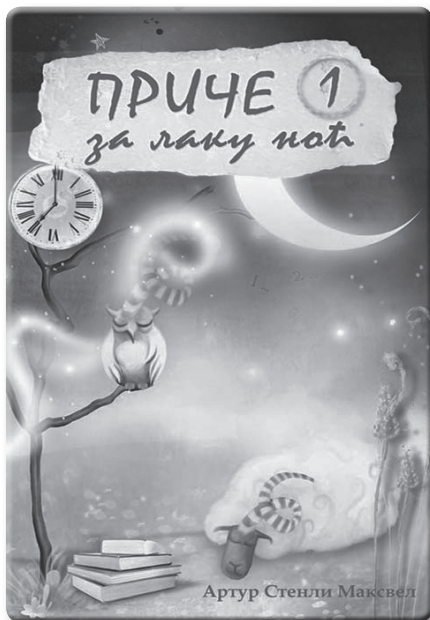

Џон Грац

ПРИЧЕ ЗА ЛАКУ НОЋ

Артур Стенли Максвел

Чика Артур је писао *Приче за лаку ноћ* у раздобљу дугом педесет година. Деци широм света ове су најомиљеније, између стотина које је написао. Оне имају посебно место у осећањима деце, родитеља и бака и дека у готово стотину држава. Оне су истините и доприносе изградњи стабилног карактера.

БОГ ЈЕ ЉУБАВ, А ТИ?

Даглас Купер

Много је досад писано о љубави, правој, исконској, савршеној... Можемо ли да волимо, уживамо ли у пружању исто толико као и у примању љубави? Имамо ли смелости да прихватимо такав изазов? Да ли праштамо и заборављамо? Волети није увек тако тешко и може бити занимљиво. Волети је понекад најделикатнија акција на свету, али зато доноси сјајну и узвишену награду. Ова књига ће вам помоћи не само да волите већ и да упознате нешто необично чиме ћете обогатити свој живот.